

Giới thiệu Nợ Phong Lưu Của Công Chúa

Nợ Phong Lưu Của Công Chúa của tác giả Phúc Mai là câu chuyện về cuộc sống và tình duyên của hân cùng với cô công chúa quậy phá...

Hân là một người văn võ song toàn, là một nhân tài được hoàng đế trọng dụng và chỉ hôn với công chúa của người. Không ngờ nàng lại là một người quậy phá đến thế, thường xuyên cãi trang và trốn cung đi chơi, không coi nội quy ra gì, liệu hân có thể yên cho nàng ???

Khi nhận được lệnh phải xuất cung xem dân tình cùng nàng, hân mới nhận ra nàng là một con người như thế nào... Có lẽ hình ảnh của nàng đã khắc sâu vào trong tim của hân từ lúc ấy..!!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Phượng Dương vương triều

Trong ngự thư phòng, đương kim thánh thượng Thương Hạo Đế đang phê duyệt tấu chương.

Đột nhiên -----

"Vô dụng! Một đám các người đều không biết điều gì cả!" Thương Hạo Đế mắng một tiếng, quăng bút, đem xấp tấu chương đang phê ném hết xuống đất.

"Hoàng thượng xin bớt giận, bảo trọng long thể!" Lý công công đứng một bên hầu hạ thấy vậy lập tức thấp giọng khuyên giải, vội tiến lên phía trước quỳ xuống nhặt tấu chương lên, nhìn lướt qua rất nhanh, không để lại dấu vết, trong lòng âm thầm thở dài. Quả nhiên là chuyện này. Thiên hạ ngày nay thái bình, vận mệnh quốc gia hưng thịnh, bách tính an cư lạc nghiệp, cũng chỉ có chuyện này có thể làm cho hoàng thượng giận dữ.

Hân vội vàng đem tấu chương để lại trên bàn, nhanh nhẹn nhặt cây bút mà Thương Hạo Đế ném xuống đất, lau vết chu sa trên bàn, thu thập gọn gàng sạch sẽ, liền lui sang một bên.

Thương Hạo Đế liền thở dài, vươn tay lấy bản tấu khác, lật sau lại ném lên mặt bàn.

"An Thuận, người nói đi, trăm bây giờ nên làm gì với nha đầu kia đây?" Thương Hạo Đế rất bất đắc dĩ nói.

Thân là người bên cạnh hoàng thượng, hầu hạ chủ tử cũng đã hơn hai mươi năm. Lý An Thuận đương nhiên hiểu được "nha đầu kia" trong miệng hoàng thượng là chỉ người nào, đơn giản đó chính là người được hoàng thượng quan tâm cưng chiều nhất --- Thẩm Hinh công chúa

Nói đến Thẩm Hinh công chúa, đang ở tuổi thanh xuân, là công chúa nhỏ nhất của Thánh thượng. Hoàng thượng đã già, hoàng hậu bởi khó sinh mà mất cũng là mẫu hậu duy nhất của nàng, bởi vậy hoàng thượng vô cùng đau lòng và cực sủng ái công chúa nhỏ, muốn gì được nấy, những lời nói nặng nề đều không nỡ nói một câu, chứ đừng nói đến trách phạt

Hơn nữa, Thẩm Hinh công chúa bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, hoạt bát dí dỏm, đôi mắt to trong sáng, đôi môi đỏ hồng luôn cong cong lên cười, làm cho người khác nhìn đều không khỏi cảm thấy tâm tình vui sướng, cũng khó trách hoàng thượng thương yêu như vậy, có thể nói là cả hoàng thất, công chúa là người được sủng ái nhất.

"Hoàng thượng là vì hôn sự của Thẩm Hinh công chúa mà phiền lòng sao?" Lý An Thuận hỏi.

"Đúng vậy. Hôn sự của nha đầu kia đúng là trở ngại, bất quá chuyện hôn sự là chắc chắn nhưng trăm lo lắng là bởi chuyện khác kia!" Thương Hạo Đế nhin không được thở dài một tiếng.

"Hoàng thượng xin chớ lo lắng, Thẩm Hinh công chúa xinh đẹp động lòng người, hoạt bát cởi mở lại được hoàng thượng sủng ái, có thể trở thành phò mã của Thẩm Hinh công chúa tu tám đời phúc khí cũng không đủ!" Lý An Thuận kính cẩn nói.

"Tu tám đời phúc khí cũng không đủ?" Thương Hạo Đế nhướn mày, khóe môi cười cười "Chẳng trách muốn nha đầu kia thành hôn khó như vậy, muốn tìm một người đủ tu đủ tám đời thật sự là khó như lên trời!"

Ách! Mồ hôi lạnh trên trán Lý An Thuận từng giọt nhỏ xuống.

"Hoàng thượng, năm nay công chúa vừa mới mười sáu, hôn sự hân là không cần quá lo lắng" Hân kiên trì nói tiếp.

"An Thuận, người không cần an ủi trăm nữa, có triều đại nào công chúa đến tuổi cập kê mà chưa lập gia thất? Nha đầu kia cũng đã mười sáu rồi, người

xem xem, trăm vì nàng tuyển chọn không biết bao nhiêu người tài giỏi, vậy mà... Cái đồ không biết tốt xấu kia lại dám cả gan nghĩ hết lý do này lý do kia cự tuyệt!" Không nghĩ đến thì thôi, nghĩ đến lại bức tức. Hắn không có lộ ra ý muốn từ hôn của mình mà chỉ thoáng nhắc đến thôi, xem như hiểu được ý vậy mà những người kia đều từ chối.

Thật ảo não! Hắn yêu thương như vậy, cũng ái bảo bối như vậy, lại bởi vì một ít lời đồn đãi mà bị những vương công quý tộc, các hoàng tử nước láng giềng e sợ, chỉ sợ tránh không kịp. Hết lần này tới lần khác, họ đều lấy lý do đầy đủ hợp lý, tìm không ra chỗ sơ hở.

Dựa vào hắn là vua một nước, thì có thể trực tiếp hạ chỉ từ hôn, nhưng là hắn muốn công chúa bảo bối của hắn được vui vẻ hạnh phúc, một cuộc hôn nhân không tình nguyện, chọn người không thích hợp, chỉ biết gầy vò bảo bối đáng yêu của hắn, không thể nào cho bảo bối của hắn được hạnh phúc.

Lý An Thuận không nói gì, loại sự tình này không phải chỉ dựa vào một nô tài như hắn có thể xen vào, hắn cũng biết vừa rồi nhìn thấy tấu "Từ hôn", nhất thời trong lòng ảo não mới nói lời oán trách.

Đối với những lần hoàng thượng có ý chọn phò mã vì Thẩm Hình công chúa, hoàng thượng đều phiền muộn trong lòng, lại không thể thể hiện, dù sao cũng là người được hoàng thượng chọn lựa, người nào là không được tuyển chọn tốt nhất, hay là rường cột nước nhà đâu? Nhân tài khó kiếm, không thể sơ xuất, loại cảm xúc vừa yêu vừa hận, thật là rắc rối!

"Trẫm thật không tin những lời đồn đãi lung tung này, Thẩm Hình công chúa của trẫm tuyệt đối không phải loại người như vậy, nhưng có những lời đồn đại này, cũng là bởi hành vi của nha đầu kia bị người biết được, phải không?" Thương Hạo Đế thờ dài.

Nghĩ đến những lời đồn đãi vô căn cứ này, hắn rất tức giận, hết lần này tới lần khác lời đồn đãi truyền đến truyền đi, khó tìm xuất xứ, trong cung, hắn có thể hạ lệnh ngăn chặn mọi người đàm luận, lần đầu liền nghiêm trị không tha, lần hai hạ xuống một bậc, trong cung đều không người nào dám đàm luận; nhưng ở ngoài cung, dù hắn có là người đứng đầu thiên hạ, cũng khó ngăn chặn được miệng lưỡi dân chúng!

"An Thuận, người nói trăm có phải là quá dung túng nàng?" Thương Hạo Đế trầm thấp nói.

Lý An Thuận nao nao, đây là lần đầu tiên hoàng thượng đưa ra nghi vấn như vậy, có thể thấy được rốt cục hoàng thượng cũng đã hiểu được sự nghiêm trọng của việc này, thực tế bọn họ nghe được những chuyện vô căn cứ, có thể thấy hoàng thượng biết được rất nhiều, cho nên hiểu được tình thế so với hoàng thượng biết đến càng nghiêm trọng, đương nhiên là có chút ít lời đồn đãi tuyệt đối không thể truyền đến tai hoàng thượng, nếu không hậu quả thật không tưởng tượng nổi!

"Hoàng thượng, thứ cho nô tài cả gan, hoàng thượng quan tâm Thẩm Hình công chúa như vậy, nô tài nghĩ hoàng thượng có thể chọn lựa người thích hợp để dạy bảo cho công chúa, như vậy công chúa sẽ có chuyện khác để làm, liền sẽ không lúc nào cũng có ý nghĩ xuất cung" Lý An Thuận thật cẩn thận đề nghị.

"Rất có lý, nha đầu kia nên hảo hảo dạy bảo, cho nàng tìm một chút chuyện để làm, vậy sẽ không có thời khắc nghĩ chuồn ra khỏi cung, cho dù ra cung cũng có người tin cậy để ý đến, như vậy những lời đồn đãi kia sẽ giảm đi chút ít. Có thể chọn..." Thương Hạo Đế nhíu mày trầm ngâm, trong đầu hiện lên vài người, trong chốc lát lại bác bỏ, cuối cùng là không nỡ cho công chúa cùng bị ủy khuất... "Khó a!"

Đột nhiên, trong đầu hiện lên một bóng dáng rần rờ ngao ngễ, Thương Hạo Đế lông mày chau lên, lại cúi đầu suy tư trong chốc lát sau ngẩng đầu mở miệng "An Thuận, người cảm thấy tân khoa trạng nguyên năm nay như thế nào?"

"Hồi hoàng thượng, trạng nguyên năm nay đỗ cả hai khoa, nô tài cảm thấy người này văn võ đều giỏi, là người khiêm tốn lễ độ, biết tính toán cân nhắc, tính tình điềm tĩnh, năm nay hai mươi hai, tiền đồ vẫn đang rộng mở".

"Ừ..." Thương Hạo Đế đứng dậy, hai tay chấp phía sau, đi qua đi lại lo lắng.

Lý An Thuận cung kính cúi đầu đứng yên một bên.

Một hồi lâu, Thương Hạo Đế rốt cuộc đã có quyết định, hắn trở lại ngự án, ngồi xuống.

"An Thuận, trăm muốn hạ chỉ".

Lý An Thuận lập tức đem thánh chỉ tới, vài lụa vàng bên ngoài thêu rồng vàng uốn lượn, kính cẩn trải trên ngự án.

Giấy lát, chỉ thấy Thương Hạo Đế hạ bút viết -----

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, phong tân khoa văn võ trạng nguyên Thịnh Vũ Hành chức Thái Phó của Thẩm Hình công chúa, giảng dạy lễ nghi, cũng ban thưởng ngọc bài Tường Long, có thể tự do ra vào hoàng cung, khâm thủ.

"An Thuận, ngày mai lâm triều tuyên chỉ".

Nín cười, Lý An Thuận rất rõ tính toán của hoàng thượng, trực tiếp hạ thánh chỉ, không để cho tân khoa trạng nguyên có bất cứ cơ hội nào từ chối.

"Nô tài tuân chỉ".

Hi Phượng Cung, sáng sớm tinh mơ, lại náo nhiệt lạ thường.

"Ông trời của ta, công chúa, ngài ngài ngài... Đây là cách ăn mặc gì vậy?" Ma ma nhìn bộ dáng Thẩm Hinh công chúa, lập tức thét mắng.

Tất cả cung nữ, hộ vệ, vừa nghe thấy tiếng kinh hô của ma ma, tất cả đều nhìn về phía thanh âm phát ra, cũng đều không hèn mà cùng hít một hơi lạnh.

"Hắc hắc, ma ma, bộ xiêm y này đẹp chứ?". Tinh quái, Thẩm Hinh công chúa Phượng Phán Nguyệt cười ha ha, trên người 'y phục bình thường' đứng trước mặt mọi người quay qua một vòng.

Đẹp? Đúng vậy, đẹp đến mức làm cho người ta suýt ngất đi, nghĩ đến là muốn té xỉu luôn!

"Công chúa, ngài tạm tha cho ta đi, mau mau đem bộ quần áo này... 'y phục bình thường' đổi lại, nếu để cho người khác nhìn thấy thì phải làm sao đây? Đến lúc đó lỗi tại ngài muốn thanh tịnh cũng không được."

"Hừ, ai để ý các nàng!" Phượng Phán Nguyệt nhún nhún cái mũi.

"Nếu để cho kẻ khác nhìn thấy, lời khó nghe sẽ nhiều lắm, công chúa bản thân ngài hẳn là vô cùng hiểu rõ mới đúng, đừng làm khó cho hoàng thượng." Ma ma nhìn xiêm y trên người Phượng Phán Nguyệt, lời thôi và rườm rà, đường đường là một công chúa, có thể nào mặc loại xiêm y đầy những chỗ vá rách?"

"Yên tâm đi, phụ hoàng sẽ không sao, các nàng sớm đã có kinh nghiệm, ở trước mặt phụ hoàng bịa đặt chuyện không phải của ta, xui xẻo sẽ là chính các nàng" Phượng Phán Nguyệt không thèm để ý nói.

Dù sao bị các nàng nói cũng sẽ không bị mất khối thịt nào, hướng chỉ lời nói vào tai phụ hoàng, phụ hoàng cũng sẽ ngăn lại, thậm chí điều tra rõ ràng, trừng trị nghiêm khắc, đương nhiên vài phi tần cũng bị hạ địa vị, vài huynh tỷ bị giáo huấn khiến trách trừng phạt, rốt cuộc không ai dám ở trước mặt nàng gây khó xử.

Nàng chắc chắn là công chúa được phụ hoàng sủng ái nhất, điều này làm cho những huynh tỷ kia của nàng, thậm chí hậu cung tần phi đều tức giận, tuy nhiên không dám bộc lộ ra, cũng có nhiều nịnh bợ, cũng có lời nói ganh tỵ, châm chọc khiêu khích, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe cũng không ít, những cái hư tình giả ý này nàng cũng lười đáp lại.

Cái gọi là chỗ cao thường hay lạnh, chỉ ý tứ này a! Cho dù nàng không điều ngoa tùy hứng, kiêu căng vô lý, nhưng bởi vì độc chiếm thánh sủng, nàng ở trong cung rất cô độc.

Thật ra phụ hoàng mắt nhắm mắt mở dung túng cho qua, nàng mới có thể thường xuyên trốn ra ngoài cung.

'Ở ngoài cung... Rất vui.' Nàng lầm bầm nói.

"Công chúa..." Ma ma thở dài nhìn nàng, bà biết rõ trong lòng công chúa khổ, có thể... Muốn nói khổ, trong hậu cung này có nữ nhân nào không khổ?

"Cần quý phi nương nương, Thục phi nương nương giá lâm!" Đột nhiên, bên ngoài cửa Hi Phượng Cung truyền đến tiếng nói lạnh lạnh của thái giám.

"Công chúa!" Ma ma cả kinh, trong khoảng thời gian ngắn bất chấp tôn ti trật tự, lời kéo công chúa bảo bối của bọn họ hướng phía trong tầm cung chạy. "Mau mau nhanh, mau vào tầm cung đem xiêm y thay đổi!"

"Hừm! Đây là chuyện gì xảy ra?" Một tiếng nói kiều mị truyền đến, lập tức đe dọa. "Đây là làm phản sao? Một tiện tỳ cũng dám đối xử vô lễ với công chúa như vậy, nếu bốn cung không tận mắt nhìn thấy, thật đúng là không thể tin được!"

Ma ma toàn thân cứng đờ, cảm thấy lời nói thanh tao này, hôm nay lại mang thêm phiền toái cho chủ tử.

"Nô tài (tỳ) tham kiến Cần quý phi nương nương, Thục phi nương nương, nương nương cát tường." Đám nô tài, nô tỳ Hi Phượng Cung quỳ xuống đất.

"Người đâu! Đem kẻ nô tài không có mắt, tôn ti chẳng phân biệt này xuống đánh chết cho bốn cung!" Cần quý phi ra lệnh một tiếng.

"Nô tài tuân mệnh." Đám thị vệ theo sau lĩnh mệnh, một loạt tiến lên, chuẩn bị đem bắt ma ma.

"Sao?" Phượng Phán Nguyệt lúc này lãnh đạm thản nhiên cất giọng, cái cảm hướng lên, toàn thân phát ra ngạo khí tôn quý "Tại Hi Phượng Cung lại dám vọng tưởng đến người của bản công chúa, có phải không muốn sống?"

Bị ánh mắt lạnh lẽo kia liếc xéo, hai gã thị vệ run lên.

Thấy hai gã thị vệ dừng bước, Phượng Phán Nguyệt mới lạnh lùng khề nhếch khóe môi, hướng phía hai phi tử kia, chỉ thấy Cần quý phi nghiêm mặt, oán hận trừng mắt nàng, một bên Thục phi thì cúi đầu xuống, bộ dáng sợ hãi.

Phượng Phán Nguyệt đáy mắt hiện lên một chút cười lạnh, nếu thật là một người biết sợ thì sẽ không vào Hi Phượng cung nàng gây sự.

"Thẩm Hinh công chúa, bốn cung đây cũng là thay người bất bình!" Cần quý phi làm bộ dạng vui vẻ. "Bốn cung biết được công chúa thiên chân vô tà (ngây thơ), tâm địa thiện lương, nhưng nếu đem nô tỳ dung túng đến không biết tư cách, địa vị, được sủng mà kiêu, đối chủ tử bất kính, đây là lún sâu rồi,

Bổn cung đều tận mắt nhìn thấy, nếu không nghiêm trị, làm gương cho kẻ khác noi theo, chẳng phải là nói giáo cho giặc? Ngày hôm nay tiện ty này bất kính với công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, ngày khác chẳng phải muốn leo lên trên đầu hoàng thượng?"

"Đủ rồi, Cần quý phi nương nương." Phụng Phán Nguyệt cố ý biểu lộ ra một tia khinh thường nhìn nàng, lãnh đạm mở miệng "Không phải là muốn tìm bản công chúa sao? Liền trực tiếp tới đây, đừng bắt bẻ nữa, người không biết chuyện còn tưởng rằng Cần quý phi nương nương sợ bản công chúa, chỉ dám gây chuyện với đám nô tài, sẽ làm cho người khác xem thường"

"Người!" Cần quý phi nghẹn họng không nói được. Lời nói ý tứ của nàng không phải là rõ ràng nói nàng sợ công chúa sao?

"Cần ty tỷ." Một bên Thục phi sợ hãi kéo tay áo Cần quý phi, sau đó về mặt ôn nhu vui vẻ nhìn về phía Phụng Phán Nguyệt. "Thẩm hình công chúa ngàn vạn đừng hiểu lầm, quý phi nương nương là thật tâm vì công chúa suy nghĩ, cái gọi là không phép tắc không thành quy củ được, nên tôn ti trật tự thật là quan trọng..."

"Quy củ? Tôn ti trật tự?" Phụng Phán Nguyệt nhẹ nhàng cười. "Cũng đúng, bản công chúa là nên cảm ơn hai vị nương nương nhắc nhở, như vậy theo nhất phẩm quý phi nương nương, chính nhị phẩm Thục phi nương nương, lại vượt mặt bản công chúa, như vậy quy củ hai vị nương nương, nên làm như thế nào hẳn là không cần bản công chúa dạy bảo đi?"

Hai vị nương nương trên mặt thoáng chốc một hồi trắng, một hồi xanh, quả thực đặc sắc cực kỳ.

"Bản công chúa đang chờ hiểu quy củ hai vị nương nương." Phụng Phán Nguyệt không nhanh không chậm thúc giục.

"Tham kiến Thẩm Hình công chúa, công chúa vạn an." Hai vị nương nương cắn răng ngà, không cam lòng gập đầu gối, tiếp theo liền định đứng dậy.

"Bản công chúa kêu đứng lên sao?" Phụng Phán Nguyệt lạnh lùng nói.

Thân mình đang đứng dậy một nửa lại cứng đờ, buộc lòng phải tiếp tục quỳ xuống.

"Nô tài tham kiến công chúa, công chúa vạn an." Lại một tiếng vãn an theo phía cửa Hi Phụng cung truyền đến.

"Lý công công miễn lễ." Phụng Phán Nguyệt đưa mắt nhìn, thấy tổng quản nội thị bên cạnh phụ hoàng, mỉm cười.

"Tạ công chúa." Lý An Thuận đứng dậy, đối với hai vị nương nương quỳ trên mặt đất, cùng với trang phục khắt cái trên người Thẩm Hình công chúa, hết thấy làm như không thấy.

"Công công đến đây, có phải hay không phụ hoàng có gì phân phó?" Nàng cười hỏi.

"Hồi công chúa, nô tài truyền khẩu dụ hoàng thượng, tuyên Thẩm Hình công chúa đến ngự thư phòng yết kiến." Lý An thuận nói.

"Đa tạ Lý công công, đợi Thẩm Hình đổi trang liền lập tức tiến đến."

"Dạ, nô tài cáo lui."

"Quê ma ma, tiền Lý công công." Phụng Phán Nguyệt đối ma ma y nguyên quỳ trên mặt đất nói.

"Vâng" Ma ma đứng dậy, tiền Lý An Thuận rời đi.

"Ai nha! Hai vị nương nương còn đây a?" Nàng khẽ cười một tiếng. "Bản công chúa còn phải đi gặp phụ hoàng gấp, không có thời gian cùng hai vị nương nương học quy củ, hi vọng hai vị nương nương không nên trách tội, hôm nào đợi Thẩm Hình nhân rồi, lại cùng hai vị nương nương học quy củ."

Nhìn hai người bị chọc giận cơ hồ muốn ngất đi, Phụng Phán Nguyệt cười cười, rốt cục mới không kiên trì nói "Đứng dậy!"

Hai người đứng dậy, Cần quý phi tức giận đến muốn chửi ầm lên, lại bị Thục phi ngăn lại

"Cần ty tỷ." Một bên Thục phi sợ hãi cúi đầu, nhẹ nhàng kéo tay áo Cần quý phi rời đi, một bên lo lắng thấp giọng khuyên can, "Thẩm Hình công chúa là bảo bối trong lòng hoàng thượng, Cần ty tỷ dù ủy khuất thế nào cũng là nên nhịn một chút! Nếu không người chịu thiệt sẽ là ty tỷ, công chúa sớm muộn gì cũng được gả đi thôi."

"Hừ, vậy cũng phải chiêu tuyết phò mã mới được, cái loại công chúa làm bại hoại thanh danh hoàng thất, căn bản không có nam nhân nguyện ý lấy về. Muội muội đã quên? Vài ngày trước hoàng thượng bắt quá thăm dò một chút phủ viên đại tướng quân, hỏi con thứ của tướng quân, kết quả ngày hôm sau phủ viên đại tướng quân lập tức xin từ chối, ngay cả con thứ của đại tướng quân cũng còn không nguyện ý, nếu là bổn cung thì đã tự cảm thấy xấu hổ vô cùng, sớm kết thúc bản thân!"

"Hừ, quý phi ty tỷ đừng nói lớn tiếng như vậy, tuy đó là sự thật nhưng..."

Thanh âm xa xa, Phụng Phán Nguyệt nghe không rõ ràng lắm, dù sao cũng biết đó chẳng phải lời hay ho gì, nàng sớm đã thành thói quen.

"Tất cả đứng lên đi, muốn đem chân quý cho đến phế đi sao?" Tào Liễu Y cùng các nô tài khác quỳ trên đất, nàng thờ dãi nói.

"Tạ công chúa."

"Công chúa." Quế ma ma đi về tới. "Nô tỳ giúp công chúa thay xiêm y! Hoàng thượng vẫn đang chờ."

Phượng Phán Nguyệt gật đầu, trở lại tẩm cung, có chút tiếc hận để Quế ma ma đem bộ trang phục khác cái đi thay.

Quên đi, khi nào có cơ hội mặc lại.

"May mắn nô tỳ vừa rồi đem công chúa ngăn lại, nếu không hoàng thượng tìm không ra công chúa làm sao bây giờ!" Quế ma ma một bên giúp công chúa mặc xiêm y, một bên lại nhin không được nhắc đi nhắc lại.

"Dạ dạ dạ, vẫn là ma ma có tính toán trước, Nguyệt nhi bội phục." Phượng Phán Nguyệt hi hi cười.

Đổi xong xiêm y, lấy lược chải lại tóc, Phượng Phán Nguyệt cùng hai vị cung nữ đi tới trước ngự thư phòng, trong nội tâm có chút nghi hoặc, phụ hoàng tìm nàng là vì hôn sự của nàng sao?

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của hai vị nương, hóa ra phủ viễn đại tướng quân cự tuyệt làm chủ cho con thứ của mình a!

Đây không phải người đầu tiên cự tuyệt, nàng tin tưởng đó cũng sẽ không phải người cuối cùng, lại có thể cười nhạo chuyện của nàng, những người kia cũng luôn trước mặt nàng làm biểu hiện cho nàng xem, duy có Lý An Thuận an ủi nàng, giống như lơ đãng hỏi lên, dù sao trăm sông đổ về một biển, mục đích đều là nhìn nàng bị chê cười.

Đến ngự thư phòng, Lý An Thuận đợi ở ngoài cửa.

"Công chúa, hoàng thượng đang chờ." Lý An Thuận nghiêng người cung kính.

"Tạ Lý công công." Lý công công đối phụ hoàng trung thành và tận tâm, nàng luôn tôn kính.

Bước vào ngự thư phòng, đầu tiên trông thấy phụ hoàng ngồi ở ngự án, trong miệng nói cái gì đó, nàng không có chuyên chú nhìn kỹ, cũng không chú ý người đứng bên cạnh phụ hoàng nói nói, nàng giờ lên khuôn mặt tươi cười, bước chân nhanh nhẹn chạy như bay đến bên người phụ hoàng.

"Phụ hoàng, Nguyệt Nhi đến đây, Nguyệt Nhi đã rất nhiều ngày không gặp phụ hoàng rồi, Nguyệt Nhi nhớ phụ hoàng quá!". Làm nũng tiến sát vào ngực Thiên Hạo Đế.

"Nguyệt Nhi, thật không có lễ nghi gì." Thương Hạo Đế cười khiển trách, nhưng lại không có một chút mùi vị trách cứ nào.

"Người ta là nhớ phụ hoàng thôi! Phụ hoàng không nhớ Nguyệt Nhi sao?" Phượng Phán Nguyệt cong đôi môi nhỏ, không chịu giương mắt lên nhìn phụ hoàng.

"Ha ha, phụ hoàng dĩ nhiên nhớ Nguyệt Nhi! Bất quá Nguyệt Nhi thật nghĩ đến phụ hoàng sao? Phụ hoàng xem... là có vẻ muốn ra cung chơi a!" Thương Hạo Đế trêu chọc.

"Nào có, Nguyệt Nhi đúng là muốn xuất cung chơi, nhưng là xuất cung đâu so được với phụ hoàng chứ? Nếu không lúc này Nguyệt Nhi làm sao có thể ở chỗ này." Phượng Phán Nguyệt cười hi hi đáp lại.

"Ý tứ chính là phụ hoàng nếu như chậm một bước, người lại xuất cung đi, phải không?" Ôi nha đầu này!

"Hi hi, phụ hoàng anh minh." Nàng xinh đẹp le lưỡi.

"Người đó! Thực không có biện pháp trị người." Thương Hạo Đế lắc đầu, vỗ vỗ lưng ái nữ, hưởng thụ lấy một chút sự nũng nịu của ái nữ, trong chốc lát mới nhẹ nhàng buông nàng ra, giống như không nghĩ hỏi: "Vừa mới có người tìm người sao?"

Nàng mỉm cười gật đầu, "Vâng, Cần quý phi nương nương cùng Thục phi nương nương."

"Tìm người làm cái gì?" Thương Hạo Đế hỏi.

"Hai vị nương nương tìm nhi thần thảo luận quy củ, lo lắng nhi thần không hiểu lễ tiết, cậy được sủng mà kiêu, làm bại hoại thanh danh hoàng thất." Phượng Phán Nguyệt cười ngọt ngào đáp, như là không phát hiện phụ hoàng đáy mắt chớp động ánh sáng lạnh. "Cần quý phi nương nương nói, nếu là nhi thần... đã sớm xấu hổ đến không còn mặt mũi gặp ai, tự kết liễu đời mình, nhi thần nghĩ, Cần quý phi nương nương quan tâm nhi thần như vậy, thật sự là dụng tâm lương khổ, nhi thần vô cùng cảm động."

"Phải không?" Thương Hạo Đế cười, dấu ánh mắt lạnh lùng nơi đáy mắt, điểm điểm cái mũi ái nữ. "Người đó! Tiểu yêu tinh. Được rồi, thật làm cho người khác chê cười, mau đứng lên, phụ hoàng muốn người gặp một người."

"Ai vậy?" Phượng Phán Nguyệt nghi ngờ rời khỏi lồng ngực rộng lớn của phụ hoàng, đứng lên, nghiêng đầu quan sát, lúc này mới phát hiện có một nam tử vẫn cung kính đứng bên cạnh.

Nhìn hần ngũ quan như ngọc, mặt mũi sáng sủa, khí chất tao nhã, dáng người cao lớn rắn rỏi, nhưng... Mặt không biểu tình, lãnh lãnh đạm đạm, làm cho

nàng một loại cảm giác xa cách.

"Vũ Hành, đây là ái nữ của trẫm, Thẩm Hinh công chúa." Thương Hạo Đế quay về phía Thịnh Vũ Hành nói, sau đó nhìn nữ nhi cười giới thiệu "Nguyệt Nhi, vị này chính là tân khoa văn võ trạng nguyên Thịnh Vũ Hành."

"Vi thần bái kiến công chúa" Thịnh Vũ Hành y lễ.

"Trạng nguyên miễn lễ" Phụng Phán Nguyệt gật đầu nói.

"Nguyệt Nhi, từ hôm nay trở đi, Vũ Hành sẽ là Thái Phó của ngươi." Thương Hạo Đế cười nhìn nữ nhi bảo bối đột nhiên mở to mắt.

Phụng Phán Nguyệt kinh ngạc, hai tròng mắt mở to hết cỡ. Phụ hoàng vừa mới nói cái gì? Cái gì Thái Phó? Nàng nhất định là nghe lầm, phụ hoàng không thể nói nam nhân này là Thái Phó của nàng!

"Nguyệt Nhi, ngăn ngó cái gì? Còn không mau qua hành lễ với Thịnh Thái Phó." Thương Hạo Đế hiền lành nhìn nữ nhi bảo bối.

Phụng Phán Nguyệt phục hồi tinh thần lại, xác định chính mình không có nghe sai.

"Phụ hoàng, Nguyệt Nhi căn bản không cần Thái Phó!" Con cháu hoàng gia bất luận nam nữ, năm tuổi vỡ lòng, cần phải được học tập, bởi Thái Phó thống nhất giảng bài, hoàng tử học tập đến trưởng thành xuất cung mở phủ mới, công chúa thì học tập lễ nghi phép tắc đến mười ba tuổi, đến nay ngoại trừ thái tử có Thái Phó bên ngoài, các công chúa hoàng tử khác cũng chưa bao giờ có Thái Phó chuyên nhiệm.

"Nguyệt Nhi, hôm qua lâm triều thì trẫm ở trước mặt văn võ bá quan hạ chi, quân vô hí ngôn, ba năm buông thả ngươi, nay nên kiểm chế tâm tính rồi, Thịnh Thái Phó là văn võ trạng nguyên năm nay, ngươi phải cùng hắn học tập cho tốt, sau này ít xuất cung một chút, biết không?" Thương Hạo Đế nghiêm túc nói.

Phụng Phán Nguyệt khẽ nhếch miệng nhỏ, vốn định tranh thủ làm tiếp, lại thấy được vẻ mặt nghiêm túc của phụ hoàng, không khỏi im lặng. Đây là lần đầu tiên phụ hoàng biểu lộ sắc mặt như vậy với nàng, nàng biết rõ phụ hoàng rất nghiêm túc, cũng hiểu rõ việc này đã không thể cứu vãn, đành phải tâm không cam lòng không nguyện gật đầu chấp nhận.

"Nhi thần đã biết." Lời nói của nàng, đứa bé ba tuổi cũng nghe được sự miễn cưỡng trong đó. Nàng tiến về phía trước một bước, đối mặt Thịnh Vũ Hành, hơi quỳ gối. "Thẩm Hinh tham kiến Thịnh Thái Phó."

"Không dám, Thẩm Hinh công chúa miễn lễ." Thịnh Vũ Hành hơi chấp tay, cũng khom người hành lễ.

"Nguyệt Nhi, ba ngày sau, ngươi mỗi ngày phải đều phải đến Mặc Hương Các học, một ngày hai canh giờ, Thịnh Thái Phó sẽ tự mình sắp xếp các bài giảng, phụ hoàng sẽ kiểm tra việc học tập của ngươi, đừng để cho phụ hoàng thất vọng." Thương Hạo Đế yêu thương sờ sờ đầu ái nữ.

"Nhi thần tuân chỉ." Phụng Phán Nguyệt cúi người hành lễ. "Không biết phụ hoàng còn có gì phân phó?"

Thương Hạo Đế trong lòng nao nao, nữ nhi ngoan ngoãn nghe lời như vậy lại có chút không quen, nhưng hắn lập tức bỏ qua loại cảm giác này, vì nữ nhi tương lai, nhất định phải vậy.

"Không còn gì nữa, ngươi trở về đi!"

"Dạ, nhi thần cáo lui." Phụng Phán Nguyệt hành lễ, trước khi rời đi còn liếc Thịnh Vũ Hành một cái, lại thấy hắn chỉ lặng đứng yên một bên, ngay cả nhìn mình cũng chẳng thèm, nàng mím môi, liền xoay người rời đi.

"Thịnh khanh, sau này công chúa liền giao cho ngươi." Thương Hạo Đế dặn dò.

"Vi thần nhất định mang hết tâm sức dạy bảo công chúa, quyết không phụ sự tin cậy của hoàng thượng." Thịnh Vũ Hành hạ mắt chấp tay vái chào, trên mặt không biểu lộ, có thể thấy trong mắt thoáng hiện lên chút hậm hực.

Đối với chức quan "Thái Phó" này, hắn bất mãn cực kỳ, hắn thân là văn võ trạng nguyên, cho dù không thể ở trong triều dốc lòng làm quan, ít nhất cũng có thể đến chiến trường bảo vệ biên cương, tuyệt đối không nghĩ tới lại chạy đến tận đây, trở thành Thái Phó của Thẩm Hinh công chúa, hắn cáu gắt ở trong lòng.

Thực tế hôm qua sau khi hạ triều, hắn cùng hảo hữu gặp nhau, bạn hắn nói có thể hoàng thượng đang có ý định kén phò mã, còn trêu chọc hắn là cá chép hoá rồng!

Lời đồn đãi về Thẩm Hinh công chúa không ít, mà xôn xao nhất là bản "danh sách" liên quan đến Thẩm Hinh công chúa, nghe nói bản "Danh sách" này ghi lại rất nhiều tên của nam nhân, đều là công chúa lên kế thừa, thành quả lưu tình khắp nơi.

Mặc dù lời đồn đãi không thể tin hoàn toàn, lời đồn có thể giả, nhưng cái gọi là không có lửa làm sao có khói, chí ít vương công quý tộc, hoàng tộc nước láng giềng lúc này thấy lời đồn đại có quan hệ tới Thẩm Hinh công chúa, thà rằng tin là có, chứ không người nào dám lấy một vị công chúa như vậy.

Một nữ tử như vậy, cho dù có là công chúa cao quý, dù vinh hoa phú quý sau này, hết thấy quyền thế, hắn cũng xin miễn cho kẻ bất tài, tránh né chỉ e không kịp.

Nhưng mà hoàng thượng đương triều hạ chỉ, chính là không để cho hần có cơ hội cự tuyệt, chẳng lẽ hần còn có thể kháng chỉ hay sao?

Vì một nữ tử mà rước lấy họa sát thân, thật không đáng!

Dù sao hần cũng đã sớm hạ quyết tâm, ngoại trừ "Công sự" bên ngoài, sẽ không cùng vị công chúa này có một chút liên quan nào!

Thịnh Vũ Hành rời khỏi ngự thư phòng, chuẩn bị xuất cung hồi phủ, nhưng tại ngự hoa viên trông thấy Thẩm Hình công chúa đứng ở phía trước cách đó không xa dưới bóng cây, mà hầu hạ công chúa là hai cung nữ lại đứng cách lui mấy trượng.

Hần hơi nhíu mày, biết Thẩm Hình công chúa vừa thấy hần, liền đứng thẳng người hướng hần mà mỉm cười cúi chào, nói rõ là ở đây chờ hần, thậm chí còn dẫn mọi người lui ra hết.

Hần rất muốn coi như không phát hiện theo đường vòng mà đi, từ ngự thư phòng đi ra khỏi cung duy chỉ có con đường nhỏ này, hần tránh cũng không thể tránh, trong lòng càng khó chịu.

Đây là Thẩm Hình công chúa độc chiếm thánh sủng, đứng chờ người có mục đích gì?

Hần cũng không quên vì nàng đối với mình đột nhiên lại thành một vị Thái Phó không cam tâm tình nguyện.

"Thần tham kiến công chúa." Thịnh Vũ Hành chấp tay hành lễ.

"Thái Phó không cần đa lễ." Phụng Phán Nguyệt nhận lễ, cũng y theo lễ nghi hướng Thái Phó hành lễ. "Thẩm Hình tham kiến Thịnh Thái Phó."

"Không dám." Thịnh Vũ Hành lạnh nhạt đáp lại, liền tính cáo từ, "Thần còn có chuyện quan trọng, xin được cáo lui trước."

"Thịnh Thái Phó xin dừng bước." Phụng Phán Nguyệt mở miệng giữ người ở lại.

"Không biết công chúa còn có gì phân phó?"

"Thịnh Thái Phó hần là biết được, các đời đến nay, công chúa đều học tập đến mười ba tuổi, Thịnh Thái Phó văn võ song toàn, tại triều đình có thể là một vị quan mang lại nhiều thành quả xán lạn, nay lại chịu thiệt trở thành quan Thái phó của bản công chúa, quả thật là không biết trọng nhân tài, cũng là tổn thất lớn cho triều đình, Thịnh Thái Phó sao không báo cáo phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng sắp đặt một chức quan thích hợp, như vậy mới không mai một tài năng của Thịnh Thái Phó."

"Vay công chúa cũng biết, từ xưa đến nay, kháng chỉ kết cục như thế nào?" Thịnh Vũ Hành mặt không chút thay đổi nói, lạnh lùng liếc nàng một cái. Nếu không phải thánh mệnh khó cãi, hần cũng tuyệt đối không muốn tiếp tục làm chuyện vô ích này.

Phụng Phán Nguyệt miệng cứng lại, ánh mắt thái độ của hần giống như nói cho nàng biết —— nàng cho là hần nguyện ý sao? Hần cũng là rất không cam nguyện.

"Phụ hoàng là một người sáng suốt, yêu mến người tài, hần sẽ không vì thế mà trách tội người, bản công chúa tin tưởng người nhất định có nhiều tham vọng, đương nhiên cũng không muốn phải chịu thiệt như vậy!"

"Thần nhận bổng lộc của vua, hết lòng trung thành, công chúa lại lên lút thuyết phục thần đi làm việc mất đầu, sao không tự xét lại hoàng thượng vì sao lại an bài công chúa như vậy?"

Phụng Phán Nguyệt nghe vậy, đứng ngây tại chỗ. Hiện tại nàng thực xác định rằng vị tân khoa trạng nguyên này, đối với việc đảm nhiệm chức Thái Phó là bất mãn vô cùng.

"Tự xét lại?" Nàng cau lại lông mày. "Bản công chúa không biết là mình làm cái gì mà cần tự xét lại, lời nói khi nãy của Thịnh Thái Phó là có ý gì?"

"Công chúa không xem lễ tiết ra gì, thường xuyên vụng trộm chuồn ra ngoài cung, không nói đến hành động cư xử sau khi xuất cung, chỉ riêng việc lên ra cung, các đời đến nay liệu có vị công chúa nào từng làm ra chuyện như vậy chưa?" Thịnh Vũ Hành nghiêm trang trình bày, những chịu đựng không cam lòng khiến hần không hề khách khí, dù sao hần cũng là Thái Phó của công chúa, dạy bảo công chúa là chuyện đương nhiên.

"Phụ hoàng còn không quan tâm, người dựa vào cái gì quản ta!" Phụng Phán Nguyệt bất mãn phản bác.

"Hoàng thượng đã đề ý, lệnh thần làm Thái Phó cho công chúa, không phải sao?" Thịnh Vũ Hành thoáng một tia trào phúng nói.

Phụng Phán Nguyệt hô hấp dừng lại, không cách nào phản bác.

"... Không phải là xuất cung chơi thôi sao! Có gì ngạc nhiên!" Nàng có chút không vui, không cho rằng mình có gì sai.

"Công chúa cho rằng chỉ là xuất cung chơi, lại không nghĩ tới hành vi của mình đã làm cho hoàng thất hổ thẹn sao?" Thịnh Vũ Hành lãnh đạm nhìn nàng.

"Cái gì?" Nàng sững sờ. Hần cũng nói nàng làm cho hoàng thất hổ thẹn? Nàng rốt cuộc làm cái gì, vì cái gì mỗi người đều gán ghép tội danh này cho nàng? Cần quý phi nương nương nói như vậy, nàng coi như đối phương tìm nàng là muốn gây phiền phức nhục nhã nàng, đầu óc đối phương không được

tốt, chỉ có thể dùng miệng lưỡi cực nhanh mà thôi, nhưng còn tên trạng nguyên này? Như thế nào làm khó dễ nàng?

"Sự tình đã đến nước không thể cứu vãn, cũng bởi hoàng thượng đối với công chúa hết mực sủng ái, vạn lần không có khả năng lựa chọn. Trước khi bắt đầu học, xin công chúa tự xem xét lại bản thân mình." Hắn về mặt lạnh lùng xuống, hắn cung kính chấp tay "Thần cáo lui."

"Người!" Phụng Phán Nguyệt tức giận nhìn hắn rồi đi không quay đầu lại, bàn tay tinh tế trắng nõn để tại thắt lưng nắm chặt lại. Vì cái gì nàng phải nghe hắn chỉ trích? Nàng rốt cuộc làm cái gì khiến người người oán trách, hắn cũng như vậy trách cứ?

Không phải chỉ là xuất cung sao! Chỉ cần nàng mang theo hộ vệ, cung nữ bảo đảm an toàn của mình, phụ hoàng cũng mắt nhắm mắt mở với hành vi của nàng, nếu phụ hoàng không cố ý cho đi, dựa vào hoàng cung tầng tầng thủ vệ, nàng chẳng lẽ lại còn có thể phi thân sao?

Cho nên mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, thậm chí nghĩ không ra chuyện này rốt cuộc có tính nghiêm trọng gì, hắn cho rằng nàng "Làm cho hoàng thất hổ thẹn" đây tội danh nghiêm trọng như vậy cho nàng!

Nhất định là giận chó đánh mèo! Nàng cần rằng oán hận mà nghĩ.

Hắn không muốn làm Thái Phó của nàng, lại bị lệnh vua ngăn trở không thể trái lại mà không làm không được, cho nên giận lây sang nàng, đúng, nhất định là như vậy!

Thiệt thòi là hắn là văn võ trạng nguyên năm nay, bộ dáng lại tuấn tú lịch sự, không nghĩ tới lòng dạ quá nhỏ hẹp, như vậy suy đoán sau này hắn có thể sẽ lợi dụng việc lên lớp mà bộc phát oán khí thực sự, hơn nữa việc dạy học phụ hoàng cho hắn toàn quyền làm chủ, xem ra tương lai nàng sẽ khó sống đây.

Đáng giận! Bản công chúa cũng không phải là dễ dãi cho người khác khi dễ!

Thịnh Vũ Hành, hãy đợi đấy! Nàng nắm tay, trong lòng thầm hô.

"Công chúa." Cung nữ đi đến trước mặt, thấp giọng gọi.

"Chuyện gì?" Phụng Phán Nguyệt khôi phục tinh thần.

"Công chúa, ngài không phải tính xuất cung sao?"

Phụng Phán Nguyệt khẽ giật mình. Đúng rồi! Tại phụ hoàng gọi nàng đến, nàng đang chuẩn bị xuất cung đi mà, kết quả lại vừa mới bị Thịnh Vũ Hành làm cho phát bực đến đâu đã quên chuyện này!

"Chúng ta đi..." Lời nói dừng lại, lời nói vừa rồi của Thịnh Vũ Hành lại hiện lên trong đầu nàng, làm cho nàng có chút do dự.

Nàng mím môi, thôi, hai ngày nữa cũng được.

"Quên đi, quay về Hi Phụng Cung."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Kinh thành

Tự Hiền Lâu ——

Lầu hai, trong căn phòng trang nhã, hai nam tử ngồi cạnh cửa sổ, hai bên trái phải có tường ngăn cách, bên trong có rèm rủ xuống, trên đường nét nhiệt cùng cảnh thiên nhiên xa xa thu hết vào tầm mắt.

Hai nam tử ngồi đối diện, một tuấn tú biểu lộ lạnh lùng, một tiêu sái khoe miệng mỉm cười, ưu nhã cảm chén ngọc thưởng thức trà, lặng im không nói gì.

"Khụ!" Nam tử tiêu sái kia đã nhìn không được cười, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng đầu quay qua một bên, để che dấu khoe miệng của mình không ngừng giờ lên.

"Hừ!" Nam tử tuấn tú hừ nhẹ một tiếng, khó chịu liếc nam tử kia một cái.

Nam tử ngược lại nở nụ cười tự nhiên.

"Ta nói Vũ Hành! Chuyện này dù sao cũng không còn cách cứu vãn, ngươi cần gì phải như thế?" Nam tử chỉ phong độ -- Vương Bách Quân cười khê khên bảo.

"Hừ! Ngươi nếu không cười trên nỗi đau của người khác, ta sẽ như thế sao?" Thịnh Vũ Hành đối người bạn thân kín đáo phê bình. "Tới chỗ này vốn muốn thả lỏng tâm trạng một tí, ngươi lại cố tình muốn đùa bỡn ta!"

"Thật có lỗi, thật có lỗi, là ta không đúng." Vương Bách Quân cười cười, không thật thật nói xin lỗi, liền đổi đề tài "Đúng rồi, Vũ Hành, Từ An đã đến kinh thành mấy ngày rồi, ba người chúng ta còn chưa có thời gian tụ họp lại!"

"Cứ chọn thời gian đi! Bằng không chúng ta ba người bận rộn, thời gian cũng không giống nhau, nếu trước đó không có việc rắc rối này, cũng rất lâu không ngồi cùng một chỗ." Thịnh Vũ Hành gật gật đầu. Lâm Từ An, cũng là bạn chí cốt của hắn, nhà ở tại Nam Phương, Tụ Hiền Lâu chính là cửa hàng của Lâm Từ An.

"Ta đã sớm tới tìm hắn, hắn nói tối nhất định sẽ trở lại Tụ Hiền Lâu, ta nghĩ buổi tối là ngươi có thời gian nhàn rỗi, cho nên đêm nay chúng ta ở nơi này hẹn gặp, đón tiếp hắn, ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Được, buổi tối ta không bận." Đối với những giao thiệp quan lại kia, Thịnh Vũ Hành từ trước đến nay có thể từ chối liền từ chối, có thể thoái thác cứ thoái thác, nhất là hai ngày này bởi vì trở thành Thái Phó của Thẩm Hình công chúa mà tâm tình không vui, vì vậy hắn càng không thể không ra ngoài!

"Được lắm, tuy rằng đã qua hơn nửa năm, nhưng Từ An vẫn muốn chúc mừng ngươi đỗ trạng nguyên hai khoa văn võ, chúng ta đêm nay sẽ không say không về đi!"

"Cái này không được, sáng sớm ta còn phải vào triều, sau khi kết thúc còn phải cùng công chúa dạy học, không thể uống quá nhiều." Thịnh Vũ Hành lắc đầu, nghĩ đến tình cảnh của mình, sắc mặt lại không tự giác trầm xuống.

"A! Cũng đúng, ta lại quên mất..." Vương Bách Quân gật đầu, thấy được biểu lộ của bạn bè thất vọng trầm xuống, nhìn không được lắc đầu cười cười "Được, không phải chỉ là làm Thái Phó sao? Người ta tốt xấu gì cũng là lá ngọc cành vàng, ngươi như vậy cũng chẳng cho vị thượng cấp kia mặt mũi."

"Ngươi nghĩ rằng ta là vì chức quan "Thái Phó" này mà tâm tình buồn bực sao?" Thịnh Vũ Hành trừng mắt liếc bạn một cái, cảm lấy lý trả oán hận ngứa cổ uống, những chuyện buồn bực lại tìm đến.

"Không phải sao?" Vương Bách Quân cười hỏi, thấy hắn một ngụm uống hết chén trà, liền lắc đầu, "Uy! Ngươi uống như vậy, sao có thể thưởng thức trà ngon được."

"Hừ!" Hắn khê nói. "Ta xác định là bởi vì chức "Thái Phó" mà tâm tình không tốt, nhưng chỉ là một phần."

"Ai nha! Chẳng lẽ là đúng như ta nói?" Vương Bách Quân bộ mặt bừng tỉnh hiểu ra. "Ngươi là lo lắng thượng cấp có ý đem cây "hồng hạnh" trồng vào nhà ngươi, không chỉ phải hao tâm tổn trí cung cấp nuôi dưỡng, còn phải lúc nào cũng đề phòng "hồng hạnh xuất tòng", phải không?"

"Bách Quân, lời nói này lần sau đừng có nhắc đến." Thịnh Vũ Hành phun ra lời nói lạnh nhạt nhắc nhở. Cá tính của hắn vốn là không thích ở sau lưng người khác đàm luận thị phi, cho dù Thẩm Hình công chúa không tuân thủ tắc như thế nào, kẻ thần tử cũng không phải có thể chỉ trích, có điều, hắn thật sự lo lắng là hoàng thượng có ý tứ kia, nhưng là thật dư thừa.

"Biết rồi, ta cũng chỉ là ở chỗ này nói một chút, chỉ là lời đồn đãi, ngươi đừng nghiêm mặt như vậy, cuộc sống như thế chẳng thú vị chút nào!" Vương Bách Quân hiểu rõ tính cách người bạn tốt bèn khuyên nhủ.

"Chẳng lẽ lại muốn như ngươi, trên hoa gheo nguyệt khắp nơi, du sơn ngoạn thủy, sống phóng túng mới thú vị?" Hắn khê chế giễu.

"Đương nhiên, người sinh ra phải biết tận hưởng niềm vui!" Vương Bách Quân trở nên tính toán.

"Vậy lần sau nếu dám thê thiếp kia ở trong hậu viện nhà ngươi huyên náo, không được an bình thì cũng đừng đến nhà của ta tránh nạn, cuộc sống này thật thú vị ~~~!". Thịnh Vũ Hành đùa cợt nói. Hào hữu chưa lập chính thất, thê thiếp lại vô số, đều nhét vào hậu viện, bất cứ lúc nào cũng cần mở rộng, cũng may mắn nhà hắn sản nghiệp lớn, đáp ứng cho nhiều nữ nhân như vậy tiêu xài.

"Ai hừm! Sống là để hoan vui... dù sao cũng phải trả giá lớn một chút a! Thiên hạ cũng không có ăn không cơm, để cuộc sống của ta vui vẻ, chỉ là trả công cho một hậu viện an bình, đều xứng đáng cả." Vương Bách Quân mặt dày cười, cũng không cảm thấy xấu hổ.

"Ngươi vui vẻ là được rồi." Đối với hảo hữu thông minh này, hắn chưa bao giờ phải nói thêm cái gì, nhiều nhất cũng chỉ như hiện tại cùng nhau đùa cợt một câu, dù sao mỗi người cuộc sống không giống nhau, bản thân có trách nhiệm là tốt rồi.

"Ta là vui vẻ, nhưng ngươi có vẻ không vui!" Vương Bách Quân cười nói.

"Có chí mà không được thể hiện, như thế nào vui vẻ được đây?" Thịnh Vũ Hành thờ dãi. "Ta vốn tưởng rằng, dùng năng lực của ta, về vẫn có thể cống hiến cho triều đình, cho dù làm Huyện lệnh cửu phẩm tếp riu ta cũng không quan tâm, chỉ ít cũng vì dân chúng mà dốc sức. Về võ, hoàng triều cùng Bắc quốc quan hệ đang căng thẳng, chiến sự cũng cấp bách, ta có thể đến biên ải bảo vệ biên cương, vậy mà..." Thịnh Vũ Hành lại ngửa đầu uống hết chén trà, càng nghĩ càng bực mình.

"Động não chút đi! Công chúa năm nay đã mười sáu, sớm qua tuổi cập kê, ta xem ngươi làm chức "Thái Phó" này cũng chẳng được bao lâu." Suy luận này của Vương Bách Quân cũng đúng, chỉ có vấn đề là ai sẽ nguyện ý lấy đây.

"Phải! Ta cũng là nghĩ như vậy, chính là ta vừa nghĩ tới có thể sẽ phải..." Thịnh Vũ Hành lắc đầu, ngữ điệu như có như không, hai người trong lòng đều hiểu rõ.

"Ta nói cũng chỉ là vui đùa, dù sao đối phương cũng là cành vàng lá ngọc, hơn nữa còn là người được chiều chuộng, tuyển chọn phò mã, trừ bỏ nhân phẩm bản thân và tài năng tài giỏi, gia thế cũng là một điều kiện lớn, ngươi một không phải vương tôn, hai không phải quý tộc, hẳn là không nên buồn vì những chuyện này chứ, ta nghĩ hoàng thượng là bởi vì thích ngươi, coi trọng ngươi, cũng tin tưởng ngươi, nên mới cho ngươi đảm nhiệm chức Thái Phó cho công chúa, dù sao đó cũng là công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, mọi thứ luôn luôn phải tốt nhất." Vương Bách Quân nghiêng đầu cười nhìn người bạn tốt.

"Chỉ hy vọng là như thế." Thịnh Vũ Hành cũng thật tình mong là như vậy, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặt trời chiếu ánh chiều tà, mạng cánh son thùy nơi xa xa đẹp không sao tả xiết. "Từ An hẳn là cũng đã trở về!" Hắn nói nhỏ.

"Ừ, hẳn là cũng về rồi." Vương Bách Quân hơi nghiêng người hướng của sổ nhìn đường cái dưới lầu, nhìn một hồi, bỗng dừng ánh mắt, đưa tay chỉ hướng phía trước. "Có người vừa đến, ngươi xem hướng người kia đi tới, đó chẳng phải là Từ An sao?"

Thịnh Vũ Hành quay đầu nhìn về phía sau, nhìn trong chốc lát, quả nhiên trông thấy Lâm Từ An cùng người hầu của hắn đi bộ, còn hướng phía Tụ Hiền lâu đi lại.

Thu hồi tầm mắt, đột nhiên, ngã tư đường bên kia có một bóng dáng nhìn quen quen tiến vào tầm mắt của hắn, hắn bỗng dưng nhảy dựng lên.

"Vũ Hành? Làm sao vậy?" Vương Bách Quân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía hắn, không biết hảo hữu vì cái gì đang ngồi im lại nhảy dựng lên

Thịnh Vũ Hành há to miệng sau lại ngậm lại, trong lòng rất hoài nghi. Không! Không thể nào là nàng, chỉ là thân hình rất giống mà thôi, cho dù tướng mạo cực kỳ tương tự, cũng có thể là bởi vì khoảng cách xa mới sinh ra ảo giác, dù sao nàng cũng là nữ nhân có địa vị tôn quý nhất Phụng Dương vương triều, làm sao có thể mặc xiêm y đầy những miếng vá rách đi dạo phố, hơn nữa bên cạnh còn không có hộ vệ hoặc cung nữ đi theo.

"Vũ Hành?" Vương Bách Quân lo lắng gọi một tiếng.

"Không có gì." Thịnh Vũ Hành phục hồi lại tinh thần, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang cước bộ nhẹ nhàng lại có chút nhanh nhẹn, đôi bóng dáng kia càng lúc càng đến gần thì hắn rốt cục đã thấy rõ dung mạo đối phương.

Xem ra tuy mặt hơi chút bôi đen, nhưng... Chết tiệt! Đúng là nàng —— Thẩm Hinh công chúa!

Hộ vệ của nàng đâu? Cung nữ của nàng đâu? Vì sao chỉ có một mình Thẩm Hinh công chúa? Chẳng lẽ nàng cứ như vậy to gan lớn mật, dám tự mình xuất cung sao?

Hôm nay vừa mới cùng nàng nói chuyện, tuy là biết nàng phản đối, cũng đoán được nàng không nghe theo, nhưng hắn vẫn cho rằng nàng ít nhất cũng chịu an phận một thời gian, thật không nghĩ đến, mình bây giờ lại thấy nàng ở nơi phố chợ này.

Lúc này lại vẫn ở bên ngoài cung vui chơi, chỉ chút nữa cửa cung sẽ đóng, chẳng lẽ nàng tính qua đêm ở bên ngoài?

Nàng rốt cuộc muốn đi đâu? Trong đầu suy nghĩ cái gì?

Hắn nắm chặt tay. Quên đi, cái này không liên quan đến hắn!

Thẩm Hinh công chúa muốn thế nào đều không cùng hắn quan hệ, hắn chỉ là phụ trách nàng mỗi ngày buổi sáng hai canh giờ dạy học, còn lại cùng hắn không quan hệ!

"A? Vũ Hành, ngươi muốn đi đâu?" Vương Bách Quân kinh ngạc đứng lên, thò ra ngoài cửa sổ, hướng muốn phóng ra ngoài cửa sổ, giây lát bóng lưng Thịnh Vũ Hành đã đi xa, lại trông thấy Lâm Từ An cũng vừa đến, đứng ở dưới lầu cửa lớn nhìn qua Thịnh Vũ Hành đi xa, sau đó ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai người nhìn nhau, Lâm Từ An chỉ chỉ Thịnh Vũ Hành ý hỏi tại sao lại chạy đi như vậy, Vương Bách Quân cũng chỉ có thể lắc đầu nhún vai, hai người đáy mắt đều là nghi hoặc.

Thịnh Vũ Hành đương nhiên nghe thấy hảo hữu kêu gọi, tuy rằng trong lòng năm lần bảy lượt tự nói mình và công chúa ở bên ngoài nói gì làm gì đều không quan hệ tới hắn, nhưng hai chân lại không thể kiểm soát.

Hắn đáy lòng cũng rất hoang mang tại sao lại có hành vi đuổi theo, không phải nói không liên quan tới chuyện của hắn sao? Hắn đuổi theo như vậy rốt cuộc là vì sao?

Bước chân không ngừng lao tới phía trước, Thịnh Vũ Hành đối với hành vi của chính mình nghĩ mãi cũng không thông, cuối cùng cũng tìm được một lý do thích hợp —— đó là chức trách.

Đúng vậy, hắn đã là Thái Phó của Thẩm Hinh công chúa, đối với nàng phải có trách nhiệm, hành động của nàng cũng trong phạm vi dạy dỗ của hắn, thậm chí hắn cho rằng, đây mới là mong muốn quan trọng nhất của hoàng thượng, hơn nữa theo tính cách của hắn, xác thật không thể mặc kệ mà ngồi nhìn.

Còn nữa, nếu như Thảm Hinh công chúa không thể hồi cung trước khi cửa cung đóng lại, vì bên ngoài qua đêm..., nhất định sẽ chậm trễ thời gian giảng dạy ngày mai.

Đúng, động cơ của hần rất hợp lý, lý do cũng rất đầy đủ.

Đuổi theo phương hướng của nàng, chỉ chốc lát sau liền trông thấy bóng dáng của nàng quẹo vào trong một cái ngõ nhỏ.

Hần nhíu nhíu mày, khu vực này không phải là nơi đáng hoàng, nàng đường đường một công chúa được sủng ái nhất Phượng Dương vương triều, còn đến nơi này làm cái gì?

Hần bước theo nhanh hơn, quyết định không thể để cho nàng ở nơi này làm loạn!

Đi theo nàng quẹo vào ngõ nhỏ, đi đến cuối ngõ, nhìn thấy nàng đứng trước một cái cửa nhỏ, giờ tay lên định gõ cửa.

Hần lao nhanh về phía nàng, bắt lấy tay của nàng.

"A?" Phượng Phán Nguyệt cả kinh, theo bản năng quát to một tiếng, liền bắt đầu giãy dụa.

"Công chúa!" Thịnh Vũ Hành khẽ quát một tiếng.

Phượng Phán Nguyệt cảm thấy rung mình, nghe thấy đối phương xưng hô với mình như vậy, nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, vừa nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc mà mở to mắt.

"Thịnh Thái Phó?" Nàng kinh ngạc hô, vốn tưởng rằng gặp cướp, không nghĩ tới lại là hần.

"Làm sao ngươi lại ở chỗ này?"

Thịnh Vũ Hành thấy nàng không giãy dụa nữa, liền lập tức buông nàng ra, thối lui một bước.

"Những lời này hần nên là thần hỏi công chúa mới đúng." Hần cảm thấy trong bụng có một trận hỏa thiêu càng lúc càng lớn, hần muốn biết công chúa tới đây với mục đích gì, nhưng nơi này không phải chỗ nói chuyện tốt. "Rời khỏi nơi này rồi nói sau."

"Không được, ta còn muốn tìm người." Phượng Phán Nguyệt lắc đầu, thấy Thịnh Vũ Hành đứng chắn trước cửa, nàng nhíu nhíu mày "Thịnh Thái Phó xin nhường bước."

Thịnh Vũ Hành nhíu mày tròng mắt nàng "Ngươi có biết sau cánh cửa này là nơi nào không?"

"Đương nhiên biết rồi!" Chẳng phải là một gian nhà sao, người nàng muốn tìm nghe nói đang ở chỗ này.

Thịnh Vũ Hành tuy trên mặt bình tĩnh, nhưng đáy lòng lại cực kì kinh ngạc. Nàng cũng biết rõ đây là một tiểu quan quán?

Hần sớm biết là do Vương Bách Quân giao du với đủ loại người nói cho hần biết, không nghĩ tới công chúa trong thâm cung cũng biết?

Nghĩ đến nàng nói là tới nơi này tìm người, đáy mắt hần hiện lên một tia khinh thường. Tiểu quán này không chỉ có nam nhân đến mà cũng có nữ nhân cô đơn tìm đến!

Quả nhiên là không có lửa làm sao có khói!

"Đã bị thần bắt gặp, cũng không thể mặc kệ công chúa, thỉnh công chúa lập tức hồi cung." Thịnh Vũ Hành lãnh tức yêu cầu.

"Không cần ngươi xen vào việc của người khác, không tìm được người, bản công chúa sẽ không rời đi!" Phượng Phán Nguyệt kiên trì.

"Đã như vậy, vì thần đành phải đắc tội." Thịnh Vũ Hành cắn răng một cái, cường ngạnh bắt lấy cổ tay của nàng muốn dẫn nàng rời đi.

"Làm càn! Thịnh Vũ Hành, buông bản công chúa ra!" Phượng Phán Nguyệt tức giận kêu to, giãy giụa không theo.

"Công chúa lớn tiếng như thế, không sợ dân chúng chú ý sao? Đường đường là công chúa mà giờ này lại xuất hiện ở đây, công chúa cho rằng dù sao thanh danh hoàng thất cũng không còn, nên cũng không cần bận tâm sao?" Thịnh Vũ Hành thanh âm lạnh lùng nói một hơi.

Nghe vậy, Phượng Phán Nguyệt cứng lại, tròng mắt với cái gương mặt lạnh lẽo kia, vẻ mặt kia, ánh mắt kia, tràn đầy lãnh khốc tức giận, phê phán trách cứ, cùng với... Hèn mọn khinh thường. Nàng không hiểu, nàng rốt cuộc làm cái gì, không phải là xuất cung thôi sao?

"Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Thỉnh công chúa rời khỏi chỗ này."

"Ngươi..." Phượng Phán Nguyệt mở miệng, Thịnh Vũ Hành dứt khoát đưa tay lên, điểm trúng á huyết của nàng (huyết cam), không hề để ý tới sự vùng vẫy của nàng, cường ngạnh lôi nàng rời đi.

Phượng Phán Nguyệt quả thực không thể tin được, hấn cũng dám đối với nàng vô lễ như vậy!

Miệng không thể nói, chỉ có thể lấy tay đánh đánh nam nhân bá đạo này, chỉ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hấn, cố gắng một hồi, ngoài việc bị hấn cầm chặt cổ tay càng lúc càng đau đớn, đều không may may thoát khỏi Thịnh Vũ Hành.

Nàng tức giận quá, ngay cả chân cũng dùng tới, bắt đầu tay nắm chân đá với hấn, nhưng mà nhận được cũng chỉ là tay chân đau nhức mà thôi.

Thịnh Vũ Hành vẫn bất vi sở động, khuôn mặt lạnh băng lôi kéo nàng rời đi, đi một đoạn đường, nhìn ngó xung quanh, thấy chỗ này ngõ nhỏ không người, vì vậy đem nàng buông ra, mặt lạnh nhìn nàng, ánh mắt tóe lửa.

Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

Phượng Phán Nguyệt trong lòng oán hận mắng chửi, khuôn mặt đẹp kia trùng mắt với khuôn mặt băng lãnh kia.

Hấn cũng dám đối với nàng như vậy, hấn rốt cuộc cậy thế cái gì?

Nàng đưa tay dùng sức đánh hấn, muốn ra lệnh hấn giải huyết đạo của nàng, nhưng lại chỉ thấy tay mình đau đớn, bởi vậy mà nước mắt sắp chảy ra.

Thịnh Vũ Hành nhìn nàng ngửa đầu phần nộ trừng hấn, liêu lĩnh đứng thẳng người khiến lộ rõ ràng khí thế của mình muốn chống lại đến cùng, đáy mắt lại có một lớp nước mắt, nhìn bộ dạng vừa buồn cười vừa đáng thương, chẳng biết tại sao, lạo lăm cho sự khinh thường cùng lửa giận trong lòng hấn thoáng bình ổn một chút.

Hấn hít một hơi thật sâu vững vàng cảm xúc đang trào dâng trong mình, lại hít vào hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, trong lòng không khỏi một trận xôn xao, không tự chủ thối lui một bước, để lại khoảng cách giữa hai người.

Phượng Phán Nguyệt chỉ chỉ miệng của mình, dùng động tác ra lệnh giải huyết.

Thịnh Vũ Hành theo ngón tay của nàng nhìn về phía đôi môi đỏ hồng kia, trong nháy mắt có chút hoảng hốt, ảo não không thôi.

"Công chúa, thần có thể giải huyết cho công chúa, nhưng nếu công chúa lớn tiếng ồn ào, vì an toàn và suy nghĩ cho thanh danh của công chúa, thần không ngại điểm huyết lần nữa."

Hấn ngữ điệu cứng nhắc cảnh cáo trước, cũng không đợi nàng phản ứng, liền đưa tay giải á huyết.

Phượng Phán Nguyệt không có thét lên, không có hô to, nàng chỉ là oán hận trừng mắt hấn.

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì?" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Thứ nhất, công chúa không nghe lời vi thần dẫn dò, không ở lại trong cung tự mình kiểm điểm, ngược lại ra về khiêu khích một mình xuất cung, cho nên sau khi hồi cung, xin chép mười lần từ "nữ giới", ngày mai buổi sáng khi đi học giao cho thần." Hấn cố ý xem hành vi nàng xuất cung hôm nay là khiêu khích Thái Phó.

"Người nghĩ trên mặt mình dát vàng, có cái gì gọi là ra về khiêu khích? Bản công chúa xuất cung là có chuyện trọng yếu, cùng người một chút quan hệ cũng không có!" Phượng Phán Nguyệt giận dữ mắng mỏ. "Bản công chúa sẽ không nhận phạt, người không cần uống phí hơi sức."

Muốn nàng sao chép mười lần nữ giới, nằm mơ đi!

"Không sao cả, đến lúc đó nếu như công chúa không nộp được, chuyện hôm nay, thần tự khắc bẩm báo hoàng thượng."

"Người không cần mang phụ hoàng đến uy hiếp ta, phụ hoàng không có khả năng nghe lời người." Phượng Phán Nguyệt khinh thường hừ lạnh. Tìm phụ hoàng áp chế nàng? Người người đều nói Thịnh Vũ Hành này thông minh, xem ra đó chỉ là lời đồn bậy bạ, còn văn võ trạng nguyên, bắt quá là đọc từ thư, luyện võ si mà thôi.

"Thần biết được công chúa cho rằng ngài được hoàng thượng sủng ái, cho dù thần bẩm báo hoàng thượng, công chúa cũng sẽ không bị trách phạt, nhưng hiện nay có thần, có lẽ nhắc nhở công chúa hiện tại không giống như trước." Thịnh Vũ Hành thần nhiên nói.

Phượng Phán Nguyệt chớp mắt. Nàng đương nhiên nghe hiểu ý tứ của hấn, nói cách khác, thánh sủng trước kia hoàn toàn không còn nữa, bằng không đã không có tên Thái Phó này tồn tại.

Đối với sự trầm mặc của nàng, hấn coi như nàng rốt cuộc đã hiểu được.

"Thứ hai, nơi này không phải một khuê nữ đảng hoàng có thể tới, mặc kệ quá khứ công chúa có phóng đảng như thế nào, không tuân thủ... Quy tắc, hiện tại thần đã trở thành Thái Phó công chúa, sẽ hết sức hoàn thành cương vị, tu chỉnh lời nói và việc làm của công chúa." Không tuân thủ bốn chuẩn mực phép tắc, thì hấn sẽ bắt buộc phải kiên quyết chỉnh sửa lại.

Gương mặt thanh tú của Phượng Phán Nguyệt cau lại. Nàng cũng không ngờ, như thế nào nghe không ra khinh thường trong lời hấn nói, cùng với "Không tuân thủ" kia dừng lại một lúc, cùng hai chữ "Quy tắc" nói ra có bao nhiêu miến cường.

"Cái gì gọi là không phải nơi khuê nữ đằng hoàng có thể tới? Ngươi cho rằng nơi này là chỗ nào?" Nàng thật sự rất tức giận.

"Đây là chỗ nào công chúa không phải không biết, cần gì phải hỏi lại? Dù sao thần đã trở thành Thái Phó công chúa, đương nhiên không thể để công chúa có liên quan đến nơi này, chờ đến ngày hoàng thượng bãi chức thần, công chúa muốn phóng đảng như thế nào, muốn tìm nhiều hay ít nam nhân, thần tuyệt đối sẽ không can thiệp." Thịnh Vũ Hành lạnh lùng nói.

Phóng đảng? Tìm nam nhân?

Phượng Phán Nguyệt chớp mắt vài cái. Không thể, nàng không phải cái loại kia... Ý tứ này, nhất định là hiểu lầm nàng, Thịnh Vũ Hành sẽ không dám phi báng công chúa như vậy, đây chính là tội mất đầu!

"Ngươi nghĩ rằng ta tới nơi này là vì cái gì?" Nàng trầm giọng chất vấn.

"Mặc kệ công chúa muốn làm cái gì, đều xin ngừng lại, thần tin tưởng thần đảm nhận chức Thái Phó này không quá lâu, cho nên thời gian công chúa không có nam nhân cũng sẽ không quá dài, hần là nên nhẫn nại được mới đúng." Thịnh Vũ Hành tuy cực lực ần nhẫn, nhưng giọng nói khó nén được khinh thường.

Nguyên lai là sự thực, nguyên lai nàng không để ý tới giải thích sai lầm, ý tứ hần đúng là ý kia!

Hần làm sao dám... Làm sao dám..

"Ta" một tiếng, Phượng Phán Nguyệt đưa tay hung hăng quăng hần một bạt tai.

"Ngươi!" Thịnh Vũ Hành bắt lấy tay của nàng, lãnh khốc trừng mắt nàng. Hần không có ngờ tới nàng sẽ động thủ, cho nên không có đề phòng. "Đây là chuyện mọi người đều biết, công chúa cần gì phải thẹn quá hoá giận?"

"Thịnh, Vũ, Hành!" Phượng Phán Nguyệt tứ giận đến toàn thân run rẩy, trong mắt tràn đầy phẫn nộ cùng nước mắt, lại cố ngăn không cho rơi xuống. "Ngươi không muốn làm Thái Phó cho bản công chúa, chẳng lẽ ngươi cho rằng bản công chúa cũng nguyện ý sao?"

Thịnh Vũ Hành thả tay của nàng, lạnh lùng, trầm mặc trừng mắt nàng.

Phượng Phán Nguyệt cầm lấy cổ tay bị nắm đến đau đớn, không chịu khuất phục ngửa đầu trừng hần.

"Ngươi vì phát tiết oán khí trong lòng, đập phá khắp nơi, cho là bịa đặt tội danh đắc tội với bản công chúa, ngươi có còn là nam tử hán đại trượng phu? Làm sao ngươi dám... Làm sao dám dùng loại... Loại lời nói này để phi báng nhục nhã ta?" Nói xong lời cuối cùng, nàng tức giận dùng hai tay nắm chặt vạt áo của hần, đối với hần cố gắng gào thét, cố nén phẫn nộ, nước mắt lại chảy xuống hàng dài.

Thịnh Vũ Hành bị nước mắt kia làm cho động tình, hai con ngươi chấn động.

Nàng tức giận như vậy, ủy khuất như vậy, không đáng tin như vậy, hần hoài nghi, hần không phải là tin lầm lời đồn đãi?

Nhưng còn bản danh sách ghi đầy những tên nam nhân kia? Cho dù không nói đến những lời đồn kia, không nói đến bản danh sách trong truyền thuyết kia, nàng mới vừa tới nơi này, cũng không phải là đằng hoàng gì!

Bỏ qua suy nghĩ thừa thãi, Thịnh Vũ Hành lạnh lùng nhìn nàng nói: "Giờ không còn sớm, thần đưa công chúa hồi cung."

"Không cần!" Phượng Phán Nguyệt oán hận đẩy hần ra, tức giận đưa tay lau đi nước mắt, xoay người rời đi.

Nàng chưa từng phải chịu ủy khuất như vậy, cho tới bây giờ không ai dám nhục nhã nàng như vậy, nàng sẽ không bỏ qua cho hần! Nàng sẽ không tố cáo hần với phụ hoàng, để phụ hoàng một đao chém hần như vậy là quá tiện nghi cho hần rồi, khoản nợ này, nàng muốn mình và hần tính toán rõ ràng!

"Công chúa!" Thịnh Vũ Hành lần nữa bắt lấy tay của nàng.

"Làm càn!" Phượng Phán Nguyệt gầm lên, thái độ cao quý lộ ra.

Thịnh Vũ Hành khẽ giật mình, vô thức buông lỏng tay, nét mặt nguội lạnh thối lui một bước.

"Hừ!" Nàng hừ lạnh một tiếng, từ trong áo lấy ra một cây sáo trúc, để vào trong miệng dùng thổi, tiếng sáo vang lên.

Thịnh Vũ hành biết, đó là cách gọi người đến.

Quả nhiên vền vền giầy lát, từ hai phía bay đến vài người, bọn họ đều là những hộ vệ giỏi nhất, bốn người hạ xuống liền lập tức tiến lên, trông thấy Thịnh Vũ Hành thì rất kinh ngạc.

"Công chúa!" Bốn người lo lắng nhìn hai người bọn họ.

"Các ngươi thân là hộ vệ công chúa, bỏ mặc công chúa một mình nguy hiểm, phải bị tội gì?" Thịnh Vũ Hành lạnh giọng chất vấn.

"Thịnh Thái Phó, người của ta chưa tới phiên Thịnh Thái Phó giáo huấn." Phụng Phán Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhìn bốn người nói: "Hồi cung."

"Dạ" Bốn người kính cẩn lĩnh mệnh.

Phụng Phán Nguyệt được bốn người hộ tống, cũng không thèm nhìn Thịnh Vũ Hành một cái, thẳng lưng quay đầu rời đi.

Thịnh Vũ hành đưa mắt nhìn bóng lưng quật cường kia, nhất thời không có cách dò đi tầm mắt, mãi cho đến khi bóng dáng kia biến mất ở chỗ rẽ.

Nếu như là hiểu lầm? Trong lòng hắn nghĩ, nếu thật là hiểu lầm, như vậy nhưng lời hắn vừa nói, sẽ là thương tổn biết bao đối với một cô gái!

Hắn nhắm mắt lại, không dám tưởng tượng.

Với cá tính của hắn, cho dù đối phương có tùy tiện, cũng sẽ không ở ngay trước mặt mà nói ra những lời kia, khi này thật không giống hắn, vì sao vừa rồi hắn không cách nào khắc chế được, chỉ nghĩ muốn nhanh chóng nói ra?

Hình ảnh Thẩm Hinh công chúa khóc bỗng nhiên hiện lên trong đầu hắn, bị lửa giận nhen nhóm, lại bị nước mắt nhuộm dần con ngươi đen thanh tịnh sáng trong như vậy, nước mắt chảy xuống trong suốt long lanh, vệt nước mắt chưa khô, dung nhan yêu kiều như vậy làm cho người ta thương tiếc...

Hắn lắc đầu mạnh, bỏ hết suy nghĩ lung tung cùng hình ảnh trong đầu, hít một hơi thật sâu, đưa tay sửa sang lại vạt áo bị nàng túm lộn xộn.

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng mà mon tron vạt áo, trong chốc lát ngẩng đầu lên, thở dài, xoay người hướng phía Tụ Hiền lâu đi đến.

Chính mình vừa rồi làm chuyện đáng chém đầu, có lẽ sau buổi tối sẽ nhận được thánh chỉ, sau đó bị nhốt vào đại lao, quyết đôn xuống cảm xúc khó khăn, hắn đi hướng Tụ Hiền lâu nói lời từ biệt với hảo hữu để trở về nhà!

"Cái gì? Thẩm Hinh công chúa hồi cung rồi?"

"Bẩm chủ tử, người của ta tại Hi Phụng cung ngầm hồi báo, công chúa xác thực hồi cung rồi, hơn nữa nhìn mọi thứ hết thấy hoàn hảo."

"Đáng giận! Không nghĩ tới nàng vận khí tốt như vậy, còn có thể trở về!" Oán hận đem cái chén trong tay dùng sức ném trên mặt đất.

Thật vất vả có cơ hội này, đem Thẩm Hinh công chúa dẫn tới nơi đó, vốn tưởng rằng từ nay về sau không cần nhìn thấy nàng nữa, ai ngờ lại thất bại!

"Chủ tử, nô tài cho rằng Thẩm Hinh công chúa chắc chắn có nguyên nhân gì, mới chưa đến được chỗ kia, cũng không biết rõ tình hình, cho nên chúng ta vẫn còn hữu cơ hội."

"Phải không?"

"Dựa vào tính cách của Thẩm Hinh công chúa, không tìm được người là sẽ không buông tay, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, chỉ cần vào đó, Thẩm Hinh công chúa chẳng khác nào đã bị hủy."

"Ừ." Nhẹ nhàng gạt đầu, đáy mắt chớp động lên âm tàn oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đêm qua, không có cảm vệ bao vây Thịnh viên đưa hắn giải vào đại lao.

Hôm nay lâm triều, vẫn giống như hôm qua, có việc thượng tấu, không có việc bãi triều, ánh mắt hoàng thượng nhìn hắn vẫn như cũ là thân thiết tín nhiệm, dường như không có gì phát sinh.

Xem ra Thẩm Hinh công chúa cũng không cáo trạng với hoàng thượng, bất quá... Hắn không cho rằng nàng bỏ qua như vậy, có khả năng là, nàng tự mình báo thù.

Bãi triều, Thịnh Vũ Hành hướng Mặc Hương Các bước đi, biết rõ hôm nay sắc mặt của Thẩm Hinh công chúa thế nào cũng sẽ không tốt, có thể nàng sẽ không xuất hiện.

Hắn cũng không thêm đề ý, chỉ cần làm tròn chức trách của mình là được.

Khi hắn đang suy nghĩ miên man thì đã đến Mặc Hương Các, thấy ở bên ngoài Mặc Hương Các hai gã hộ vệ và cung nữ đứng đó đợi, hắn không khỏi hơi sững sờ.

Người ở đây, liền biết Thẩm Hình công chúa đang ở bên trong.

"Tham kiến Thịnh Thái Phó." Bốn người đồng thời cúi người.

"Miễn lễ." Thịnh Vũ Hành hướng trong phòng quan sát. "Công chúa đã tới chưa?" Hắn cố ý hỏi.

"Thưa Thịnh Thái Phó, công chúa đã ở trong Các đội Thái Phó." Cung nữ Ánh Hà nói.

Thịnh Vũ Hành gật đầu, nói không kinh ngạc là gạt người, thực sự bởi vậy càng thêm cảnh giác, trên mặt cũng không hiện ra.

"Ừ." Hắn đạm mạc lên tiếng, liền lướt qua bốn người, đi vào Mặc Hương Các.

Đập vào mắt là trông thấy Thẩm Hình công chúa ngồi trên giường cạnh cửa sổ, ánh nắng sáng sớm rơi trên gương mặt nàng có vẻ tái nhợt, ánh mắt vốn linh động kia có vẻ mơ màng, cứ như vậy nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì, hắn xuất hiện cũng không hề phát giác.

Hắn đứng tại chỗ, nhất thời do dự có nên hay không quấy rầy giờ phút yên lặng này.

Hai tay buông xuống nắm chặt thành quyền, Thẩm Hình công chúa như vậy, không hiểu sao lòng hắn lại đau.

"Thái Phó tới rồi!" Thanh âm trầm thấp, miễn cưỡng vang lên.

Thịnh Vũ Hành phục hồi lại tinh thần, nàng thu hồi tầm mắt đang mơ màng ngoài cửa sổ, lẳng lặng nhìn hắn, đáy mắt mê mang đã biến mất, hắn thấy đáy mắt nàng chợt lóe lên phần nộ cùng oán hận, lập tức che dấu đi, hiện ra chỉ có bình tĩnh mà không có sóng.

Hắn biết sự giận dữ kia không phải chỉ là cảm giác của hắn, chỉ là cảm thấy rất kỳ quái, nàng thân phận là công chúa không cần phải chịu đựng, có thể hướng trên người hắn tiết hận.

Chưa mở miệng, chỉ thấy nàng đứng người lên, đi đến bàn ngồi xuống.

"Thái Phó đã đến đây, nên bắt đầu đi!" Phụng Phán Nguyệt bình thản nói. "Đúng rồi, về việc Thái Phó trừng phạt Thẩm Hình sao chép mười lần 'nữ giới', bản công chúa đã viết xong rồi, thỉnh Thái Phó xem qua." Theo trên bàn rút ra một trang giấy đưa cho hắn.

Thịnh Vũ Hành sững sờ. Nàng viết xong rồi?

Hắn rất kinh ngạc. Một trang giấy?

Nghi ngờ tiếp nhận, xem xét nét chữ rõ ràng trên giấy, lòng mảy mẩn không khỏi nhú lên "Đây là công chúa viết mười lần nữ giới?"

"Đúng vậy, mười lần nữ giới, Thái Phó có thể đếm xem." Phụng Phán Nguyệt đứng dậy cười.

Thịnh Vũ Hành giương mắt nhìn nàng cười đắc ý, lại cúi đầu nhìn xem mười lần giới trên tay, xác thực là viết mười lần hai chữ "Nữ giới" này.

Nếu là trước kia hắn... Không, cho dù hiện tại cũng không giống nhau, người này đầu óc thông minh, làm việc chắc có mục đích, hắn nhất định không tin, tức giận trừng phạt, có thể giờ phút này, nhìn khỏe mỗi nàng gọi lên nét cười cười, đầu hắn hiện lên ý nghĩ đầu tiên là "Nàng vui vẻ là tốt rồi".

Chốc lát thấy tâm tình mình chuyển biến, hắn mới chậm rãi lộ ra chút cười. Quên đi, là bản thân hắn không rõ ràng, như vậy cũng tốt, ít nhất hắn biết rõ từ nay về sau phải tránh cho không bị thiếu sót.

"Thần đã xem qua, xác thực là mười lần nữ giới, thần nhận lấy cái này." Hắn đem tờ giấy kia gấp lại bỏ vào hai quyển sách hắn mang tới.

Phụng Phán Nguyệt ngăn ra. Vậy là sao?

Nàng đã chuẩn bị một đồng lý lẽ? Chẳng phải như vậy không có cơ hội nói ra miệng?

Còn có điệu cười châm biếm chường mắt kia nữa, hắn không phải gần đây mặt đều không biểu tình, lãnh lãnh đạm đạm đấy sao?

"Người cười cái gì? Người đang ở đây cười nhạo ta sao?" Nàng nhin không được tức giận chất vấn.

"Công chúa quá nhạy cảm rồi." Thịnh Vũ Hành nhún mảy, nhìn vào đôi mắt đã không che giấu được lửa giận của nàng.

Nàng quá nhạy cảm?

Hừ! Hắn cho rằng nàng là tiểu hài tử ba tuổi sao? Hắn chính là đang cười nhạo nàng, cho rằng nàng chỉ có thể giờ trò vặt vãnh này ra, căn bản không

đem nằng để vào mắt!

Chờ xem, xem nằng chinh hấn như thế nào!

"Công chúa, vậy chúng ta bắt đầu đi!" Thịnh Vũ Hành quay lại chuyện chính. "Hôm nay là lần đầu tiên học, thần cần biết rõ trình độ của công chúa, vạch ra việc học sau này, công chúa nghĩ thế nào?"

"Trình độ nào?" Phụng Phán Nguyệt nhìn hấn chăm chú hỏi.

"Có liên quan đến quy định hoàng triều, liên quan đến cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú văn...văn..." Thịnh Vũ Hành hướng phía bên phải cầm đàn tranh lên, vừa nói: "Về quy định hoàng triều, công chúa học lễ nghi, theo như ngôn hành cử chỉ bình thường, thần ước chừng cần bắt đầu lại từ đâu, cho nên phương diện này cần kiểm tra sơ qua..."

"Thịnh Thái Phó nói vậy là ý gì?" Phụng Phán Nguyệt một tay phẩy nộ đập trên mặt bàn, cả người đứng lên. "Thái Phó ám chỉ bản công chúa vô lễ vô nghi, không xứng là công chúa hoàng triều sao?"

"Thần nói như vậy ý đã rõ ràng, không có ám chỉ gì cả." Thịnh Vũ Hành bình tĩnh nhìn nằng, trong lòng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nằng quả thực tựa như một tiểu miêu bị người ta dẫm lên đuôi.

"Cho nên Thái Phó ở đây là đang chế giễu một cách minh bạch, không có mỉa mai gì sao!" Nằng cười lạnh.

"Chỉ là ăn ngay nói thật, tùy việc mà xét thôi, chưa có nói tới ám chỉ hay chế nhạo gì cả." Thịnh Vũ Hành nhìn nằng tức giận đỏ mặt, hấn đặt cây đàn tranh bên cạnh, tay chỉ nói, "Công chúa, chúng ta bắt đầu từ cảm! Mời công chúa."

Cái tên đáng giận này! Nằng vốn không nghĩ là chinh hấn nhanh như vậy, là hấn bịa đặt làm cho nằng nhịn không được, vậy đừng trách nằng!

"Khoan đã, bản công chúa còn chưa kính trà Thái Phó!" Phụng Phán Nguyệt cố gắng áp chế lửa giận, bộc lộ ra chút hồn nhiên ngây thơ tươi cười. "Nếu để cho những tiểu nhân kính trọng người tài biết được, vừa muốn bịa đặt bản công chúa không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, không biết tôn sư chi đạo."

Thịnh Vũ Hành nhíu lông mày, trong lòng ần ần nhảy dựng. Dâng trà xác thực là kính sư chi lễ, có lẽ hấn chưa từng nghĩ tới có thể uống chén trà từ tay Thẩm Hinh công chúa, cũng không cho rằng chén trà này có vấn đề.

Phụng Phán Nguyệt đi ra sau bàn, đến trước bàn tròn, đưa lưng về phía hấn, cầm bình rót một chén trà xanh, hai tay cầm chén, xoay người chậm chậm đi đến trước mặt hấn, nhẹ nhàng quỳ gối, hai tay dâng.

"Thái Phó thỉnh dùng trà." Nằng cười ngọt ngào nói.

Thịnh Vũ hành vẫn nhíu mày. Thẩm Hinh công chúa rót cuộc là uống phải thuốc gì?

"Thịnh Thái Phó?" Phụng Phán Nguyệt nghiêng đầu, cười dịu dàng liếc nhìn hấn, nét mặt kia dường như —— không dám uống sao?

Nhận sự khiêu khích của nằng, hấn vươn tay đang chuẩn bị tiếp nhận trà, bất ngờ tiếp xúc với đầu ngón tay nằng, mang đến một cổ xúc cảm giống như lạnh giống như ấm, cảm giác đôi tay trắng nõn như ngọc kia khẽ run lên, khi hấn chưa tiếp nhận trà thì tay liền buông lỏng, nhanh chóng thu trở về.

Chén trà kia rơi thẳng xuống đất, hấn nhanh tay lẹ mắt, cúi người đỡ lấy, giữa chừng tiếp được, không làm rơi một giọt nào.

Phụng Phán Nguyệt hai tay chấp sau lưng, cố giữ bình tĩnh mà lùi lại hai bước. Nằng không biết vừa mới là xảy ra chuyện gì, hấn chẳng qua là không cẩn thận đụng phải tay của nằng, nằng rót cuộc bồi rồi cái gì?

May mắn chén trà kia không có rơi vỡ, không có uống phí vất vả của nằng.

Nằng âm thầm hít vào một hơi, ổn định lại mình, gương mặt nhìn Thịnh Vũ Hành, chỉ thấy hấn chỉ bung chén, cũng không đem trà uống.

Nằng có chút cắn răng, hết sức tươi cười một cách tự nhiên.

"Thịnh Thái Phó không uống sao?" Nằng giả bộ thương tâm gục đầu xuống. "Bản công chúa biết được Thịnh Thái Phó là vì thánh mệnh khó cãi, mà bất đắc dĩ tiếp nhận chức Thái Phó, có lẽ là coi nhẹ chén trà bản công chúa dâng." Nằng chán nản trở lại trước bàn tròn, đưa mắt về phía hấn, trực tiếp rót một chén, ngồi xuống cạnh bàn, yên lặng uống, phảng phất như mất hồn.

Thịnh Vũ Hành như thế nào không biết mưu kế của nằng, cố ý uống cho hấn xem, muốn chứng minh trà không có vấn đề, hết lần này tới lần khác chính là như vậy, mới khiến cho hấn càng thêm khẳng định chén trà này có vấn đề, nhưng mà không uống...

"Công chúa, thần có một câu hỏi, thỉnh công chúa giải thích hết nghi ngờ." Trước khi uống, hấn muốn hỏi rõ ràng.

"Thái Phó mời nói."

"Hôm qua thần mạo phạm công chúa, công chúa vì sao không có báo cáo hoàng thượng, trị tội thần vũ nhục hoàng thất?"

Thịnh Vũ hành chậm rãi hỏi.

Phượng Phán Nguyệt nheo mắt lại. Nguyên lai hắn cũng biết hắn phạm tử tội, phải không?

"Bởi vì bản công chúa dự định chính mình tính sổ, trả lời cái này Thái Phó hài lòng không?"

Thịnh Vũ Hành nhẹ nhàng cười, gật gật đầu, tiếp theo liền ngửa đầu một ngụm uống hết chén trà, chốc lát trong đáy mắt nàng hiện lên chút tinh quang giao hoạt.

Xem ra hắn đoán đúng, ai, thật không biết hắn sẽ phải nhận cái gì đây.

"Thần tạ công chúa kính trà." Thịnh Vũ Hành nói, đem chén trà đặt lại trên bàn.

"Tạ Thái Phó không chê." Phượng Phán Nguyệt mỉm cười, đứng dậy hơi chút quỳ gối sau, liền chậm rãi đi về chỗ đàn tranh."Ánh Hà, Ánh Bình." Nàng đột nhiên giương giọng kêu.

"Có nô tỳ, công chúa có gì phân phó?" Hai cung nữ lập tức bước vào trong phòng, cung kính quỳ trên mặt đất.

"Thịnh Thái Phó muốn bản công chúa đánh đàn, bản công chúa muốn dâng hương rửa tay, hai người các người xuống dưới chuẩn bị." Phượng Phán Nguyệt nhẹ giọng dặn dò.

"Dạ, công chúa." Hai cung nữ lĩnh mệnh, một người tiến lên giúp Phượng Phán Nguyệt rửa tay, một người thì đem đàn hương đặt vào chính giữa lư hương đốt.

Thịnh Vũ Hành nhướng mi, lặng yên nhìn các nàng làm việc chuẩn bị, ngược lại không có ngờ tới chỉ là khảo sát tài đánh đàn, Thẩm Hinh công chúa lại làm ra như vậy.

Trong lòng hắn biết rõ, nàng là cố ý, mặc kệ mục đích của nàng là kéo dài thời gian, hay là bóng gió gì, hắn đều không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng một bên chờ đợi.

Qua một khắc, mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, Phượng Phán Nguyệt mới ôm đàn ngồi xuống.

Mười ngón tay thon dài trắng nõn đặt trên dây đàn, có chút giương mắt xem xét Thịnh Vũ hành, mới nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Cầm chính là dựa vào kỹ thuật, ứng với nội dung chính là tâm ý người đàn, dâng hương rửa tay, chuyên tâm gảy một khúc, mới có thể gột rửa sạch sẽ tâm hồn." Đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón dây cung, một hồi tiếng đàn du dương vang lên, "Thái Phó cảm thấy, Phán Nguyệt nói đúng không?"

"Công chúa nói rất đúng, thần..." Thịnh Vũ Hành dừng lại lời nói, đột nhiên cảm thấy trong bụng có một cỗ khí, thế mạnh như chẻ tre đúng lúc này muốn theo hai móng lao ra, hắn sắc mặt khẽ biến, cực lực khắc chế.

"Thịnh Thái Phó làm sao vậy?" Phượng Phán Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn hắn sắc mặt có chút thay đổi, trong lòng biết rõ lại ra vẻ nghi hoặc khó hiểu.

"Không có gì." Thịnh Vũ hành cắn răng, lạnh nhạt nói. "Vừa rồi chén trà kia..." Thấy nàng nhướn mày run sợ, hắn cười cười "Hương nồng thuần khiết, nổi tiếng thiên hạ trà Bích Loa Xuân?"

"Đúng vậy." Nàng cẩn thận nhìn hắn. "Đó là công phẩm trà năm nay, phụ hoàng trước đó vài ngày mới thưởng cho bản công chúa, nếu Thái Phó thích, bản công chúa có thể tặng Thái Phó." Nàng mỉm cười.

"Vậy, thần trước hết tạ ơn công chúa ban cho." Thịnh Vũ Hành y nguyên không nhanh không chậm, tuy nhiên bụng trướng khó nhịn, trong cơ thể ứ khí đã ứ hiếp, chỗ xung yếu xuất ra.

"Bản công chúa còn có Đại Hồng Bào cùng Châu Trà, Thái Phó thích uống loại trà nào, cứ phân phó xuống, lần sau Phán Nguyệt sai người chuẩn bị." Phượng Phán Nguyệt vui vẻ càng đậm.

Nhìn Thẩm Hinh công chúa đáy mắt không giấu nổi vui sướng, trong lòng của hắn thật sự là đã bắt đầu dể lại vô lực, đoán không ra nàng cho hắn uống được gì, trong bụng không đau, cũng không phải là nghĩ đau bụng đi ngoài, chỉ là ứ khí liên tục không ngừng vẫn muốn bài xuất khỏi cơ thể, tuy nhiên hắn có thể không chế được, nhưng không được bao lâu.

"Công chúa, thần có việc cần lập tức xử lý, tạm thời rời đi trước, công chúa đánh đàn xong thần sẽ quay trở về." Hắn lấy cớ, liền định tạm thời rời đi trước trong lúc này.

"Ừ... Rất khó nha!" Phượng Phán Nguyệt hai mắt hí lại

"Công chúa là ý gì?" Như thế nào? Nàng muốn khiêu khích sao?

"Ý là, chuyện Thái Phó, trong thời gian ngắn chỉ sợ không có cách nào giải quyết." Khóe miệng gợi lên một chút đùa cợt, nàng ngồi nghiêm chỉnh, mười ngón tay trên đàn tranh bắt đầu di chuyển, một khúc Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ Du Nhiên vang lên.

Ý tứ chính là loại tình huống này cần không ít thời gian? Ai.

Dù là tiếng đàn du dương, khúc đàn thoải mái khác sâu, giai điệu tuyệt mỹ, làm cho người người mê mẩn, chỉ có điều hiện nay Thịnh Vũ Hành không có tâm tình thưởng thức, nhưng ít ra cũng đã biết rằng "cảm" của Thẩm Hình công chúa đã đạt đến mức thượng đẳng.

Cũng không nhận được uể khí đang muốn xông ra ngoài cơ thể, hần xoay người phi thân, nhanh chóng rời đi.

Phía sau tiếng đàn dừng lại, truyền đến tiếng cười thanh thúy mà lộ liễu của Phụng Phán Nguyệt, mặt hần đỏ lên, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ làm như không có nghe thấy.

Phụng Phán Nguyệt cười ha ha, tức giận biến mất, tâm tình thoải mái cực kỳ.

Đúng là trong chén trà của hần nàng có bỏ thêm chút được, đó là nàng lấy rễ lục bình, phơi khô mài thành bụi phấn, lúc pha trà thì rắc vào, tí mĩ chu đáo, gặp nước tan ngay, vô sắc vô vị, sau khi uống xong, ngày phóng ngàn cái rắm cũng không thành vấn đề, chỉ đi đại tiện mới mất hiệu lực, hơn nữa đại phu lại không thể khám ra được.

"Công chúa, Thịnh Thái Phó làm sao vậy?" Ánh Hà, Ánh Bình nghi ngờ hỏi, thấy công chúa cười vui sướng, chỉ biết Thái Phó đột nhiên chạy trốn chết rồi đi, nhất định có liên quan đến công chúa.

"Ừ... Thịnh Thái Phó tạm thời có chuyện quan trọng rồi đi, cho nên hôm nay nghỉ sớm, chúng ta trở lại Hi Phụng cung." Phụng Phán Nguyệt hi hi cười.

Hừ hừ! Đây chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, tiếp theo còn có nhiều thứ đang đợi!

Thịnh Vũ Hành, chờ tiếp chiêu đi!

"Rầm" một tiếng, nước lạnh từ trên đầu đổ xuống, Thịnh Vũ Hành toàn thân run lên.

Đáng lẽ ngay từ đầu hần phải nhìn thấy đằng sau cánh cửa kia có cơ quan rồi, bất quá bởi vì đang vội cho nên cố tình lờ đi, mở cửa bên phải.

Thấy nàng ánh mắt chán nản, không chịu nghe giảng bài, viết viết vài chữ, bên dưới vẽ đầy một bàn cờ, đợi bài học kết thúc, hần liền rời đi, lại ngẫm nghĩ làm việc không được chùn bước liền đem cánh cửa kia mở ra.

Dù đã có chuẩn bị tâm lý, không nghĩ rằng nước này lại lạnh buốt như vậy.

Hần đứng ngây tại chỗ, thoáng mười một gió bắc thổi lạnh, cảm giác lạnh lẽo ngấm vào da thịt.

"Ha ha ha!" Phụng Phán Nguyệt ở trong Mặc Hương Các cười hả hê.

Quay đầu nhìn người đang cười đến mức không thể dừng lại, mấy ngày này, bị nàng chinh đã thành quen, mọi thủ đoạn hần đều đã nhìn thấu, nhưng vẫn là ngoan ngoãn chịu đựng.

Nói thực ra, hần là một Thái Phó rất thất trách, rõ ràng là muốn tu chính công chúa từ lời nói đến việc làm, vậy mà hần lại dung túng cho nàng làm điều ngang ngược, nhưng cái sự ngang ngược này lại chỉ nhằm vào hần.

Hần không biết mình tại sao lại dung túng nàng như vậy, có lẽ là để "công bằng" việc hần đã mạo phạm đi! Nàng đã tính toán "giải quyết riêng", hần cũng chỉ có thể yên lặng chấp nhận, tuy rằng có chút gượng ép, nghĩ như vậy, ngoại trừ nguyên nhân này, còn có nguyên nhân nào làm cho hần cam tâm chấp nhận nàng trả thù?

Ngày qua ngày, nhiều lúc hần sinh ra một loại cảm giác không xác định, là cam tâm tình nguyện, thật sự là vì nguyên nhân kia sao?

Trừ lần đó ra, những ngày này ở chung, hần cũng phát hiện Thẩm Hình công chúa và lời đồn đãi rất không giống nhau.

Phụng Phán Nguyệt bị hần nhìn mới dần dần ngừng cười lại, lúc đầu còn trừng mắt nhìn lại, sau, nàng bắt đầu chột dạ, liền di chuyển tầm mắt

"Xuy!" Một tiếng cười nhạo truyền đến.

Phụng Phán Nguyệt sững sờ, đột nhiên quay lại nhìn, gặp Thịnh Vũ Hành vẻ mặt cười như không cười nhìn nàng, mặc dù đối với phản ứng của hần cảm thấy thật bất ngờ, lại cũng không hiểu sao hai gò má nóng lên.

"Nhìn cái gì?" Nàng chột dạ trách nặng.

"Không có gì, chỉ cảm thấy khí trời thật đúng là lạnh." Thịnh Vũ Hành lau nước lạnh trên mặt, còn mạnh mẽ hơn đánh cho một cái lạnh run.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phụng Phán Nguyệt có chút áy náy. Đúng a! Thời tiết rất lạnh, nàng lại không có suy nghĩ đến điều ấy...

"Ngươi... Mau trở về đi! Ngươi ướt như vật đứng ở đó trông rất khó coi!"

Thịnh Vũ Hành nhú mày, nhất thời hiểu được kỳ thật nàng là một nha đầu mạnh miệng nhưng lại dễ mềm lòng.

"Đa tạ công chúa quan tâm, thần cáo lui."

Cái... Cái gì?

Phượng Phán Nguyệt ngần ngợ, lập tức phản xạ lại "Ai... Ai quan tâm người! Ta là cảm thấy chướng mắt, mới không phải sợ người cảm lạnh!" Vừa nói xong, thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi, có thể chứ.

Thịnh Vũ Hành thiếu chút nữa nhin không được cười, bất quá hấn tin tưởng, nở nụ cười, người này thích phô trương lại mạnh miệng chỉ sợ công chúa lại thẹn quá hoá giận, sau đó cả đời trốn không gặp người, hấn cũng không muốn sự tình biến thành như vậy.

"Nguyên lai công chúa là sợ thần cảm lạnh a!" Hấn bộ dạng bưng bình tỉnh hiểu ra.

"Nói hươu nói vượn! Tốt nhất người nên cảm lạnh, ta mới không có lo lắng!" Nàng nóng nảy đến mức giậm chân.

"Tâm ý công chúa thần biết rõ, thần cáo lui."

Tâm ý? Người này lại nói bậy bạ gì đó?

Lúc Phượng Phán Nguyệt phục hồi tinh thần lại, Thịnh Vũ Hành đã rời đi.

Nàng nhảy dựng lên, vọt tới cửa, nhìn bóng lưng đã đi xa hét lớn "Thịnh Vũ Hành!"

Kết quả chỉ thấy được Thịnh Vũ Hành đưa tay ra sau lưng, tiếp tục đi ra cửa.

Hôm sau, Thịnh Vũ Hành cứ theo lễ thường thượng triều rồi lên lớp, hôm nay nàng không có làm gì hấn, an phận hoàn thành giờ học, thấy hấn không việc gì, trong bụng nàng không khỏi thở dài một hơi.

"Công chúa có thể trả lời thần một vấn đề?" Trước khi rời đi, Thịnh Vũ hành đột nhiên hỏi.

Phượng Phán Nguyệt nhíu mày "Nói đi."

"Công chúa còn nhớ được lần đầu tiên gặp thần ở ngoài cung là nơi nào?"

Nàng sắc mặt ngưng tụ. Hấn còn dám nhắc lại chuyện kia!

Mấy ngày nay nàng tim không được cơ hội xuất cung tìm người, sự tình kéo dài đến tận bây giờ, tất cả đều là hấn làm hại, hấn còn có gan nhắc tới!

"Nhìn biểu tình công chúa, chắc hấn vẫn còn nhớ rõ." Hấn mỉm cười. "Thần cả gan xin hỏi công chúa, công chúa thật sự biết rõ đó là nơi nào sao?" Từ bắt đầu cảm thấy nàng và lời đồn đãi có sự khác biệt, nghi vấn này luôn luôn ở trong đầu hấn, nàng thật không giống với loại người đồn đãi này.

Phượng Phán Nguyệt chau mày. Ngày đó hấn cũng hỏi qua nàng vấn đề này, chẳng lẽ cái chỗ kia thật sự không phải nơi tốt?

"Không phải là một căn nhà thôi sao?" Nàng hỏi.

Căn nhà? Thịnh Vũ Hành bóp trán. Quả nhiên, nàng căn bản không biết!

"Không phải sao?" Phượng Phán Nguyệt kéo căng lông mày

"Không phải." Hấn lắc đầu.

"Vậy đó là nơi nào?"

"Ngày đấy công chúa đến đó làm gì?" Hấn không đáp hỏi lại.

"Tìm người." Phượng Phán Nguyệt trả lời đơn giản, thấy hấn nhíu mày, làm như bất mãn với đáp án này, nàng nói tiếp: "Ta đang tìm một người, nhận được tin tức nói người kia ở tại chỗ đó."

"Người kia là..."

"Cái này cùng Thịnh Thái Phó không quan hệ, Thịnh Thái Phó chưa trả lời bản công chúa, đó là nơi nào?"

Thịnh Vũ Hành do dự không biết có nên nói cho nàng biết, bởi vì nơi đó không phải một cô nương nhà lành nên biết, huống chi nàng lại là công chúa lá ngọc cành vàng, nhưng nếu không nói cho nàng biết, hấn thấy, có cơ hội nhất định là lại đi nữa, mấy ngày này bởi vì hấn, khiến nàng không có xuất cung, nhưng là nếu vắng mặt hấn?

"Thịnh Thái Phó!" Phượng Phán Nguyệt thúc giục.

Ai! Đau đầu. Hấn nhin không được lại nặn nặn cái trán.

"Đó là cửa sau Cúc Chi Phường." Thịnh Vũ Hành cuối cùng quyết định nói thật.

Phượng Phán Nguyệt sững sờ trừng mắt nhìn "Cúc Chi Phường? Bán cây hoa cúc hay là cây hoa cúc gì?"

Thịnh Vũ Hành đầu càng đau đớn "Không phải, Cúc Chi Phường là một nhà... Tiểu quan quán."

"Tiểu quan quán? Đó là cái gì?" Nàng vẫn không hiểu ra sao.

Hấn trong lòng thờ dài, cuối cùng giải thích "Đó là một kỹ nam quán."

Nam... Phượng Phán Nguyệt miệng mở rộng, một hồi lâu hiểu rõ ý, trong nháy mắt mặt đỏ lên.

Thấy biểu tình nàng, Thịnh Vũ Hành nhẹ nhàng thở ra, xem ra là hiểu rồi, hấn tiếp tục giải thích ——

"Bình thường trong tiểu quan quán là nam kỹ, chuyên môn hầu hạ nam nhân, bất quá Cúc Chi Phường cũng tiếp nữ nhân có ý muốn, mặc dù là số ít. Công chúa ngày ấy tiến vào cái chỗ kia, hậu quả sau này..." Hấn không đem lời nói cho hết.

Mặt vốn là màu đỏ trong nháy mắt chuyển sang trắng xanh, Phán Nguyệt ngã từ trên ghế xuống, khiếp sợ trừng mắt hấn.

"Người mà công chúa muốn tìm, đối với công chúa... Rất quan trọng?" Thịnh Vũ Hành thử hỏi.

Phượng Phán Nguyệt nhìn hấn, lúc sau gật gật đầu. Rất quan trọng a! Dù sao nợ người ta ân tình, nàng nhất định phải báo đáp.

Thịnh Vũ Hành mím môi, hấn đẻ bụng, đầu khó chịu làm hấn phải cật lực áp xuống.

"Thần có một vị bằng hữu, giao du rộng lớn, tam giáo cửu lưu đều có bạn bè, trong đó cũng không thiếu người trong tiểu quan quán, nếu công chúa tin thần, thần có thể nhờ bạn bè thay công chúa tìm người."

"Tại sao phải giúp ta?" Phượng Phán Nguyệt hỏi.

"Bởi vì nếu không giúp, công chúa chắc chắn lại lần nữa đi mạo hiểm, đã như vậy, không bằng giúp công chúa tìm được người muốn tìm, chỉ là công chúa xác định người muốn tìm tại Cúc Chi Phường sao?" Nguồn tin của công chúa có chuẩn xác không?

"Cái này..." Nàng chần chờ. "Có lẽ... đúng!"

"Vậy được rồi, công chúa đưa danh tính, tuổi tác, đặc điểm bên ngoài của người nợ cần thận nói rõ một chút."

Phượng Phán Nguyệt nhẹ gật đầu, "Ta biết cũng không nhiều, họ Liêu, tuổi ước chừng năm mươi tuổi gì đó, không nói được, làn da ngăm đen, đáng người cường tráng, ước chừng so với ta cao hai cái đầu a!"

Thịnh Vũ Hành nhú mày. "Năm mươi tuổi? Không nói được? Thân hình cao lớn cường tráng? Làn da ngăm đen?"

"Ừ." Nàng gật đầu. "Làm sao vậy?"

Thịnh Vũ Hành nhìn qua nàng, trong điện quang hóa thạch, tâm tư chuyển biến nhiều.

Nàng người muốn tìm, không có khả năng tại Cúc Chi Phường, bởi vì người trong Cúc Chi Phường, tướng mạo cùng thân hình bên ngoài đều có yêu cầu, cũng phải là tướng mạo tuấn mỹ trắng nõn, người làm thuê tuổi cũng không cao hơn hai mươi, lão bản cũng chỉ là nam tử ba mươi mấy tuổi, mà ngay cả hạ nhân làm việc lật vại vẩy nước quét nhà, bên ngoài cũng đều phải là đẹp mắt, người công chúa tìm kiếm, tuyệt đối không thể nào ở tại Cúc Chi Phường.

Nếu là khách nhân, vì sao công chúa lấy được tin tức cũng là "ở chỗ đó"?

Có khả năng nhất chính là, có người cố ý dẫn công chúa tới đó.

Chỉ cần nghĩ đến công chúa vào cái chỗ kia sẽ có kết cục gì, hấn liền nhin không được kinh hãi, hơn nữa nếu là cố ý dẫn công chúa đến, bên trong hấn là đã bố trí tốt, chỉ chờ công chúa đại giá quang lâm.

Vậy mục đích của đôi phương là gì? Hủy công chúa? Hay là... Làm công chúa biến mất?

Thịnh Vũ Hành chân mày nhíu chặt hơn, đã biết có người sẽ đối công chúa bất lợi, hấn muốn đi điều tra rõ ràng, có lẽ cả lời đồn đãi kia cũng có thể cùng điều tra, nói không chừng hai chuyện kỳ thật có quan hệ, nhưng là chuyện này không cần cho nàng biết rõ, hấn quyết định đem chuyện này bỏ qua không đề cập tới, để tránh rút dây động rừng, vì vậy hấn chỉ nhẹ nhàng cười.

Chương 4

Trên đường náo nhiệt, có ba người chủ tớ vô cùng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Một tháng có hai lần trăng tròn, trăng tròn là ngày đầu tháng và ngày mười sáu, mở cửa vào giờ Dậu, đóng cửa vào giờ Hợi.

Hai nô tì vóc dáng cao cao đều thuộc loại tướng mạo cân đối, trong mắt người bình thường đã là thiên tiên mỹ nhân, nhưng vừa nhìn thấy tiểu công tử đi ở phía trước các nàng, mới biết được cái gì gọi là thiên tiên.

Nhìn tiểu công tử mặt như quan ngọc, phong thần tuấn tú, gợn tay nhắc chân còn mơ hồ mang theo một tia quý khí, cặp mắt linh động như đũa trẻ nhìn trái nhìn phải, bốn phía âm u dường như lập tức tắt cả đều sáng bừng lên.

"Công chúa, công chúa, người xem..." Ánh Bình lời còn chưa nói hết, đã bị một tầm mắt liếc ngang làm cho ngừng lại. "A... Thực xin lỗi, nô tỳ nhất thời đã quên, công tử." Nàng ngượng ngùng le lưỡi, lập tức sửa sai.

"Hừ! Nhớ đừng có quên." Phụng Phán Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, cho dù Ánh Bình có nói sai, cũng không có cách mắng nàng vì giờ phút này tâm tình rất tốt.

Bước đi, nàng không tự chủ được mà nghĩ đến Thịnh Vũ Hành, mấy ngày nay, mọi chuyện lớn nhỏ mà nàng gây cho hắn, làm cho oán khí trong lòng nàng cũng vơi đi bớt, nhưng làm cho nàng khó hiểu chính là, hắn vì sao lại nhẫn nhục chịu đựng?

Rõ ràng nàng đều gây khó dễ với hắn, vì sao cái gì cũng không nói? Có đôi khi nàng thậm chí cảm giác được, mỗi lần hắn cũng biết nàng muốn làm gì để chinh hắn, lại còn cố ý theo sự tình phát triển theo ý nàng!

Là vì nàng không có báo cáo cho phụ hoàng trị hắn tội chết, cho nên hắn mới khắp nơi nhượng bộ bao dung sao?

Nghĩ đến chén trà ngày đầu tiên kia, hắn kỳ thật ngay từ đầu đã biết có vấn đề, cho nên mới chậm chạp không uống, đến lúc hắn hỏi vấn đề kia, nàng nói muốn sau này chính mình tính sổ, hắn liền không do dự một ngụm uống xong chén trà kính sư kia.

Sau nhiều sự kiện chinh hắn, làm cho cảm giác của nàng càng thêm rõ ràng——hắn là cố ý cho nàng trả thù hắn.

Thịnh Vũ Hành trong lòng làm gì đều tính toán, nàng hoàn toàn không hiểu nổi, nàng thậm chí đoán không được hắn tại sao phải giúp nàng tìm người, rõ ràng một ngày trước mới bị nàng hung ác gây chuyện, trời lạnh lại bị đổ nước cho ẩm ướt khắp người, không có sinh bệnh thật đúng là may mắn...

Đột nhiên dừng bước lại, lập tức bị hai thị nữ đi sau lưng đâm vào lưng làm cho lảo đảo một chút.

"Nô tỳ đáng chết, công tử thứ tội!" Ánh Bình vội vàng thấp giọng xin lỗi.

Phụng Phán Nguyệt có chút không kiên nhẫn phát tay, ngăn nàng la hét ầm ĩ, cất bước tiếp tục đi về phía trước, bất quá đã không còn hào hứng đi dạo phố

Hắn vì cái gì xin nghỉ? Là vì... Bị bệnh sao?

Nghĩ đến ngày ấy hắn thỉnh thoảng bóp trán, trên mặt hiện ra chút sắc hồng nhàn nhạt, càng nghĩ càng cảm thấy đúng là ngày đó hắn bị bệnh a!

"Công tử, ngài mai không phải học thuộc ba bài Kinh Thi sao? Ngài đã chuẩn bị xong chưa?" Ánh Hà lo lắng hỏi, dù sao chủ tử không có học tốt khóa học kia, bị phạt chính là các nàng!

"Ừ." Phụng Phán Nguyệt có chút không yên lòng đáp lại, trong chốc lát sau đột nhiên quyết định, "Đi, chúng ta đi thăm Thịnh Thái Phó."

"Há? Công tử muốn đi thăm Thịnh Thái Phó?" Ánh Hà kinh ngạc, cái này... Chủ tử có phải là đã quên mình là vi phạm lời dặn của Thái Phó không được xuất cung, lại vẫn dám ngang nhiên đi gặp?

"Đúng! Bản công tử chưa từng đến phủ của Thịnh Thái Phó!" Phụng Phán Nguyệt ha ha cười.

"Hon nữa, được Thịnh Thái Phó dạy bảo đã hơn một tháng, thừa dịp hôm nay xuất cung, đến thăm hỏi chút, cho... phải lễ, cũng là bổn phận của đệ tử."

"Nhưng công tử, ngài không phải đã quên chúng ta là trốn ra khỏi cung?" Ánh Hà than thở, có đạo tặc nào còn chạy đến trước mặt quan nói rằng chính mình trộm đồ?

"Không sao." Nàng cười cười phất phất tay, dù sao nàng thế nào cũng phải đi xem, Thịnh Vũ hành không có bệnh còn không nói, nếu thật bị bệnh...

Cau mày, như không nghe thấy thở dài, thực bị bệnh thì sao nàng còn không có nghĩ đến, hoặc là... Ngừng gây chuyện, đừng có lại trả thù hấn nữa!

"Đi thôi!" Không hề nghĩ nhiều, nàng trực tiếp hạ lệnh, xoay người rời đi lần nữa, ở bên đường chờ xe ngựa đi tới.

"Chủ tử." Người phu xe ngồi trên yên thấy chủ tử trở về, lập tức nhảy xuống xe ngựa quỳ xuống đất thỉnh an.

"Đứng lên đi! Có biết quý phủ Thịnh Thái Phó ở chỗ nào?" Phụng Phán Nguyệt hỏi.

"Bẩm chủ tử..., nô tài biết, ngay tại trên đường đến thành Tây." Xa phu cung kính đáp.

"Người đã biết rõ, thì đi đi!"

Sau khi lên xe, xe ngựa liền chậm rãi chạy nhanh hướng Thành Tây phủ Thái Phó.

Xe đi mất ba canh giờ, rốt cục ngừng lại.

"Chủ tử, đã đến phủ Thịnh Thái Phó." Xa phu tại bên ngoài hô.

Ánh Hà cùng Ánh Bình xuống xe trước, xoay người vươn tay giúp chủ tử các nàng xuống xe ngựa.

Phụng Phán Nguyệt ngẩng đầu nhìn cánh cửa màu son trước mắt, trên cửa treo tấm biển đề hai chữ "Thịnh viên"

Hả? Không phải là treo "Phủ Thái Phó" sao!

"Đem xe đỗ ở một bên đi, đừng chắn đường đi." Nàng phân phó.

"Dạ" Xa phu lĩnh mệnh.

"Đi gõ cửa." Phụng Phán Nguyệt lại mệnh lệnh.

Ánh Hà tiến lên gõ cửa, qua một hồi lâu, cửa chính màu son mới từ từ mở ra, một ông cụ đầu tóc hoa râm thò đầu ra.

"Xin hỏi các vị có chuyện gì sao?"

"Ông cụ, chủ tử của nhà ta tới thăm hỏi Thịnh Thái Phó." Ánh Hà nói.

"Xin hỏi quý chủ tử là?" Ông cụ vô ý thức nhìn về phía người ở dưới cầu thang, một thân tiểu công tử quý khí.

Ánh Hà không biết trả lời, quay đầu lại nhìn về phía chủ tử.

Phụng Phán Nguyệt mỉm cười, bước lên vài bậc thang, đi tới trước cánh cửa màu son, tiếng nói nhẹ nhàng "Thẩm Hinh công chúa."

Ông cụ sững sờ, vị tiểu công tử trước mắt này, mãi đến bốn chữ rốt cục tiến vào đầu óc của hấn, hấn mới vội vàng đem cửa mở ra, quỳ xuống đất.
"Nô... Nô tài tham kiến công chúa, công chúa vạn phúc kim an."

"Đứng lên đi!" Phụng Phán Nguyệt nghênh ngang đi tới cửa. "Xin hỏi ông cụ, Thịnh Thái Phó có ở đây không?" Nàng hỏi, nhìn vào lối hẹp bên trong nhà.

"Bẩm công chúa, thiếu gia không có ở phủ, nhưng hấn là rất nhanh sẽ trở về, kính xin công chúa đợi chút." Ông cụ tranh thủ thời gian đóng cửa lại, cung kính đi theo.

"Thái Phó không có ở phủ?" Phụng Phán Nguyệt có chút thất vọng. "Hấn xin nghỉ ba ngày để làm gì đây!"

"Bẩm công chúa, thiếu gia là nhiệm phong hàn mới xin nghỉ." Ông cụ cho rằng công chúa nghi ngờ chủ tử nhà mình giả bộ cáo ốm không vào triều, không làm việc, chạy theo giải thích.

Nàng sững sờ. "Phong hàn?"

"Đúng vậy, ngày ấy thiếu gia cả người ướt đẫm hồi phủ, trời thì lạnh, đêm đó người bắt đầu nóng ran, nhưng hôm sau thiếu gia vẫn vào cung thượng triều, sau khi hồi phủ liền ngã bệnh."

"Như vậy ư!" Phụng Phán Nguyệt có chút chột dạ. Nguyên lai ngày đó hấn quả thật đã bị bệnh, hấn vì cái gì cũng không nói? Mà ngay cả xin nghỉ lý do cũng không viết, chẳng lẽ là bởi vì không muốn làm cho nàng áy náy sao? "... Hiện tại thân thể Thái Phó như thế nào?" Nàng quan tâm hỏi.

"Bẩm công chúa, thiếu gia thân thể bồi dưỡng hai ngày mới tốt chút ít, tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng đã không còn đáng ngại, đại phu nói uống thêm ba thang thuốc có thể hoàn toàn khỏi hấn."

"Ông cụ, Thái Phó hẳn bệnh cũng chưa khỏi, không nghỉ ngơi cho tốt, lại chạy tới chỗ nào rồi?" Nàng nhú mày.

"Bẩm công chúa, là vì có biểu muội đến tìm thù gia, nói có chuyện gấp thương lượng, thiếu gia mang bệnh trong người mà vẫn ra ngoài." Ông cụ giải thích.

Phượng Phán Nguyệt dừng bước lại, không tiếp tục đi lên phía trước.

"Thái Phó không ở phủ, bản công chúa không quấy rầy" Cố gắng đè xuống nỗi thất vọng kia, nàng hướng ông cụ cáo từ, rời khỏi Thịnh viên.

Vừa mới mở cửa ra, đã nhìn thấy Thịnh Vũ Hành đứng ngoài cửa cùng một nữ tử xinh đẹp bên cạnh chiếc xe ngựa, một bên còn có các tỷ nữ ăn mặc đẹp đẽ.

"Biểu ca, cảm ơn huynh giúp Linh Nhi, Linh Nhi..." Tiểu mỹ nhân mảnh mai đứng không vững, liền ngã vào lòng Thịnh Vũ Hành.

Phượng Phán Nguyệt nắm hai bàn tay, đôi mắt linh động hơi nhú lại, nhìn cảnh tượng hai người thân mật, lại nhìn Thịnh Vũ Hành ôn hòa vòng tay ôm nàng kia.

"Huynh đã nói chuyện với dưỡng rồi, muội không cần lo lắng, chăm sóc tốt chính mình, an tâm chờ làm tân nương là được rồi." Thịnh Vũ hành ổn định thân thể của nàng.

Tân... Nương? Phượng Phán Nguyệt thân mình hơi ngã một cái, tựa trên người Ánh Hà.

"Biểu ca!" Tiểu mỹ nhân thẹn kêu.

"Được rồi, mau trở về thôi!" Thịnh Vũ Hành mỉm cười, cẩn thận giúp nàng lên xe ngựa, buông màn xe, dặn dò tỷ nữ chú ý chiếu cố, dặn dò xa phu chú ý lái xe.

Xe ngựa sau khi chậm rãi rời đi, Thịnh Vũ Hành mới vuốt vuốt đầu có chút đau, xoay người chuẩn bị vào nhà thì trông thấy cửa chính đã mở, mà người đứng trong cửa...

Phượng Phán Nguyệt thu hồi tầm mắt, đứng thẳng người bước ra cửa chính, đi về phía xe ngựa cách đó không xa.

"Công chúa!" Thịnh Vũ Hành không nghĩ ngợi, bước lên giữ chặt tay nàng.

"Làm càn!" Phượng Phán Nguyệt nghiêm nghị quát tháo, vứt bỏ tay của hắn. "Đừng đụng ta! Đừng có dùng cái tay kia..." Đang nói, nàng bỏ lưng.

Thịnh Vũ Hành khẽ giật mình, sững sờ nhìn tay mình, lại ngẩng đầu nhìn về phía nàng, sắc mặt có chút tái nhợt, giấy lát, hần lộ ra một bộ dáng tự giễu.

"Thần mạo phạm, thỉnh công chúa thứ tội." Hần lùi một bước, cúi đầu cung kính thỉnh tội.

Phượng Phán Nguyệt cắn cắn môi. Nàng cũng không phải cố ý muốn ra vẻ công chúa kiêu căng, nàng chỉ là... Chỉ là...

Nàng cũng không biết mình rốt cuộc là thế nào, có cổ bức mình ngăn chặn ngực, nàng cảm thấy chịu không được... Chịu không nổi bàn tay vừa ôm cô gái kia lại cầm lấy tay nàng.

Nhìn hần sắc mặt tái nhợt, nghĩ đến bệnh của hần chưa khỏi hẳn, lại vì nữ tử kia ôm bệnh bên ba, vì nữ tử kia ôn nhu cười, lại so với giờ phút này hần đối với nàng như vậy, lạnh nhạt...

Tâm không hiểu cảm thấy rất khó chịu, cảm giác chính mình bị ủy khuất, nhưng là không biết vì cái gì nàng lại có cảm xúc phức tạp như vậy.

Hần còn muốn đối nàng kia nói —— an tâm chờ làm nương tử...

"Chủ tử?" Ánh Hà phát hiện chủ tử khóc, cả kinh không biết làm sao.

Thịnh Vũ Hành nghe thấy tiếng, giương mắt, trông thấy nước mắt chảy xuống, tâm bỗng nhiên đau xót, nhịn không được tiến lên một bước.

"Công chúa, phát sinh chuyện gì sao? Vì sao công chúa lại ở chỗ này?" Nhìn vào đôi mắt buồn bã kia, lời của hần nghẹn lại, không biết nên nói cái gì.

Phượng Phán Nguyệt quay lưng lại, đứng thẳng, không hiểu sao cảm thấy mình khóc như vậy rất mất mặt.

"Hồi cung!" Nàng khàn khàn nói, nhanh chóng tiến vào trong xe ngựa, cũng không quay đầu lại rời đi.

Thịnh Vũ Hành không ngăn lại, lặng yên đứng ở tại chỗ, đưa mắt nhìn xe ngựa biến mất tại chỗ kia.

Nàng làm sao vậy? Vì cái gì khóc? Là bị cái gì ủy khuất mới đến tìm hần sao?

"Thiếu gia." Ông cụ đi vào bên người chủ tử. "Trời giá rét, thân thể của ngài vẫn chưa hoàn toàn hồi phục đâu, vào nhà đi!"

"Phúc bá, công chúa nàng đến đã bao lâu?"

"Chưa đến một khắc, ngay đại sảnh cũng còn chưa đi đến, biết rõ thiếu gia bị bệnh lại không ở phủ, đã nói không quá rầy." Phúc bá giải thích.

"Công chúa lúc đến tâm tình như thế nào?"

"Thoạt nhìn khá tốt, biết rõ thiếu gia ngài không ở phủ có chút thất vọng, nghe được thiếu gia ngài là bởi vì phong hàn xin nghỉ, bộ dạng giống như có chút áy náy, mặt khác đều tốt." Phúc bá tỉnh tể hồi tưởng.

Phải không? Vừa rồi ở bên ngoài, nàng vì sao lại có vẻ mặt đau thương oán giận?

Đáng chết, đau đầu quá!

Hôm sau, Thịnh Vũ Hành vào triều, tất cả tâm tư đều ở bên Mặc Hương Các kia. Nàng sẽ gặp hắn sao? Hôm qua cứ như vậy rồi đi, hôm nay nàng sẽ gặp sao?

Thật vất vả đợi đến lúc hạ triều, hắn không thể chờ đợi được chạy tới Mặc Hương Các.

Gặp hai thị nữ thiếp thân của nàng đứng ở bên ngoài Mặc Hương Các, hắn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, biết rõ nàng ở bên trong.

Hít một hơi thật sâu, đẩy cửa Mặc Hương các, đập mạnh đi vào, liền trông thấy bóng dáng duyên dáng yêu kiều đứng ở sau án, một tay chấp bút viết chữ, không có ngẩng đầu.

"Thái Phó mời ngồi, bản công chúa lập tức xong ngay." Phượng Phán Nguyệt ngữ điệu đậm mặc vang lên.

Thịnh Vũ Hành không tiếng động thờ dài, đi đến trước án xem nàng tại viết những thứ gì.

Đó là một bức họa, một cây hồng mai duyên dáng yêu kiều, nhiều điểm đỏ bừng tại trên cành tách ra, thấy nàng điểm xuống vài nét cuối cùng của bức tranh, đem bút đặt trên giá, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

"Thật là một bức Tuyết Mai tỏa hương thơm." Hắn tán thưởng nói. "Bức họa này bất luận nét vẽ hay ý cảnh, so với hơn tháng trước đều tiến bộ rất nhiều."

Phượng Phán Nguyệt sùng sốt, nghiêng đầu nhìn hắn, dường như đối với lời khen ngợi của hắn rất bất ngờ, đột nhiên lông mày hơi nhíu lại, chẳng lẽ hắn là bởi vì việc hôm qua, cho nên mới tận lực ca ngợi nàng? Đáy mắt hiện lên một tia buống binh, nàng cười cười.

"Thái Phó khen trật rồi." Nàng đậm mặc đáp lại, trong giọng nói không có một chút vui sướng.

"Thái Phó thân thể đã bình phục rồi sao?"

Thái độ của nàng làm hắn sững sờ, ngực thất lại, hắn rũ mắt xuống, đáp lại bằng giọng hồ hững: "Đa tạ công chúa quan tâm, thần đã khỏi bệnh."

"Thái Phó nhìn sắc mặt không tốt lắm." Phượng Phán Nguyệt nói thẳng.

"Thần không sao." Thịnh Vũ hành nhấn mạnh. "Công chúa, thần trước khi xin nghỉ có cho công chúa bài tập, không biết công chúa đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Ừ..." Phượng Phán Nguyệt ánh mắt chớp chớp, không rõ ràng đáp lại, rồi khỏi án đến bàn tròn bên cạnh, tự tay rót chén trà. "Thái Phó uống chén trà nóng, đây là trà xuân Long Tĩnh, hy vọng có thể hợp khẩu vị Thái Phó."

Thịnh Vũ Hành nói lời cảm tạ tiếp nhận, từng ngụm từng ngụm chậm rãi uống xuống, cũng không sợ nàng trong trà hạ dược, bởi vì hắn hiểu rõ, cùng một loại thủ đoạn nàng sẽ không thêm dùng đến lần thứ hai.

"Trà ngon." Hắn tán thưởng nói. "Tối hôm qua công chúa đến hàn xá, thần không có tiếp đón tốt, chậm trễ công chúa, thật sự là tội đáng chết vạn lần."

"Không có gì, bản công chúa không mời mà tự đến, trở thành khách không mời mà đến, thất lễ mới đúng." Nàng cười nói. Ha ha, muốn làm bộ vậy cùng nhau làm.

"Công chúa khách khí." Thịnh Vũ Hành cười yếu ớt. "Đúng rồi, về việc thần giúp công chúa tìm người, thần đã hỏi qua bạn bè, Cúc Chi Phờ cũng không có người này."

Phượng Phán Nguyệt nhíu mày, nói như vậy nàng quả nhiên bị gat, nhưng vì cái gì?

Nghĩ đến nếu mình thật vào cái chỗ kia, hậu quả... Hai tay nắm chặt, mồ hôi ướt lưng, xem ra nàng thật sự quá sơ suất.

"Thình công chúa yên tâm, thần sẽ tiếp tục tìm kiếm nơi khác, có thể tốn nhiều thời gian, thần nhất định sẽ làm hết sức."

"Người đã không ở nơi đó, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, bản công chúa muốn tự mình tìm người, không làm phiền đến Thái Phó."

"Công chúa không cần khách khí, vi thần ở ngoài cung, việc tìm kiếm sẽ thuận lợi hơn công chúa."

"Bản công chúa cảm tạ Thái Phó."

Ngươi tới ta đi, khách sáo một phen, trà cũng uống xong rồi.

"Nếu công chúa chuẩn bị tốt, mời đọc thuộc hết một lần đi!" Khách sáo xong rồi, Thịnh Vũ Hành quay trở lại đề tài học hành.

"Ba ngày này bản công chúa căn bản không có học" Phụng Phán Nguyệt nhún nhún vai, làm ra vẻ không có gì.

Thịnh Vũ Hành sững sờ, không nghĩ tới nàng thừa nhận nhanh như vậy, mà vẻ mặt của nàng cũng không thêm chú ý, bộ mặt không nghe lời, rõ ràng là muốn chọc giận hắn.

Hắn nhìn nàng, tự hỏi có phải là muốn giả bộ tức giận, thấy nàng khiêu khích hất cằm lên ngênh ngang nhìn mặt hắn, tầm mắt trên không trung giao nhau.

Hắn con mắt lạnh xuống, cùng nàng đối mặt, hai người không hề yếu thế.

Bầu không khí chật hẹp, dường như hết sức căng thẳng, dần dần, ánh mắt lạnh lẽo kia hiện lên một chút ám áp, ánh mắt khiêu chiến còn lại kia nổi lên một tia mờ mịt.

Bốn phía yên lặng, đối diện với mâu quan không hề di chuyển, hai người đều thấy được chính mình trong mắt đối phương.

"Hoàng thượng giá lâm——" Bên ngoài đột nhiên có tiếng nội thị truyền đến

Hai người cả kinh, đồng thời phục hồi tinh thần, nhìn nhau một cái, không hiểu sao đột nhiên cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, lại đồng thời bỏ qua chuyện đầu mắt, đi về hướng cửa chính cung ngênh Thương Hạo Đế.

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng."

"Thần khấu kiến hoàng thượng."

"Bình thân, bình thân." Thương Hạo Đế ha ha cười, một tay đỡ ái nữ dậy.

"Tạ phụ hoàng."

"Tạ hoàng thượng."

"Trạng nguyên xin nghỉ ba ngày, thân thể đã tốt chưa?" Thương Hạo Đế kéo ái nữ ngồi xuống ghế, một bên quan tâm hỏi thăm Thịnh Vũ Hành.

"Bẩm hoàng thượng, thần đã khỏi bệnh, tạ hoàng thượng quan tâm." Thịnh Vũ Hành cung kính nói.

"Phải không?" Thương Hạo Đế cau mày, nhìn thấy sắc mặt trạng nguyên có vẻ không tốt.

"Như thế nào trầm xem ngươi sắc mặt rất không tốt?"

"Phi!" Phụng Phán Nguyệt nhin không được bật cười khi khi.

"Nguyệt Nhi, cười cái gì?" Thương Hạo Đế nghi hoặc.

"Bởi vì lời phụ hoàng vừa hỏi..., Nguyệt nhi cũng vừa mới hỏi, có thể Thái Phó cố chấp không xin nghỉ thêm mấy ngày tịnh dưỡng cho tốt!"

"Thần tạ hoàng thượng, công chúa quan tâm, thần thật sự đã không việc gì." Thịnh Vũ Hành nói, liếc công chúa một cái, nàng thật khéo cười khác hẳn bộ dáng lãnh đạm lúc trước, thật sự là cách biệt một trời, hắn phát hiện, nàng cười như vậy thật đẹp, cười rất thích hợp với nàng.

"Thịnh khanh đã nói như vậy, trầm cũng không miễn cưỡng Thịnh khanh." Thương Hạo Đế gạt đầu, nhìn hai người cười "Các ngươi vừa mới học cái gì?"

"Bẩm hoàng thượng, thần đang kiểm tra công chúa thuộc lòng vài bài thơ, đó là ba ngày trước thần giao cho công chúa học." Thịnh Vũ Hành vẻ mặt bình tĩnh nói, coi như không có cảm nhận được ánh mắt kia như muốn chọc thủng mặt hắn. Chính sửa hắn, hắn cam tâm chấp nhận, nhưng việc giáo dục, cần phải học, hắn muốn làm hay không, cũng là chức trách của hắn.

"A? Vừa lúc trầm tới." Thương Hạo Đế cười gạt đầu, nhìn ái nữ "Nguyệt Nhi, Thái Phó muốn ngươi đọc vài bài thơ? Cũng đọc cho phụ hoàng nghe một chút đi!"

"Thưa phụ hoàng, Thịnh Thái Phó muốn Nguyệt Nhi đọc thuộc bài Kinh Thi vệ Phong Kỳ, thực nhân hòa mạnh, Thịnh Thái Phó lại xin nghỉ ba ngày học này." Phụng Phán Nguyệt ôm cánh tay Thương Hạo Đế, yêu kiều cười nhìn Thương Hạo Đế. "Bất quá a! Nguyệt Nhi ba ngày liền đều không cầm qua Kinh Thi."

"A?" Thương Hạo Đế nhíu mày, ý cười sâu trong mắt. Cái này Kinh Thi... Nguyệt Nhi từ lúc mười tuổi đã học thuộc lâu rồi, lúc này nha đầu kia lại muốn chơi trò gì đây?

Thịnh Vũ Hành cảm thấy kinh ngạc, ngược lại không có ngờ tới nàng đối mặt hoàng thượng kiểm tra thí điểm cũng thẳng thắn thừa nhận như thế? Nàng là ý vào hoàng thượng sủng nàng, không có sợ hãi sao?

Ừ, không giống, chẳng lẽ nàng lại có cái chủ ý gì rồi?

"Nguyệt nhi, lời này... Vậy mà ngươi cũng nói ra miệng được!" Thương Hạo Đế giả ý trách cứ.

"Nhưng phụ hoàng, Thái Phó nói, không học thuộc sẽ phạt chép mười lần, học tốt lại không có ban thưởng, nói đúng ra là, thưởng phạt bất công, ngài học thật không có sức lực!"

Đôi môi đỏ mọng cong cong lên, bộ dáng vạn phần bất bình, nhìn Thương Hạo Đế tha thiết.

"Ừ, ái khanh như vậy là không đúng rồi." Thương Hạo Đế quả nhiên sủng ái nữ, cười ha hả nhìn về phía Thịnh Vũ Hành.

Thịnh Vũ Hành giữ nguyên bộ mặt, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chờ nàng nói cho cùng muốn làm gì.

"Đúng đúng, phụ hoàng anh minh." Phụng Phán Nguyệt gật mạnh đầu.

"Ha ha, Nguyệt Nhi nghĩ muốn ban thưởng cái gì nào?" Thương Hạo Đế ha ha cười hỏi.

Phụng Phán Nguyệt đảo mắt một vòng, cười ngọt ngào.

"Phụ hoàng, Nguyệt Nhi muốn xuất cung." Cười nhìn phụ hoàng của nàng nhíu mày. "Không phải chỉ là ra ngoài cung, trước khi cửa cung đóng liền vội vàng hồi cung, nhi thần muốn ở dân gian du ngoạn một thời gian."

"Hoang đường!" Thương Hạo Đế nhíu mày thấp khiển trách.

"Phụ hoàng." Phụng Phán Nguyệt chuyển thái độ, quỳ xuống, ngửa đầu nghiêm túc nhìn phụ hoàng "Có câu đi ngàn dặm đường hơn đọc vạn quyển sách, cầu phụ hoàng thành toàn."

Thịnh Vũ Hành vẫn cúi đầu, ánh mắt kinh ngạc dừng lại trên người Phụng Phán Nguyệt đang quỳ dưới đất. Nguyên lai đây mới là mục đích của nàng, nhưng du ngoạn dân gian...

Nàng cho rằng dân gian tựa như kinh thành phấn hoa, có thể dễ dàng chơi đùa như vậy sao?

Khó tránh khỏi không biết trời cao đất rộng.

"Ngươi!" Thương Hạo Đế vừa giận vừa tức, nhìn ái nữ yêu quý trong mắt hiện lên sưng mù mông lung, nhưng vẫn là kiên cường nghiêm túc nhìn, hẳn thật không nỡ trách cứ.

"Phụ hoàng, nhi thần mười sáu rồi, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của nhi thần, nhi thần thật sự không muốn lãng phí thời gian ở đây làm một vật chết, cầu phụ hoàng thành toàn."

"Vật chết? Được, tốt lắm, vậy trăm sẽ phải kiểm tra ngươi!" Thương Hạo Đế đè nén khí tức đến cực điểm. "Nếu như ngươi có thể thông qua sát hạch của trăm, trăm sẽ cho ngươi thời gian một năm, cho phép Thịnh Thái Phó cùng ngươi ra ngoài dân gian!"

Cái gì? Thịnh Vũ Hành kinh ngạc giương mắt nhìn hoàng thượng.

Xin hỏi, cái này mắc mớ gì tới hần?

Trong lòng nghĩ như vậy, lại có cảm xúc khác lưu chuyển trong người, tầm mắt không nhẫn nại nhìn Thẩm Hinh công chúa, cùng nàng một năm sao? Hoàng thượng muốn hần cùng Thẩm Hinh công chúa du ngoạn một năm?

"Phụ hoàng." Phụng Phán Nguyệt dời tầm mắt, ngửa đầu nghiêm túc nhìn phụ hoàng. "Thịnh Thái Phó là văn võ trạng nguyên năm nay, có thể văn thiện võ, làm Thái Phó của nhi thần đã là rất uy khuất, nay lại cùng nhi thần đi ra ngoài dân gian, nhi thần sẽ làm mai một trụ cột nước nhà, nhi thần thật sự không dám đương nổi, khẩn cầu phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Phụng Phán Nguyệt âm giọng từ chối nhã nhặn.

Chỉ nhìn lướt bộ dạng hần cũng đủ biết hần không muốn, hần đã không muốn, nàng đương nhiên cũng không miễn cưỡng hần, nàng ra khỏi cửa du ngoạn, phải mang theo một "tùy tùng" tâm không cam lòng không nguyện, thật mất hứng!

Thịnh Vũ Hành ánh mắt trở nên lạnh lẽo, khó chịu nhìn Phụng Phán Nguyệt. Nàng cứ như vậy muốn vội vàng vứt hần qua một bên sao? Nghĩ đến nàng muốn rời xa hần, khiến lòng của hần chẳng chút vui mừng.

"A?" Thương Hạo Đế nhíu mày nhìn về phía Thịnh Vũ Hành, xem hần nghe Nguyệt Nhi không cho hần cùng đi thì thấy lóe lên chút hờn giận vội biến mất,

làm Thương Hạo Đế mỉm cười.

"Thịnh Thái Phó thế nào?"

"Hồi hoàng thượng, thần thân là Thái Phó của công chúa, vốn là có trách nhiệm tu chỉnh dạy bảo công chúa, công chúa đã muốn xuất cung một năm, bản thân phải theo, công chúa không muốn là "vật chết", như vậy thân là Thái Phó công chúa, thần đương nhiên lấy các loại "vật còn sống" làm thứ dạy bảo công chúa." Thịnh Vũ Hành đạm mạc nói.

Phượng Phán Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, mà Thịnh Vũ Hành thì thản nhiên nhìn lại nàng, trong ánh mắt ẩn ẩn mang theo khiêu khích, phảng phất như đang nói: ngươi nghĩ vứt bỏ ta, chính mình tiêu dao khoái hoạt, ta sẽ bám lấy ngươi, đem ngươi trôi ở bên người.

"Được!" Thương Hạo đế nhìn hai người "nất đi mây lại", cố gắng nhịn cười, đáp lại Thịnh Vũ Hành bằng một lời khen thưởng "Không hổ là trạng nguyên trăm ngự bút khâm điểm, trăm quả nhiên không có nhìn lầm ngươi."

"Hoàng thượng khen sai rồi, thần chỉ là làm tròn bổn phận."

"Phụ hoàng, ý của người là? Người đáp ứng rồi sao?" Ý tứ không rõ ràng, nhưng tất cả đều đã hiểu!

"Nguyệt Nhi, ngươi có thể xuất cung, nhưng phải đáp ứng điều kiện của trăm mới được." Thương Hạo Đế nhìn ái nữ, vuốt râu trầm ngâm nói.

"Điều kiện gì?" Phượng Phán Nguyệt đôi mi thanh tú nhú lại, thoáng nghĩ, cũng không cần quá lo lắng, bởi vì nàng biết rõ phụ hoàng yêu thương nàng, tuyệt đối sẽ không cho điều kiện khó xử.

"Thứ nhất, ngoại trừ Thịnh Khanh bên ngoài, còn phải mang theo vài tên hộ vệ công phu tốt, cùng vài cung nữ hầu hạ, xuất môn bên ngoài có nhiều khi gặp khó khăn, không có người hầu hạ sao được? Phụ hoàng sẽ cho tuyển chọn một số người trước. Thịnh Khanh, việc này sẽ do ngươi đảm nhận.

"Thần tuân chỉ." Thịnh Vũ Hành lĩnh mệnh.

"Phụ hoàng, hộ vệ hai người là đủ rồi, không cần quá nhiều, dù sao Nguyệt Nhi xuất cung, cũng chỉ là một dân chúng bình thường, không có nguy hiểm gì." Phượng Phán Nguyệt nghĩ, nàng cũng không muốn mang một nhóm người đông, quá mệt mỏi, cũng quá mất hứng. "Trừ Ánh Hà và Ánh Bình ra. Tất cả những người khác đều không cần, đơn giản, thuận tiện."

Thương Hạo Đế do dự "Thật sự không cần mang theo nhiều cung nữ và người hầu hạ sao?"

"Phụ hoàng, thật sự không cần, Nguyệt Nhi có thể lo cho mình, Ánh Hà cùng Ánh Bình là đủ rồi." Nếu như có thể, nàng không muốn mang theo hai người đó, nhưng nếu vậy nhất định bị nước mắt hai người đim chẹt đuôi mắt.

"Được rồi! Theo ý ngươi." Thương Hạo Đế nhìn ái nữ, một hồi lâu mới miễn cưỡng gật đầu.

Phượng Phán Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, hiện nay không tính Thịnh Vũ Hành, nàng còn có bốn gã người hầu hạ sao? Ai, cũng được, nàng ngây thơ nghĩ rằng mình có thể phiêu bạt giang hồ.

"Được." Nàng gật đầu, điều kiện thứ nhất xem như xong, có thứ nhất, vậy có thứ hai. "Thứ hai?"

"Thứ hai, trên đường đi, ngươi đều phải nghe lời Thịnh Khanh, không thể tùy hứng gây chuyện."

"Cái gì?" Phượng Phán Nguyệt há hốc mồm. Điều này là cố tình, nàng là muốn xuất cung chơi, cho Thịnh Vũ Hành đi theo đã là khó khăn rồi, còn muốn nghe lệnh ư? Vậy nàng còn chơi cái gì đây?

"Đây là điều kiện phụ hoàng, không đáp ứng, sẽ không được ra cung." Thương Hạo đế nhắc nhở ái nữ.

Phượng Phán Nguyệt há mồm, lại ngậm lại, oán hận trừng mắt nhìn về mặt đạm mạc, thờ ơ của Thịnh Vũ hành. Đều là hắn làm hại!

"Nguyệt Nhi biết rồi, Nguyệt Nhi đáp ứng là được." Hừ! Đáp ứng trước, đợi sau khi xuất cung, cho dù nàng không nghe, Thịnh Vũ Hành có thể làm gì nàng.

"Thứ ba..."

"Há? Còn nữa?" Nàng sững sờ.

Thương Hạo đế cười cười. "Điều kiện cuối cùng, cũng là điều kiện quan trọng nhất."

"Phụ hoàng cứ nói." Phượng Phán Nguyệt bỗng nhiên có dự cảm bất an.

"Ngươi đã mười sáu tuổi rồi, đợi cho một năm này chấm dứt, trở lại hoàng cung, phụ hoàng sẽ chỉ hôn, ngươi không được phản đối." Thương Hạo Đế về mặt bình tĩnh nói.

Phượng Phán Nguyệt kinh ngạc nhìn phụ hoàng. Chỉ hôn?

Chẳng biết tại sao, ánh mắt của nàng hướng phía Thịnh Vũ Hành, đúng lúc thấy ánh mắt hắn có vẻ kinh ngạc, giống như cũng bởi vì điều kiện thứ ba của hoàng thượng mà kinh ngạc.

"Nguyệt Nhi yên tâm, phụ hoàng sẽ thay ngươi chọn lựa một phò mã tốt, sẽ không ủy khuất ngươi." Thương Hạo Đế cười nói, ánh mắt không nhìn hai người.

"Phụ hoàng, Nguyệt Nhi..."

"Đây là điều kiện, Nguyệt Nhi không đáp ứng, chuyện xuất cung một năm thôi đi." Thương Hạo đế thấy nữ nhi yêu quý há mồm, xem biểu tình chi biết tính toán phản đối, vì vậy sớm một bước cắt lời của nàng.

Phượng Phán Nguyệt miệng mở rộng, nhìn phụ hoàng, không phát ra được thanh âm nào.

"Ừ? Như thế nào? Phụ hoàng chờ." Thương Hạo Đế trêu mếu cười nhìn ái nữ.

Nàng rũ mắt xuống, lại không tự chủ giương mắt nhìn hướng Thịnh Vũ Hành, hắn đang nhìn nàng, không hề chớp mắt, nàng không rõ đáy mắt hắn biểu lộ loại thần sắc gì, có thể không hiểu, trong nội tâm đã cảm thấy có chút chua xót.

Không có cách cứu vãn sao!

Dẫu sao nàng đã mười sáu, nữ nhân hoàng thất, còn chưa tới mười sáu đã kết hôn, nàng so với những người khác được tự do hơn nhiều, phải nên thỏa mãn.

"Nhi thần... Tuân chỉ." Nàng cúi đầu xuống, hốc mắt cảm thấy chua xót, mờ mịt một tầng hơi nước, vừa chực chảy xuống lại bị nàng lau đi, không cho rơi xuống.

"Tốt, vậy những ngày này liền chuẩn bị một chút, chờ hết năm, tháng hai thời tiết bắt đầu ấm dần, lúc đó sẽ xuất cung!" Thương Hạo đế gật gật đầu.

"Dạ, tạ phụ hoàng." Phượng Phán Nguyệt cúi đầu nói.

"Thịnh khanh." Thương Hạo đế quay sang Thịnh Vũ Hành. "Ngươi cũng trở về phủ sắp xếp một chút đi, dù sao phải ly khai một năm, trước khi xuất phát, tạm thời cách chức Thái Phó, dọc đường còn phải nhờ Thịnh khanh bố trí sắp đặt nhiều chuyện, một năm này, trăm đêm công chúa giao cho ngươi, đừng làm ái nữ của trăm chịu ủy khuất."

"Thần tuân chỉ."

"Ừ." Thương Hạo đế gật đầu, trầm ngâm trong chốc lát, đứng lên nói: "Thịnh khanh theo trăm đến ngự thư phòng."

Thịnh Vũ Hành sững sờ, nghiêng đầu nhìn Phượng Phán Nguyệt, liền theo hoàng thượng rời đi.

Tiến vào ngự thư phòng, Thương Hạo đế cho người lui xuống hết, trong ngự thư phòng còn lại hai người bọn họ.

Thịnh Vũ Hành cảm thấy hơi lo. Không biết hoàng thượng muốn nói chuyện quan trọng gì.

Thương Hạo đế ngồi ở sau ngự án, cầm lấy một bức thư, không có nhìn về phía Thịnh Vũ hành, cũng không phát một câu.

Thịnh Vũ Hành đứng yên, mắt buông xuống.

"Thịnh khanh đang điều tra công chúa của trăm?" Thật lâu, Thương Hạo Đế đột nhiên mở miệng.

Nghe vậy, hắn lập tức quỳ xuống, hắn biết việc mình điều tra công chúa là không thể gạt được hoàng thượng, lại không nghĩ rằng hoàng thượng nhanh như vậy biết được.

"Thịnh khanh cũng biết điều tra hoàng thất phải bị tội gì?"

"Điều tra hoàng thất, luận tội nên trăm, nặng hơn, liên lụy tam tộc." Thịnh Vũ Hành bình tĩnh đáp lại.

Thương Hạo Đế nhìn bộ dáng hắn hồ hững, đáy mắt hiện lên chút khen ngợi.

"Thịnh khanh không có ý định giải thích sao?" Thương Hạo Đế không nhanh không chậm hỏi.

"Thần có tội, không lời nào để nói."

"Phải không? Không lời nào để nói sao?" Thương Hạo Đế cười nhạt một tiếng. "Vậy nói cho trăm, vì sao điều tra công chúa? Cũng điều tra được cái gì?"

"Tuân chỉ." Thịnh Vũ Hành nói có người cố ý dẫn Thẩm Hinh công chúa đến Cúc Chi Phòng, sau hắn còn thay công chúa tìm một người.

Thương Hạo Đế nghe vậy, đáy mắt nổi lên một tia sắc lạnh. Dám âm mưu với công chúa hoàng thất như vậy, rốt cuộc là ai là gan lớn như vậy?

"Thịnh khanh, chuyện công chúa, trăm toàn quyền giao do người điều tra, kể cả Cúc Chi Phường cùng với lời đồn đãi kia đều cùng điều tra, có vấn đề gì không?" Thương Hạo Đế hỏi.

Thịnh Vũ Hành trầm ngâm trong chốc lát, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn mắt hoàng thượng.

"Hồi hoàng thượng, việc này có thể liên quan đến hậu cung, thần có thể điều tra trong đó không?"

Thương Hạo đế ánh mắt lãnh túc. "Thịnh Khanh vì sao cho rằng việc này cùng hậu cung có quan hệ?"

"Công chúa tuy rằng thỉnh thoảng xuất cung, nhưng phần lớn thời gian vẫn là ở thâm cư hậu cung, xuất cung cũng đều giấu diếm thân phận, có thể lời đồn đãi là không chuẩn xác, lại có ít chuyện là tư mật của công chúa, ngoại trừ trong hoàng cung, người bên ngoài, chỉ sợ không ai biết, cho nên thần lo lắng, thỉnh hoàng thượng chỉ rõ, thần có thể điều tra sâu vào đó."

"Cứ việc điều tra, trăm trao quyền cho Thịnh khanh, đến khi bắt được tên chủ mưu gây nên mọi chuyện mới thôi!"

"Thần tuân chỉ!"

Hai tháng sau, một nhóm sáu người ra hoàng cung bằng cửa chính.

Phượng Phán Nguyệt một thân nam trang màu xanh da trời, tuy phi thường tuấn mỹ, nhưng thực sự không khó nhận ra đó là một cô gái thanh tao, nhìn kĩ liền biết là giả công tử.

Thịnh Vũ Hành vẫn như cũ một thân mặc áo bào trắng, bên trên thêu những đường vân thanh nhã, xen lẫn những đường vân lam nhạt, thoạt nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn đạt.

Mặt khác bốn người, hai nam hai nữ, hai nam nghe nói là cao thủ của đại nội thị vệ, Lý Ứng Thiên cùng Tiêu Hoàng, hai nàng là Ánh Hà cùng Ánh Bình.

Ra cửa cung, đã nhìn thấy một cỗ xe ngựa mộc mạc đang ở bên ngoài, bên trong xe rộng rãi thoải mái, bên cạnh còn chuẩn bị tốt ba con tuần mã, do vài tên nội thị dắt, Lý An Thuận đang đứng một bên chờ.

"Nô tài khấu kiến công chúa, công chúa kim an." Nội thị quỳ xuống.

"Tất cả đứng lên đi!" Phượng Phán Nguyệt nói.

"Tạ công chúa." Vài tên nội thị đứng dậy.

"Công chúa, đây là hoàng thượng vì công chúa và ba vị đại nhân chuẩn bị tuần mã cùng xe ngựa, nô tài ở chỗ này chờ lâu rồi." Lý An Thuận cười cúi người tiến lên một bước.

"Làm phiền Lý công công rồi, thỉnh cầu thay mặt Thẩm Hinh đa tạ phụ hoàng." Phượng Phán Nguyệt nói.

"Nô tài tuân mệnh." Lý An Thuận cúi đầu lĩnh mệnh.

Đội Thịnh Vũ Hành, Lý Ứng Thiên, Tiêu Hoàng đều từng người dắt ngựa đi, Lý An Thuận dẫn nội thị cung kính khom người cáo lui, hồi cung phục mệnh đi.

"Ta không thể cũng cười kìa mà sao?" Phượng Phán Nguyệt nhún mày.

"Công chúa tự mình cười?" Thịnh Vũ Hành hỏi lại.

Nàng bĩu môi, trừng mắt liếc hần một cái, không nói gì, mình quả thật không có sở trường cười ngựa.

"Trên đường đi đánh đề các người ủy khuất cùng ta ở trong xe ngựa." Phượng Phán Nguyệt nhìn Ánh Hà cùng Ánh Bình nói, biết rõ các nàng là cũng không cười ngựa.

"Thưa công chúa, tui nô tỳ không có ủy khuất, cỡi ngựa thì mệt mỏi, cũng có thể là điều mới lạ thú vị, nhưng cả ngày chỉ ngồi, đứng cũng đứng không vững, ngồi cũng ngồi không xong, tui nô tỳ đây là được hưởng phúc khí của công chúa, nên mới không phải chịu khổ." Ánh Hà cười híp mắt nói.

"Là miệng người nói đấy." Phượng Phán Nguyệt cười, tầm mắt rơi vào phương xa không trung.

Một năm tự do a...

Thịnh Vũ Hành nhìn về phía nàng, thấy nàng ngửa đầu nhìn phương xa, biểu lộ có chút phức tạp, không biết nàng suy nghĩ cái gì.

"Công chúa, lên xe ngựa đi! Nên lên đường." Hần mở miệng.

Phượng Phán Nguyệt chớp mắt mấy cái, dường như lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Nàng gật gật đầu, thu hồi tầm mắt xa xăm, nhưng không có nhìn hấn, chỉ là nhìn con đường lớn thẳng tắp trước mặt, lát sau mới cùng Ánh Hà cùng Ánh Bình lên xe ngựa.

Lý Ứng Thiên cùng Tiêu Hoàng phụ trách thay phiên lái xe ngựa, ngựa của bọn hấn buộc ở bên cạnh xe ngựa cùng đồ dự bị, đội Phượng Phán Nguyệt lên xe, lập tức, Thịnh Vũ Hành cũng mới xoay mình lên ngựa, cười bên trái xe phối hợp với tốc độ của xe tiến lên.

"Công chúa tạm thời muốn đi nơi nào, nói thần biết trước, thần sẽ sắp xếp." Tới gần cửa sổ xe, Thịnh Vũ Hành nói.

Cửa sổ che màn bị xốc lên, Phượng Phán Nguyệt nhào người ra cửa sổ, nhìn thấy ngay một nam tử tuấn dật cao ngất.

"Thịnh Thái Phó, chúng ta cùng nói chuyện, một năm tới này, danh xưng công chúa này không được nói ra ngoài miệng, các người đều trực tiếp gọi tên của ta đi!" Nàng đề nghị.

"Thần không dám." Thịnh Vũ Hành từ chối nhã nhặn, vẫn duy trì thân phận trên dưới, hấn ít nhất còn có thể mượn cớ này nhắc nhở chính mình không được vượt khoảng cách, cũng không được suy nghĩ quá phận của mình, nhớ kỹ một năm sau, hoàng thượng sẽ thay nàng chỉ hôn.

Những ngày này, hấn đều tận lực điều tra chuyện lời đồn, điều tra càng sâu, lại càng hiểu rõ nàng hơn.

Hấn biết rõ nàng quật cường, trước mặt địch nhân, càng khỗ, nàng cười càng rực rỡ, nàng làm mình đắc chí, dùng cái này tức chết địch nhân.

Hấn còn biết nàng cô đơn, trong hoàng cung, ngoại trừ hoàng thượng cùng vài người đáng tin nhiệm, các nô tài bên ngoài, không ai đối với nàng là thật tâm, chuyện lời đồn kia điều tra tính đến hiện tại mới chỉ có thể xác định là những phi tần, hoàng tử hay công chúa kia, cơ hồ tất cả đều có liên quan, chẳng qua là ít hay nhiều mà thôi, nếu liên quan đến người ngoài hoàng cung... kia nước sâu đủ để ngập đầu, mà nàng hiện tại có chống được?.

Hoàng thượng muốn tìm "đầu sỏ gây nên", hấn chưa điều tra rõ ràng những người này, nhưng hấn tin tưởng sớm muộn cũng điều tra ra, chỉ cần hoàng thượng không bắt ngờ kêu ngừng lại.

Hấn yêu thương nàng, đến khi phát hiện cho dù những lời đồn đãi kia đều là thật sự thì hấn cũng hiểu được càng không quan tâm thì hấn càng hiểu được chính mình lại thích nàng!

Hấn rất sợ, rất kinh ngạc, nhưng mà tất cả tâm tình chưa kịp chinh đốn lại, hoàng thượng triệu hấn yết kiến, cho hấn một bản danh sách.

Đó là hoàng thượng vì Thẩm Hình công chúa chọn lựa danh sách vài vị phò mã tốt, người được chọn chức cao, người người gia thế hoàn cảnh, tài mạo, học thức, nhân phẩm, đều là tuyển chọn tốt nhất, thậm chí còn có thái tử Bắc quốc xa xôi, mặc kệ gả cho người nào, tương lai nàng có thể trở thành hoàng hậu một nước.

Hấn suy đoán hoàng thượng cho hấn xem danh sách là ý gì, sau đó hiểu ra, hoàng thượng là cảnh cáo hấn, thân phận của hấn là không xứng với công chúa.

Cũng tốt! Trong khoảng thời gian này, hấn sẽ nắm chắc thời gian ở bên nàng, thay nàng bỏ hết mọi chông gai phía trước, cho nàng một tương lai suôn sẻ!

"Đi ra khỏi cửa, hành sự phải thuận tiện, ta không muốn tiết lộ thân phận, Thịnh Thái Phó làm gì phải câu nệ như thế." Phượng Phán Nguyệt nhún mày.

"Công chúa nói rất có lý, nhưng lễ nghĩa không thể bỏ, khuê danh nữ tử sao có thể tùy ý hô, thực tế ngài là công chúa, càng nên chú ý, việc này quả thực không nên, nếu công chúa không nghĩ tiết lộ thân phận, như vậy thần liền xưng công chúa là "Thiếu gia", công chúa đôi về nữ trang thì xưng "Tiểu thư", công chúa vẫn là chủ, thần là đầy tớ, không thể làm trái lễ nghi." Thịnh Vũ Hành phân tích.

"Người... Đầu đá tảng!" Phượng Phán Nguyệt mắng một tiếng, tức giận đến quăng màn xe, hấn cố chấp như thế muốn thay đổi là vô lực. Không thèm để ý tới hấn, hấn thích gọi sao thì gọi như vậy.

Thịnh Vũ Hành nhìn cửa sổ xe, mỉm cười, nụ cười lại mang theo một tia chua xót. Nguyệt Nhi! Nguyệt Nhi! Nguyệt Nhi! Kỳ thật lòng hấn đã kêu tên nàng đến ngàn lần.

"Thiếu gia muốn đi nơi nào?" Hấn hỏi lại.

Một hồi lâu, mới nghe thấy người trong xe ngựa đáp lại.

"Trước tiên dừng ở kinh thành vài ngày, ta còn có một số việc muốn làm, sau đó... Đến Hàng Châu đi! Có câu "trên có Thiên đường, dưới có Tô Hàng, trước hết đến Hàng Châu đi!" Nàng nói.

Thịnh Vũ Hành đẩy mắt hiện lên một tia đau lòng, trầm ngâm trong chốc lát, liền gật gật đầu

"Được." Hấn xoay người hô một tiếng "Xuất phát."

Ra lệnh một tiếng, đoàn người hướng phía trước chạy tới, không bao lâu, bọn họ đến Tự Hiền Lâu, nơi Thịnh Vũ Hành sắp xếp, muốn một gian phòng tầng trên tốt nhất cùng ba gian trung bình ở liền nhau, sau khi mọi người ổn định, ghé vào lầu hai dùng cơm trưa.

"Đúng rồi, nhờ người tìm Liêu đại thúc, có tin tức chưa?" Phụng Phan Nguyệt hỏi.

"Chỉ tra được có một người tướng mạo tương tự, nhưng năm trước đã đi khỏi kinh thành, hướng phía bắc đi, ta phái người dọc theo đường điều tra, trước mắt chưa có tin tức truyền lại." Thịnh Vũ Hành nói.

"Vây à..." Nàng có chút ảo não, bất quá cũng không còn ý định gì.

"Thiếu gia tìm kiếm vị Liêu đại thúc kia, rốt cuộc là vì cái gì?" Căn cứ điều tra, rõ ràng là không liên quan đến người này! Điều này làm cho hắn trầm tư khó hiểu.

"Một ít việc nhỏ mà thôi." Phụng Phan Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, lờ đi nói. Tuy nói Liêu đại thúc giúp nàng, nàng là muốn hỏi đáp hắn, nhưng tình huống thật sự có chút ít khó khăn, nàng căn bản không muốn cho Thịnh Vũ hành biết rõ.

Thịnh Vũ Hành mím môi, đáy mắt xuất hiện thần sắc bi thương, ngay lập tức bị hắn đè nén xuống.

Quên đi, nàng không nghĩ nói cho hắn biết, không tin nhiệm hắn cũng không sao cả, hắn chỉ cần làm tốt chuyện của mình.

"Đúng rồi, thiếu gia muốn dừng lại kinh thành, là có chuyện gì muốn làm sao?" Hắn nói sang chuyện khác.

"Ta muốn tìm hai người." Phụng Phan Nguyệt nói, hai người kia cũng là trước kia đã giúp người của nàng, trước khi rời đi nàng tính trả ân tình, bằng không chờ một năm sau nàng trở lại kinh, phụ hoàng lại tuyển chọn phò mã, mà người được chọn lại không có cự hôn..., nàng phải chuẩn bị xuất giá rồi, sợ là sẽ không có cơ hội tìm ân nhân.

"Họ gì danh gì, nhà ở phương nào?"

"Người hỏi nhiều như vậy làm cái gì?" Nàng nhún mày.

"Thiếu gia thiên kim ngọc thể, có việc là nô tài phải làm đến nơi đến chốn." Hắn nói lý do.

Phụng Phan Nguyệt bĩu môi, suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

"Được rồi! Người trước tiên giúp ta tìm người kia." Nàng từ trong bao quần áo lấy ra một quyển tập, dự định đem chuyện hai người kia nói cho Thịnh Vũ Hành.

Thịnh Vũ Hành chau mày, nhìn tập sách trên tay nàng, đây không phải là thứ trong lời đồn đãi... Danh sách?

Chưa kịp thấy rõ nội dung bên trong, tập cũng đã bị nàng dấu ở trước ngực, giương mắt nhìn nàng, thấy nàng liếc nhìn hắn.

"Nhìn cái gì?" Phụng Phan Nguyệt cảnh cáo hỏi.

Bản tập này ghi chép nhiều người, đều là bí mật, trước kia nhìn nàng đau khổ mà xem đó là niềm vui cuộc đời, dùng phương thức thương tổn của bọn hắn làm cho nàng thống khổ, chuyện này nàng đã trải qua một lần rồi, từ nay về sau, ngoại trừ nàng ra, không ai có thể nhìn nội dung bên trong.

Nàng vì không có nhiều thời gian, cũng là bởi vì tín nhiệm hắn, cho nên mới nhờ hắn giúp nàng tìm người, nhưng có nên cho hắn xem nội dung? Hay là thôi đi.

"Không có gì." Thịnh Vũ Hành rũ mắt xuống, lần nữa che giấu cảm xúc đáy mắt. "Sau khi tìm được thì làm gì?"

"Ừ, sau khi tìm được dẫn ta đi gặp bọn họ."

Thịnh Vũ Hành lại nhún mày, không phải dẫn bọn hắn tới gặp nàng, mà là mang nàng đi gặp bọn họ? Hai người kia là thân phận gì, có thể làm cho đường đường là Thẩm Hình công chúa coi trọng như vậy?

"Ta biết rồi, nói đi!" Thịnh Vũ Hành nén xuống suy nghĩ trong đầu do dự.

Phụng Phan Nguyệt nghi hoặc liếc hắn, như thế nào cảm giác quanh thân hắn tản ra một cỗ khí tức lạnh lẽo? Trên mặt hắn tuy là vẻ lãnh đạm thường ngày, nhưng nàng tựa hồ cảm giác được trong lòng của hắn có sóng ngầm mãnh liệt.

Chống lại ánh mắt của hắn, nhìn hắn nhún mày, biểu tình "có vấn đề", nàng lắc đầu, quên đi, có lẽ là ảo giác! Bây giờ tìm người quan trọng hơn.

"Một người họ Ngô, gọi Ngô Hàn, chừng mười bốn hoặc mười lăm tuổi! Có một muội muội, bọn họ không có chỗ ở cố định, ta lần trước là ở ngoại ô thành Đông đang lúc ngắt trên đất gặp họ cứu giúp, sau này ta tìm đều không thấy." Phụng Phan Nguyệt lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mà âm trầm, nghĩ đến Nguyên tiêu năm trước nàng chuồn ra cung xem hoa đăng, kết quả bị đánh bất tỉnh vứt bỏ tại ngôi miếu đổ nát tại thành Đông, nếu không hai huynh muội bọn họ cứu nàng, nàng chắc đã chết công rồi!

Thịnh Vũ Hành ghi nhớ, trong nội tâm có chút nghi hoặc, mới mười bốn, mười lăm tuổi?

"Một người khác họ Lâm, gọi Lâm Từ An, năm nay chắc hai mươi ba tuổi..." Phụng Phán Nguyệt nghiêng đầu nghĩ lại, vừa nói, không có chú ý tới Thịnh Vũ Hành thần sắc đại biến.

Từ An? Nàng tìm Từ An làm cái gì? Nàng cùng Từ An là quan hệ như thế nào? Tại sao biết?

Liên tiếp các vấn đề làm đầu hấn một mảng hỗn loạn.

Nếu như là Từ An... Nếu như là từ An...

Không được! Từ An đã có người trong lòng chỉ là chưa xuất giá, năm nay liền chuẩn bị thành thân rồi!

Thấy hấn thật lâu không nói lời nào, nàng mới chú ý tới sắc mặt của hấn không bình thường, nàng không khỏi lo lắng hỏi: "Thịnh Vũ Hành, ngươi làm sao vậy?"

Hấn phục hồi tinh thần lại, thấy ánh mắt lo lắng của nàng. Nàng đang lo lắng hấn? Vì cái gì?

"Không có việc gì." Hấn dè dặt tiếng nói mang theo một tia lãnh ý.

"Làm sao có thể không có việc gì? Sắc mặt của ngươi rất giống quỷ nha!" Nàng nhú mày.

"Tiêu Hoàng hoặc Lý Ứng Thiên, các ngươi đi tìm đại phu..."

"Không cần, ta không sao." Thịnh Vũ Hành cắt đứt nàng. "Thiếu gia muốn tìm Lâm Từ An, ta biết rõ, nhưng hiện giờ hấn không có ở kinh thành."

"Hả? Ngươi biết sao? Vậy hấn bây giờ đang ở đâu?" Nàng lập tức hỏi.

"Lâm công tử chính là chủ nhân của Tụ Hiền Lâu này, hấn hàng năm ước chừng tháng chín hoặc tháng mười sẽ tới kinh thành, nghỉ ngơi chừng hai tháng, cho nên thiếu gia muốn tìm hấn, phải chờ tới tháng mười." Bọn họ là hướng Giang Nam đi, hấn có thể mang nàng trực tiếp đi đến nhà Từ An ở Giang Nam, nhưng là... Hấn không muốn!

"A... Như vậy sao!" Phụng Phán Nguyệt thở dài, một tay chống cằm lẩm bẩm: "Thật vất vả mới tìm được tin tức từ bức họa kia, rút cuộc còn phải đợi đến tháng mười a!"

Bức họa? Thịnh Vũ Hành nghi ngờ nhú mày.

Có thể làm cho hấn đem "Bức họa" cùng "Lâm Từ An" liên tưởng cùng một chỗ, cũng chỉ có Bình An những năm gần đây một mực dò xét một bộ tranh sơn thủy tên là "Hoài viên thu mộng", Từ An đối bức họa kia rất cố chấp.

"Thiếu gia biết rõ "Hoài viên thu mộng" trong tay ai?" Hấn thử hỏi.

Trông thấy nàng kinh ngạc nhìn về phía hấn, hấn biết rõ hấn đã đoán đúng.

Nghe nói công chúa ghi chép danh sách những khoản nợ phong lưu, lại ghi chép một nam hài mười bốn, mười lăm tuổi cộng thêm một muội muội, sau đó là Từ An cùng bức tranh...

Trong lòng đau đớn biến mất hơn phân nửa, xem ra sự tình tựa hồ cùng điều hấn nghĩ ngợi có vẻ rất không khớp.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Qua một đêm, biết Thịnh Vũ Hành chưa trở về, Phụng Phán Nguyệt buồn bực.

Muốn báo ân là chuyện của nàng, hấn sao phải quan tâm? Hấn dựa vào cái gì bắt nàng ở lại Tụ Hiền lâu, còn ra lệnh cho hai gã thị vệ tới trông chừng nàng.

Kỳ thật hấn không trở về cũng không quan trọng, lại cố tình cho hai cây cột kia trông coi nàng, làm nàng muốn ra ngoài dạo chơi liền bị ngăn lại, Thịnh công tử còn nói, trước khi hấn trở về, không cho phép nàng rời khỏi Tụ Hiền lâu.

Mà ngay cả Ánh Hà cùng Ánh Bình, cũng liên tiếp khuyên nàng nghe lời Thịnh Thái Phó... nói đây là ý chỉ của hoàng thượng.

Đây thật làm nàng bức mình nha!

Nàng cảm giận bất bình, cũng không lên lầu hai dùng bữa, trực tiếp ở đại sảnh tìm một chỗ ngồi xuống, kê cả bàn thức ăn, sau đó để hạ giận mà tiến công tới trên bàn, món ăn vừa đẹp lại vừa ngon, hết sức thô lỗ nhét vào trong miệng, mà hai cây cột kia chỉ nhận lệnh trông coi nàng, cùng với hai người cái ăn cây táo rào cây sung, thị nữ thì tay hướng ra ngoài, nàng ngồi ở phía bên phải bàn kia, có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn tương ăn "phóng khoáng" của nàng.

"Ta ta ta!" Lúc này đột nhiên vang lên ba tiếng tay vỗ vào nhau, khiến đại sảnh đang ồn ào từ từ yên lặng.

Phượng Phán Nguyệt hiểu kỳ giương mắt nhìn lại, trông thấy bên bàn một gã trung niên và một tiểu tử, trên mặt bàn có ấm trà, một cái chén, một ít thức ăn, trong chốc lát, người trung niên nam tử đi đến.

Hắn lên mở màn trước, Phượng Phán Nguyệt mới hiểu, đây là muốn kể chuyện! Không biết hôm nay người này muốn nói những gì.

Mở màn chấm dứt, liền tiến vào chủ đề ——

"Người ta nói tài tử phong lưu thành giai thoại, nhưng ta ngày hôm nay muốn nói, không phải tài tử phong lưu, mà là công chúa phong lưu gây xôn xao kinh thành!" cái phách nặng nề gõ một cái, bên dưới mọi người đều đồng loạt vỗ tay.

Phượng Phán Nguyệt một bên dùng bữa, một bên không đếm xỉa tới, cái gì công chúa phong lưu, chỉ là đoán mò.

Nhưng càng nghe, trong lòng càng cá kình, như thế nào lại rất quen, chuyện công chúa phong lưu là công chúa được hoàng đế sủng ái nhất, thường thường chuẩn êm xuất cung, ở bên ngoài lưu tình khắp nơi, trên tay còn có một tập sách, bên trong ghi đầy những danh tự mà công chúa phong lưu đã từng yêu, bởi vì chuyện tình lan truyền ra, làm cho rất nhiều vương tôn quý tộc cự tuyệt làm phò mã...

Nàng sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch, mặc dù không có nói rõ phong tước của nàng, nhưng rõ ràng là nói tới nàng! Chẳng lẽ... Đây là đồn đãi của dân chúng về Thẩm Hình công chúa? Chính là nguyên nhân này khiến vương tôn quý tộc cự tuyệt hôn nhân?

Người kể chuyện kia không biết đã xuống đài từ lúc nào rồi, đầu nàng vẫn vo ve những điều này, nội dung câu chuyện kia khiến nàng kích động.

Bời lời đồn đãi như vậy, cho nên lần đầu tiên ngoài cung gặp Thịnh Vũ Hành, hắn nói những lời kia với nàng..

Ngực đột nhiên một hồi co rút nhanh đau đớn, hắn... Hắn tin tưởng những đồn đãi kia?

Cho nên hắn cho rằng nàng là nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, cho nên hắn nói nàng làm cho hoàng thất hổ thẹn, cho nên hắn ngàn vạn lần không muốn làm Thái Phó, cho nên hắn khinh thường xưng tên của nàng, hết thảy đều giải thích hợp lý!

Ha! Ha ha ha! Thật sự là... Buồn cười quá!

"Chủ tử..." Ánh Hà cùng Ánh Bình đi đến cạnh nàng, lo lắng nhìn nàng.

Phượng Phán Nguyệt ngoại trừ bên ngoài sắc mặt tái nhợt, thần sắc đều rất bình tĩnh, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía các nàng.

"Các ngươi đã sớm biết sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi, sau đó trông thấy nét mặt của các nàng, nàng biết chính mình đã đoán đúng.

"Các ngươi cũng biết?" Dời đi tầm mắt nhìn về phía bàn bên Lý Ứng Thiên cùng Tiêu Hoàng, kết quả hai người tránh đi ánh mắt của nàng, không có trả lời.

Ha ha a, quả nhiên là mọi người đều biết chuyện, Thịnh Vũ Hành lúc trước cũng có nói như vậy, ha ha ha!

"Hừm! Cô nương nơi đâu, còn là đại mỹ nhân yếu điệu nha." Một gã nam tử vừa mới bước vào Tự Hiền lâu, liếc nhìn thấy mỹ nhân trắng nõn kia, cặp mắt sắc kích động mở to.

Hắn bước hai bước lớn đi đến bên cạnh bàn của nàng, Phượng Phán Nguyệt mới hiểu thì ra là chỉ nàng.

Trong lòng oán khí đang lo không có chỗ phát tiết, vừa hay tên heo này tới!

Dùng ánh mắt ngăn lại bốn người đang định tiến lên, nàng cũng muốn xem xem, dưới chân thiên tử còn có kẻ nào không biết sống chết muốn ăn chơi trác táng.

"Tiểu mỹ nhân không cho rằng mặc nam trang sẽ biến thành nam nhân chứ!"

Nhìn phía sau hắn còn đi theo bảy tám tùy tùng, xem ra là phô trương cho tên này, gọi là cảnh ăn chơi trác táng cũng không sai.

"Tiểu mỹ nhân làm sao có thể một mình ở chỗ này? Thật đáng thương a, bản công tử có lòng tốt, cùng ngươi chơi đùa giải buồn, như thế nào?"

Tục ngữ nói, trên đầu chũm sắc có cây đao, háo sắc cơ hồ chẳng khác nào tai họa, mà từ xưa đến nay, có nam nhân nào mà không háo sắc? Nhất là

những kẻ có tiền có thế, no bụng thì nghĩ dâm dục, hưởng chi còn đem hoang dâm háo sắc là nhiệm vụ của mình, cứ cung tận tụy, để rồi mà chết.

Mà giờ đang có một vị, căn bản chính là điển hình tốt nhất cho háo sắc hoang dâm!

"Ai nha! Đây không phải Trần tam gia sao? Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ, ngày hôm nay lâu hai chỗ đặc biệt vừa vặn có, Trần tam gia nếu không chê đi lên lầu, tiểu điểm lập tức chiêu đãi." Chương quỳ nghe thấy vội chạy ra đây, biết rõ vị tiểu công tử này là khách quý, mà cũng sợ đặc tội với vị Trần tam gia này, đành phải làm bộ mặt cười cợt.

"Cút ngay! Bồn đại gia đang nói chuyện, ai cho phép người xen vào!" Trần Văn Hào tiếng nói hung dữ quát to, vung tay lên, lệnh cho tùy tùng đem hắn kéo ra.

Quay lại với cô nương xinh đẹp vẫn như trước không để ý tới hắn, hắn then quá hoá giận, cả bàn tay đập bàn cả giận nói: "Bồn đại gia đang cùng người nói chuyện, người điếc sao?"

Tâm tình đã rất không vui, Phụng Phan Nguyệt lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp xem xét Trần Văn Hào.

"Người là củ tỏi nào thế?" Nàng ném cho hắn ánh mắt hèn mọn, nói hắn là heo thì thật là làm nhục loài heo rồi.

"Người thật không có mắt, bồn đại gia chính là Tam công tử của phủ Trần quốc cửu, Trần Văn

Hào!" Trần Văn Hào ngạo mạn nói.

"Phủ Trần quốc cửu?" Phụng Phan Nguyệt lúc này ngược lại háo hức mà nhìn hắn một cái. Họ Trần? Đảo mắt một vòng, đầu nghĩ đến trong hậu cung có tần phi họ Trần, là Trần Thị Diệu?

Nghe nói hiện nay là tần phi được sủng ái nhất hậu cung, được sắc phong lên Thục Phi?

Nghĩ đến lần trước nhìn thấy Thục phi, Càn quý phi đến Hi Phụng cung gây rối, mà nàng bộ dạng nhất gan đi theo sau Càn quý phi.

Hừ! Một nữ nhân nhất gan, làm sao có thể lừa phụ hoàng phá lệ phong vị chứ!

"Hừ hừ, đúng vậy, sợ rồi sao! Người quỳ xuống dập đầu ba cái, sau đó cùng ta về cửu phủ làm ấm giường cho ta, hầu hạ ta hài lòng, ta sẽ tha người."

"Dựa vào quan hệ bá mỵ đàn bà để có thể tác uy tác phúc sao? Người trong phủ Trần quốc cửu không có vương pháp, quấy rầy dân chúng sao? Nơi này chính là kinh thành, là dưới chân thiên tử a! Người không sợ sẽ quấy rầy đến người không thể trêu vào sao?" Phụng Phan Nguyệt chán ghét nói.

"Ha ha! Có cái gì bồn đại gia không thể trêu vào? Người cho dù có cao quý tới đâu, cũng không bằng hoàng đế, bồn đại gia có người hậu thuẫn sau thánh thượng! Tỷ tỷ của ta là Thục phi được hoàng thượng sủng ái nhất!" Trần Văn Hào cuồng ngạo cười to, phảng phất nàng có gì đó cười nhạt.

Quả nhiên là Thục phi, cũng là bởi vì được sủng ái mới có thể nuôi ra những phế vật này!

"Người ngu xuẩn xem mặt liền biết, bản thân là ai hậu thuẫn cũng không biết rõ ràng, cẩn thận ngã đè chết chính mình."

Phụng Phan Nguyệt mở miệng trào phúng.

"Bồn đại gia vừa ý người, là phúc khí của người, đừng không biết xấu hổ, đến lúc đó gặp nạn chịu tội cũng là do người!" Trần Văn Hào uy hiếp.

"Lo cho bản thân người đi! Người rất cần đó." Tên không biết xấu hổ! Hậu thuẫn đằng sau phụ hoàng? Ha! Thật đúng là trăng trắng! kẻ không biết sống chết, rốt cuộc là ai cho tên heo loại suy nghĩ này?

Nếu không nghĩ bại lộ thân phận, nơi này đâu đến phiên người khác kiêu ngạo thay?

Bằng vào nàng là Thẩm Hinh công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, tùy tiện nhỏ một bãi nước miếng, cũng có thể dìm chết Tam công tử phủ Trần quốc cửu này!

"Đáng giận! Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, người tới, đem nàng về cho bồn đại gia!"

"Làm càn!" Lý Ứng Thiên ngăn trước mặt Phụng Phan Nguyệt, mặt khác Tiêu Hoàng thì đứng bên phải nàng, hai người tay cũng đang đặt trên chuôi kiếm, Ánh Hà cùng Ánh Bình thì bảo hộ hai bên.

Trong chớp mắt, khách nhân trong tiệm tất cả đều chạy trốn không còn một mảnh.

"Lớn mật, người nghĩ mưu hại hoàng thân quốc thích sao?" Trần Văn Hào sợ tới mức lùi về

sau mấy bước, trốn đến sau đám tùy tùng, mới giương giọng hô to "Ngang nhiên hành hung, ám sát hoàng thân quốc thích, có ai không, giết hắn cho ta!"

Phụng Phan Nguyệt mắt nhú lại, không phải bắt lại, mà là giết! Coi mạng người như cỏ rác như vậy, thật không coi vương pháp ra gì, quả thực quá ghê tởm!

"Thiếu gia, Thịnh công tử đã nói, khi cần thiết có thể nói ra thân phận, dù sao thiếu gia ngài rất dễ dẫn đến phiền toái."

Lý Ứng Thiên thấp giọng nói, không hề máy móc.

Phượng Phán Nguyệt nghe vậy kinh ngạc mắt tròn to. Cái gì gọi là nàng quá dễ dẫn đến phiền toái? Đây là lỗi của nàng sao? Nàng rõ ràng ngoan ngoãn ngồi ở đây dùng bữa mà!

"Đại trụ tử, câu nói cuối cùng thật dư thừa." Phượng Phán Nguyệt sắc bén liếc hắn.

Lý Ứng Thiên nhàn nhác co lại. "Nô tài chỉ là chi tiết thuật lại lời nói Thịnh công tử."

Phượng Phán Nguyệt cắn răng. Thịnh Vũ Hành người này, căn bản không đem nàng để vào mắt!

"Thiếu gia, ngài muốn nói ra thân phận sao?" Lý Ứng Thiên hỏi.

"Không." Nàng lần nữa cắn răng, nếu như vừa rồi không nghe thấy nội dung câu chuyện kia, nàng có lẽ sẽ lộ ra thân phận, nhưng là bây giờ không được, nàng không nghĩ ở đây bại lộ mình chính là Thẩm Hinh công chúa.

"Vậy nô tài có thứ muốn khoe." Lý Ứng Thiên tay vừa chuyển, móc ra một khối kim bài, giao cho Phượng Phán Nguyệt.

"Thiếu gia ngài nhìn thứ này được không?"

Ngự tiền nhất phẩm đại phu hộ vệ!

"Không được!" Nàng không chút suy nghĩ liền trực tiếp phủ quyết, có thể làm cho ngự tiền nhất phẩm đại phu hộ vệ tự xưng nô tài cũng bảo vệ người, thân phận hắn đâu thể tùy tiện nghi ngờ được!

"Vậy còn nô tài?" Đột nhiên Tiêu Hoàng lấy ra kim bài của mình.

Phượng Phán Nguyệt liếc nhìn, liền tròn trắng mắt. Đây không phải giống nhau sao?

Được rồi! Xem ra bọn họ tâm tình có vẻ không tệ, còn có thể trêu đùa như vậy, nàng cần gì khẩn trương, hạ mấy cái mệnh lệnh, sau đó từ từ nhìn đùa giỡn là tốt rồi, bất kể lệnh nàng ra có hay không gây khó dễ người ta.

"Chỉ cần không bại lộ thân phận, cái khác tùy các người." Nàng hướng hai đại nhân ngự tiền nhất phẩm đại phu hộ vệ nói, sau đó đứng dậy thay đổi chỗ ngồi. "Ánh Hà, gọi chương quầy mang một bình Bích Loa Xuân."

"Dạ, chủ tử." Ánh Hà lĩnh mệnh, bên này thông thả uống trà, bên kia Lý Ứng Thiên cùng Tiêu Hoàng nghe lệnh, rút kiếm ra khỏi vỏ, hai ba nhất những tên liên quan đều bị quật ngã, cuối cùng kiếm nhọn đặt tại trên cổ Trần Văn Hào.

Bịch một tiếng lớn, Trần Văn Hào thân hình nặng nề mà ngã ngồi trên mặt đất, giương lên một trận nhục nhả, cổ kẻ kiếm sắc, sợ hãi sợ hãi lại không có cam lòng.

"Các người chết chắc rồi, bốn đại gia nhất định khiến các người chết không chỗ chôn..."

Cổ đau xót, máu chảy xuống. "A a a ——" hán sợ hãi thét lên, tiếp theo trong nháy mắt, trên mặt đất đã chảy ra một bãi chất lỏng đầy mùi khai, Trần Văn Hào sợ tới mức đại ra quần.

"Đồ vô dụng!" Phượng Phán Nguyệt hèn mọn phỉ nhổ, hai nàng trà này đều uống không trôi.

"Muốn chúng ta chết không có chỗ chôn? Hừ! Có muốn hay không ta trước hết để cho người chết không toàn thây?"

Lý Ứng Thiên rất có ăn ý, mũi kiếm sắc bén di chuyển chút nữa, chỉ vào dưới háng Trần Văn Hào.

"Không không không... Tiểu nhân có mắt như mù, công tử tha cho tiểu nhân đi..."

"Lần sau còn dám ý thể hiếp người không?"

"Không dám, không dám!"

"Đại trụ tử, nhị trụ tử, đem tên heo này lột sạch, sau đó ném ra ngoài đường."

Hai kẻ đường đường là ngự tiền nhất phẩm đại phu hộ vệ, gò má không cách nào kiềm chế co rúm lại, nghe chủ tử ban tặng tên, kiếm trên tay cơ hồ muốn quay ngược lại.

"Dạ" Mọi giận dữ đều đem phát tiết hết lên người Trần Văn Hào, hai thanh kiếm xoay xoay, nhanh đến mức không nhìn thấy, chỉ thấy Tiêu Hoàng một cước đem Trần Văn Hào đá lên không trung, Lý Ứng Thiên thì một cước đá bay ra cửa chính, quần áo bị cắt nát bay la tả vờn đường, chờ Trần

Văn Hào rơi xuống, đã trở về trạng thái xuất thế, miệng sùi bọt mép choáng váng.

Ừ! Thật ghê tởm, may mắn nàng không nhìn rõ.

Một đám nô tài quý khóc thán hào liên xông ra ngoài, nâng chủ tử nhà mình lên đưa về nhà.

"Thật sự là... Một đám ngu xuẩn, cũng không biết che đậy trước, để người qua đường mắc ói thì bọn họ tốt lắm hay sao?" Phụng Phán Nguyệt nói nhỏ.

"Ồ, chủ tử, nô tỳ đời này cũng không dám ăn thịt heo rồi, tâm sẽ đen tối." Ánh Bình về mặt âm đạm nói.

"Phi" Hai gã hộ vệ đại nhân phun cười.

"Vị này! Các người như vậy... Tiểu điểm sau này có thể làm sao bây giờ?" Chương quỳ về mặt cầu xin đi tới.

"Như thế nào?" Tiêu Hoàng nhíu mày hỏi.

"Cái này... Cái này cái này... Tiểu công tử, tiểu quý nhân, vị Trần tam gia kia là..." Chương quỳ xoa xoa tay, vạn phần sợ hãi cúi người nói quanh co.

"Tam công tử phủ Trần quốc cứu, bốn thiếu gia biết, hẳn vừa mới tự giới thiệu." Phụng Phán Nguyệt nói thẳng, chủ quán sợ phiền phức là chuyện đương nhiên, dắc tội quyền quý tuyệt đối không có chuyện tốt để làm.

"Trần Tam gia đúng là hoành hành ở đây, tiểu nhân cùng dân chúng đều phải chịu sự ngang ngược của hắn, nhin một chút thì cũng qua ngày, thời gian này, tiểu công tử hành hiệp tiểu nhân rất cảm kích, khiến mọi người hả giận, chỉ là..."

"Ta hiểu rồi." Phụng Phán Nguyệt cắt đứt ý tứ không nói ra của chương quỳ. "Ánh Hà, Ánh Bình, các người đi lên lầu thu dọn, chúng ta rời nơi này."

"Chủ tử?" Ánh Bình kinh ngạc hô, trừng trừng nhìn chương quỳ, lập tức bị Ánh Hà lôi đi thu thập hành lý.

"Thật sự là xin lỗi a! Tiểu công tử, chúng ta còn vợ con công việc, thật sự không thể trêu vào quốc cứu phủ a!" Chương quỳ lau mồ hôi.

"Không sao, là chúng ta lỗ mẫn, đại trụ tử, đưa một trăm lượng cho chương quỳ."

"Dạ" Lý Ứng Thiên lấy ra tờ một trăm lượng ngân phiếu giao cho chương quỳ.

"Không không không, không dám không dám, tiểu công tử lần này nghỉ ngơi ăn uống ở đây, toàn bộ đều do tiểu điểm chiêu đãi..."

"Không cần, cứ nhận lấy bạc đi! Ta cũng không muốn là một chủ tử hiếp đáp dân chúng đâu."

Phụng Phán Nguyệt cười nhạt một tiếng. "Về sau Trần tam gia lại dẫn người, nói chúng ta đã ly khai, không cần giấu điểm chúng ta đi hướng nào, để bọn họ đuổi theo cũng không sao." Nàng nói.

"Tiểu công tử..." Chương quỳ về mặt cảm động cùng áy náy, mặc dù biết đi cùng Thịnh công tử, là bằng hữu của lão bản, nhưng bọn họ thật sự không thể trêu vào quốc cứu phủ a!

"Đi xuống đi! Chờ hành lý thu thập xong chúng ta đi." Phụng Phán Nguyệt phát tay cho chương quỳ lui, đợi chương quỳ sau khi rời đi, nhìn hai gã hộ vệ phân phó "Lý Ứng Thiên, người đi chuẩn bị xe ngựa, Tiêu Hoàng, người lưu lại, chờ Thịnh công tử sau khi trở về thì đuổi theo."

"Thiếu gia không phải còn muốn tìm người sao? Cứ đi như vậy, muốn đi đâu?" Lý Ứng Thiên hỏi.

A! Đi đâu? Đến khách điểm khác rồi lại dẫn Trần tam gia đến?

Vừa rồi không nên khinh địch bỏ qua cho hắn như vậy, hẳn là phải đem hắn giải quyết mới đúng.

Hai khắc sau, xe ngựa hướng phía ngoại ô kinh thành chạy đi.

Phụng Phán Nguyệt ngồi sau xe ngựa, hai chân lung lay, nhìn trời chiều lập lờ mà nhuộm thành một mảnh màu son, bọn họ đứng ở phiến rừng này đã nhiều canh giờ, cũng không thấy

Tiêu Hoàng dẫn Thịnh Vũ Hành đến.

"Vì sao lâu như vậy không đuổi kịp? Trời sắp tối rồi!" Nhìn phía rừng cây, nàng nhin không được nói thắm, không yên tâm phân phó Lý Ứng Thiên. "Lý Ứng Thiên, người quay lại thành xem chuyện gì xảy ra."

"Thinh thiếu gia thứ tội, nô tài không thể rời đi." Lý Ứng Thiên quì xuống.

"Đứng lên đi! Là ta suy nghĩ không chu đáo." Phụng Phán Nguyệt lúc này cũng mới nghĩ đến, hiện nay bên người cũng chỉ có Lý Ứng Thiên là hộ vệ duy nhất, hẳn không có khả năng rời đi.

"Chủ tử đừng lo lắng, Thịnh đại nhân là võ Trạng nguyên, Tiêu hộ vệ công phu cũng khá, bọn họ không có việc gì." Ánh Hà trong xe ngựa sửa sang nệm buổi tối cho chủ tử nằm, nhẹ giọng an ủi.

"Đúng đúng, nô tỳ đoán! Thịnh đại nhân nhất định không tìm được người, cho nên căn bản không có trở lại Tụ Hiền lâu!" Ánh Bình ngồi chồm hổm trên mặt đất bên cạnh đồng lửa, vừa nướng gà, vừa nói.

"Nhưng ta nhớ là không có hạ lệnh không tìm được người sẽ không cho phép trở về, cũng không có bắt hán phải ngày đêm đều đi tìm như vậy, lần này đi tận hai ngày không thấy bóng dáng." Phụng Phán Nguyệt không khỏi phàn nàn.

"Chủ tử nhớ Thịnh đại nhân rồi?" Ánh Bình hi hi cười, nói đùa.

Phụng Phán Nguyệt sững sờ. Nàng... Nhớ hán? Bỗng dưng trên mặt nóng lên, có chút xấu hổ trừng Ánh Bình trách mắng: "Người lại nói vậy, cẩn thận ta may lại!"

Ánh Hà thấy rõ, mặt chủ tử ửng hồng, chắc chắn đây không phải là bởi vì trời chiều chiếu vào, có chút lo lắng, chủ tử sẽ không phải...

"Thiếu gia, có tiếng vó ngựa, là hai, hán là bọn họ, Thịnh đại nhân cùng Tiêu Hoàng." Lý Ứng Thiên đột nhiên nói.

"Thật sự?" Phụng Phán Nguyệt cẩn thận nghe, qua một hồi lâu, mới rốt cục nghe được tiếng vó ngựa. "Thật sự!"

Nàng nhảy xuống xe ngựa, chạy lên trước vài bước, sau đó liền trông thấy người cười kị mã sau lưng còn có mặt trời đỏ rực, một thân áo bào trắng bay lên nhẹ nhàng, Thịnh Vũ Hành.

Buồn bực trong lòng nháy mắt biến mất, nàng không tự chủ được cười xinh đẹp, đưa tay hướng phía bọn họ vẫy.

Tuần mã chạy trước, Thịnh Vũ Hành thẳng người, trông thấy phía trước có người vẫy tay, trong mắt nổi lên một tia ôn nhu.

"Tiêu Hoàng, chuyện vừa rồi không được để cho công chúa biết, hiểu chưa?" Thịnh Vũ Hành tốc độ chậm dần, để Tiêu Hoàng theo kịp thấp giọng phân phó.

"Nhưng là..."

"Thịnh mỗ cũng không phải là yêu cầu người." Thịnh Vũ Hành lạnh lùng nói.

Tiêu Hoàng rung mình, "Dạ, nhưng đại nhân bị thương..."

"Không có gì đáng ngại." Thịnh Vũ Hành đạm mạc nói, cách Phụng Phán Nguyệt năm, sáu bước liền dừng lại, xoay người nhảy xuống lưng ngựa, trên mặt trắng nhợt, âm thầm hít vào một hơi sâu, ngồi thẳng lên.

"Người rốt cuộc đi nơi nào? Vì cái gì hai ngày cũng không trông thấy bóng dáng?" Phụng Phán Nguyệt chạy đến trước mặt hán, trông thấy hán, tâm tình hai ngày căng thẳng được thả lỏng, trong lòng trống trơn, cảm giác vừa nãy cũng biến mất.

"Bẩm công chúa, thần đã tìm được đôi huynh muội ngài muốn tìm." Thịnh Vũ Hành đạm mạc cung kính nói, lấy việc vỗ về ngựa vòng sang bên kia, tầm mắt đều tránh nàng.

"Thật sự? Bọn họ ở nơi nào?" Nàng mừng rỡ hỏi.

"Bọn họ được một đôi vợ chồng thu dưỡng, cuộc sống tuy nghèo khó, nhưng cha mẹ nuôi đối với bọn họ cũng không tệ lắm."

"Mau dẫn ta đi."

"Bọn họ ở ngoài thành phía Tây, cho dù bây giờ lập tức xuất phát, lúc đến được cửa thành phía Tây, cửa thành sớm đã đóng cửa."

"Chủ tử, Thịnh đại nhân nói rất đúng, ngày mai đi!" Ánh Hà nhẹ giọng nói.

"Được rồi!" Nàng gật đầu, có chút hoài nghi nhìn con ngựa hán cười, cảm giác, cảm thấy giống như có chỗ nào không giống với...

"Công chúa, thần cáo lui." Thịnh Vũ Hành khẽ khom người, dắt ngựa đi đến bờ sông.

Phụng Phán Nguyệt nhú mày đưa mắt nhìn bóng lưng của hán, một hồi lâu, chạy đi.

"Ứng Thiên." Tiêu Hoàng đi đến bên cạnh Lý Ứng Thiên, thấp giọng nói: "Những ngày tới phải cảnh giác một chút."

Lý Ứng Thiên nhăn mày lên "Có chuyện sao?"

"Ừ." Hán gật đầu, liếc qua Ánh Hà cùng Ánh Bình, tới gần Lý Ứng Thiên bên tai nói nhỏ: "Thịnh đại nhân bị người đã thương, ta không rõ lai lịch đối phương, nhưng mục đích rất rõ ràng là hướng về công chúa, võ công cũng không kém."

"Hai người trở về chậm như vậy, cũng là bởi vì chuyện này?"

"Thịnh đại nhân, người đã ngăn cản bọn họ một ngày một đêm."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Nhìn cả người lạnh nhạt thờ ơ, Phụng Phán Nguyệt trong khoảng thời gian ngắn lại không nhìn ra bước chân hắn, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn hắn chăm sóc ngựa.

Hắn đem ngựa trông nom tốt, dây cương buộc trên tảng đá lớn bên dòng suối, đứng ở bên dòng suối, đưa tay để ở ngực, sắc mặt có chút trắng bệch, hi vọng bản thân chịu đựng được.

"Răng rắc" một tiếng động nhỏ đột nhiên vang lên truyền đến sau lưng, tay hắn nắm dây cương, chậm rãi buông xuống, coi như không nghe thấy tiếng động, cũng biết rõ bên cạnh thêm một người, hương thơm thanh nhã bay vào mũi hắn.

"Thần tham kiến công chúa." Hắn giả bộ như là phút này mới phát hiện nàng đến.

Phụng Phán Nguyệt trên môi nụ cười cứng nhắc, trong chốc lát mới khôi phục.

"Không phải nói bên ngoài những lễ nghi này bỏ qua sao? Kết quả hôm nay người hết sức lễ độ như vậy?" Giọng nói của nàng mang theo một chút phàn nàn.

Thịnh Vũ Hành chỉ là nhếch khóe miệng, không nói gì thêm. Cũng không thể nói hắn là cố ý đi!

"Cám ơn người." Nàng cũng không quanh quẩn chủ đề lâu, nhìn hắn nói lời tạ ơn mang theo chút không tự nhiên.

"Công chúa khách khí, đây là chuyện thần nên làm." Hắn lễ độ bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Phụng Phán Nguyệt người cứng lại. Hắn vì cái gì nhất định phải dùng loại thái độ này đối xử với nàng? Bình tĩnh, đạm mạc giống thường ngày, nhưng giờ phút này nàng lại không thể tiếp nhận.

Rõ ràng hắn đã có quen như vậy, từ khi bắt đầu biết hắn, hắn không phải đều là như vậy sao? Làm sao có thể đột nhiên cảm thấy trong lòng không cách nào tiếp nhận rồi?

Vì cái gì?

Trùng ánh mắt lạnh lùng của hắn, đôi mắt sâu không thấy đáy, không có sóng cũng không có dấu vết, ngoại trừ lạnh nhạt, tựa hồ còn có một loại... Xa cách?

Đúng rồi, xa cách.

Trước đây, hắn tuy rằng lạnh nhạt, ngay từ đầu hai người ở chung đã không hòa thuận, thậm chí là bất thiện, nhưng sau một thời gian dần dần trở nên... vui vẻ, hắn dung túng nàng, hắn bỏ qua tất cả thủ đoạn nàng gây cho hắn, từ khi phụ hoàng đáp ứng nàng xuất cung một năm, hắn cũng dần dần thay đổi.

Đúng vậy, dần dần thay đổi, cho nên biết rõ giờ phút này, nàng lo lắng hoảng hốt chờ đợi sự xuất hiện của hắn, cùng lúc này nàng mãnh liệt phát hiện ra rằng hắn rất xa cách.

Phụng Phán Nguyệt không tự chủ cắn môi, vậy cực tuyệt là vì cái gì? Chẳng lẽ hắn lo lắng sẽ bị nàng quán lấy, một năm sau cũng không thoát khỏi phiền toái của nàng?

Trên môi đột nhiên cảm thấy ấm áp, là ngón tay hắn nhu hòa chạm vào.

Nàng chớp mắt, thấy đáy mắt hắn hiện lên chút đau lòng, lập tức che giấu, nhanh đến mức làm cho nàng tưởng ảo giác, nhưng nàng biết rõ đây không phải là ảo giác, nàng là thật sự nhìn thấy rõ ràng.

"Công chúa, đừng làm tổn thương chính mình." Thịnh Vũ Hành nhẹ giọng khuyên bảo, thấy cánh môi nàng cắn đến đỏ ửng, cuối cùng nhịn không được đau lòng, đưa tay sờ trán, lên tiếng ngăn lại.

Nàng yêu mến hân --

Trời ạ! Nàng yêu mến hân, nguyên lai nàng yêu mến hân!

Cho nên ngày đó trông thấy hân và biểu muội hân ở trước cửa nhà cùng với nhau, nàng mới khó chịu như vậy!

Cho nên dù hai người ở chung như nước với lửa cũng không liên quan, nàng lại cảm thấy vui sướng!

Cho nên hân đối xử xa cách làm không cách nào tiếp nhận!

Đây tất cả tất cả, tất cả đều là bởi vì nàng yêu mến hân!

"Nguyệt Nhi." Nàng mở miệng, môi chạm nhẹ vào tay hân.

Thịnh Vũ Hành tay dừng lại, rời khỏi môi của nàng, để sau lưng nắm lại thành quyền. Hân đang làm gì đó?

"Cái gì?" Hân nghi hoặc, khan giọng hỏi.

Phượng Phán Nguyệt ngồi xổm xuống bên suối, cực lực kiềm chế hai má đang đỏ bừng.

"Bảo ta Nguyệt nhi, tới giờ cũng chỉ có phụ hoàng gọi ta như vậy, sau khi xuất cung, không có người gọi ta như vậy, ta nghĩ muốn xưng hô như thế, từ nay về sau người cứ gọi ta như vậy!"

Nàng chậm rãi nói, cho dù cực lực khắc chế giọng nói nhưng bởi vì khẩn trương mà khẽ run.

Nàng hoàn toàn không dám nhìn hân, cũng bởi vậy không có phát hiện ánh mắt hân nhìn nàng ôn nhu như vậy.

"Công chúa, chuyện này không hợp với lễ nghi." Thịnh Vũ Hành nắm chặt tay, ngữ điệu bình tĩnh từ chối khéo.

Phượng Phán Nguyệt ngực thất lại, lại cự tuyệt, hân luôn cự tuyệt nàng, một mực đem nàng đẩy ra, nàng khiến hân phiền chán sao?

Trong nội tâm nàng rất là phần nộ, biểu lộ trên mặt một vòng bị thương, rồi lại quật cường không nói một câu.

Thật vất vả mới phát hiện mình thích hân, cho dù hân cự tuyệt, nàng cũng sẽ không buông tha cho, nàng còn một năm để cố gắng.

"Công chúa, sắc trời đã tối, nên trở về xe ngựa."

"Bảo ta Nguyệt nhi, đây là mệnh lệnh!" Nàng nói. Nếu hân đã cố chấp muốn tuân thủ tôn ti như vậy, vậy "Mệnh lệnh" không thể làm trái!

Hơn nữa, nàng chính là rất rõ ràng hân có bao nhiêu kiêu ngạo, biểu hiện ra tôn ti một chút đều không có ý nghĩa.

"Công chúa..."

"Từ giờ trở đi, nơi này không có công chúa." Phượng Phán Nguyệt cắt đứt lời của hân, mạnh mẽ đứng lên, lại bởi vì ngồi xổm quá lâu chân có chút run lên, cùng với đứng dậy quá nhanh, trước mắt tối sầm, suýt ngã vào trong nước.

"Cẩn thận!" Thịnh Vũ Hành cao giọng nhắc nhở, nhanh tay một phen giữ ở eo của nàng, đem nàng kéo lại, lưng của nàng đụng vào ngực hân.

"A..." Kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh từ trán hân chảy xuống, sắc mặt trong nháy mắt trắng xanh, trên môi không có chút huyết sắc nào, cắn răng, thật lâu nói không nên lời một câu.

Không thể để cho nàng phát hiện!

Phượng Phán Nguyệt cảm giác cánh tay cường tráng vòng qua eo nàng, cũng dựa lưng vào một vòm ngực ấm áp, mặt nóng lên, khó khăn đè xuống ngượng ngùng làm cho nàng hạ mi xuống, run rẩy.

Áp chế vẻ mặt xấu hổ, nàng mới quay đầu nhìn lại, nhìn đôi mắt tĩnh lặng kia, trong lòng vui sướng.

Thịnh Vũ Hành trong lòng nóng lên, tránh đi ánh mắt, đỡ nàng đứng vững sau liền buông nàng ra, cũng lùi một bước.

"Thiếu gia, cần phải trở về, xin bước cẩn thận."

"Ở đây không có thiếu gia, cũng không có tiểu thư." Phượng Phán Nguyệt dứt khoát trực tiếp nói: "Ngoại trừ Nguyệt nhi hoặc là Phán Nguyệt ra, tất cả xưng hô khác ta sẽ không đáp lại, ta cũng không muốn nghe tự xưng nô tài hoặc thần."

Thịnh Vũ Hành khó xử nhíu mày, nhìn nét mặt của nàng buồn rầu.

"Vũ Hành đại ca." Nàng khẽ gọi, thấy hân trừng lớn mắt, thân thể hơi chấn động, nàng nở nụ cười, không nỡ bỏ phí thời gian, vì vậy chọn tảng đá lớn ngồi

lên. "Vũ hành đại ca, ngươi cũng tới ngồi đi."

Hắn bước đi, hắn bị nội thương ở lồng ngực nổi lên một trận đau nhức, hô hấp cực nóng, nếu không vận khí điều trị, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng... nàng mời hắn, hắn lại không nỡ bỏ đi.

Bọn họ chỉ có thời gian một năm!

Không tiếng động thờ dài, cất bước đi đến tảng đá lớn bên cạnh, cách nàng một khoảng cách ngồi xuống.

Hai người đều không có mở miệng nói chuyện, ngoại trừ tiếng nước róc rách, không có tiếng vang khác.

Bóng đêm càng tối.

"Công chúa vì sao phải tìm huynh muội Ngô Hàn?" Trầm mặc thật lâu, hắn rốt cục mở miệng.

"Bởi vì muốn báo ân." Phụng Phan Nguyệt không giấu diếm.

"Báo ân?" Hắn sững sờ, nghĩ như thế nào cũng liên tưởng không đến hai chữ này.

Phụng Phan Nguyệt kê đầu gối lên, nghiêng đầu nhìn người hắn, một đôi mắt đẹp trong bóng đêm lóe lên ánh sáng nhu hòa.

"Nguyên tiêu năm trước, ta chuồn ra cung, ta cùng Ánh Hà, Ánh Bình bị dòng người tách ra, về sau ta bị đánh ngã xỉu vứt bỏ trong ngôi miếu đồ nát cách đó không xa, lúc ấy huynh muội Ngô Hàn là khách, miếu đồ nát đó là nơi tạm nghỉ của họ, nếu không phải bọn họ đã cứu ta, ta đã sớm chết còng ở ngôi miếu đó."

Nghe nói việc này, Thịnh Vũ Hành ngực đau nhói, nàng thiếu chút nữa thì...

Bởi vì tâm trạng quá mức xúc động, làm nội thương tăng thêm, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu muốn phun ra, lại bị hắn đè nén xuống.

Vậy huynh muội đó đối với... Đáy mắt hiện lên một tia âm lãnh, hắn hy vọng là chính mình đã đoán sai.

"Hoàng thượng có từng điều tra chuyện này?" Thịnh Vũ Hành hỏi.

"Đương nhiên điều tra, tin tức ta vừa mới tích, phụ hoàng phái rất nhiều cấm vệ quân âm thầm lục soát khắp thành, ngời cũng biết, Nguyên tiêu hàng năm, trên đường mật tích bao nhiêu thiếu nam thiếu nữ, bắt người lừa bán có tổ chức là rất nhiều! Quan phủ mặc kệ là vô năng hay bao che cấu kết, dù sao cũng tìm trở về được ít người."

"Bất quá lần trước bởi vì phụ hoàng hạ mật chỉ, lại phái cấm vệ quân âm thầm điều tra, cho nên đêm đó đã phá được nhiều tổ chức khác nhau, cứu trở về không ít người, nhưng ta lại không có trong đó. Bọn người bắt ta hẳn là không bị phá, ta nghĩ, có thể là kiểm tra quá nghiêm, bọn họ mang theo ta khó ra khỏi thành, cho nên mới nhét vào trong miếu đồ nát."

Stịnh Vũ Hành nhíu mày, cho nên chuyện này đến nay vẫn là vấn đề chưa giải quyết.

Xem ra chuyện này phải điều tra một lần nữa.

"Vũ Hành đại ca, sắc mặt của ngươi hình như không tốt lắm." Phụng Phan Nguyệt có chút nhíu mày. Là do ánh trăng chiếu vào sao? Sắc mặt của hắn quá tái nhợt.

Stịnh Vũ Hành nhìn về phía nàng, gò má nàng còn đặt ở trên gối, mâu quang nhẹ nhàng lộ ra chút lo lắng, dưới ánh trăng bao phủ, khuôn mặt nàng kiều mị dịu dàng như loại bạch ngọc tròn bóng ôn nhuận.

"Thần không sao, đa tạ công chúa quan tâm, ánh trăng chiếu vào, công chúa thoát nhìn cũng làm tưởng." Hắn trái lương tâm mà nói.

"Ừ?" Nàng bắt mắt nhìn hắn.

Stịnh Vũ Hành trầm mặc một hồi, biết nàng sẽ không đáp lại xưng hô "công chúa".

"Gặp huynh muội Ngô Hàn rồi, công... Ngài tính báo ân như thế nào?"

"Cũng không được kêu ngài!" Phụng Phan Nguyệt thật sự bị hắn làm tức chết, chẳng lẽ gọi cái tên khó khăn như vậy sao sao?

Thấy nàng thờ ơ phi phi, hắn lại cảm thấy buồn cười, vội vàng che giấu khoe miệng đang cong lên.

"Thôi, trở về đi! Sáng sớm ngày mai còn đi tìm huynh muội Ngô Hàn!" Hắn nói.

"Ừ, chờ sự tình làm rõ, chúng ta sẽ hướng phía Nam xuất phát, Vũ Hành đại ca thấy thế nào?"

"Thần theo ý công chúa." Thịnh Vũ Hành cung kính trả lời.

"Thịnh Vũ Hành! Ngươi khiến ta tức chết!" Phụng Phán Nguyệt tức giận đến đấy hấn, nhảy xuống tảng đá lớn nổi giận đùng đùng rồi đi.

Thịnh Vũ Hành bị nạng đẩy ngã trên tảng đá lớn, nhất thời không thể đứng dậy được.

"A..." Che ngực rên rỉ một tiếng, khoe miệng tràn ra một đạo tơ máu.

"Đại nhân!" Chẳng biết lúc nào đã thấy Tiêu Hoàng đi tới, lập tức phi thân nhảy lên tảng đá lớn, đem Thịnh Vũ Hành nâng dậy, nhìn thấy hấn sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tơ máu, cảm thấy bối rối.

"Không có việc gì, chỉ cần mỗi ngày vận công điều tức ba canh giờ, ba ngày sau liền khỏi hấn." Thịnh Vũ Hành vô lực nói. "Đêm nay, ngươi và Ứng Thiên canh giữ cho an toàn."

"Dạ"

Thịnh Vũ Hành được Tiêu Hoàng trợ giúp, ngồi thẳng lên, vận công chữa thương trước, hấn giữa đầu nhìn trời, không tiếng động hít một hơi dài.

Ai! Hành trình mới bắt đầu!

Phụng Phán Nguyệt trở lại xe ngựa, khoe môi nhếch lên, tuy rằng nhất thời cực kỳ tức giận, nhưng không sao, phải từ từ, nạng vẫn còn thời gian!

Hừ! Hành trình vừa mới bắt đầu!

Bọn họ được niềm nở đón tiếp vào một gian phòng nhỏ đơn sơ, bởi vì trong phòng không lớn, Lý Ứng Thiên và Tiêu Hoàng ở bên ngoài.

Phụng Phán Nguyệt đánh giá hai huynh muội, trên cơ bản huynh muội Ngô Hàn trong trí nhớ không có khác biệt nhiều, về phần muội muội Ngô Giai, trí nhớ có chút mơ hồ, không nhớ rõ ràng hình dáng, nghe nói năm nay mười ba tuổi, thiếu nữ đáng người đã hiện ra, luôn e lệ tránh ở sau lưng ca ca, đầu cúi thấp dường như muốn vùi vào ngực, nạng nghĩ đại khái chính là diện mạo Ngô Giai có chút không nhớ a!

"Giai Giai, đi vào giúp ca ca pha trà, được không?" Ngô Hàn nhẹ giọng nói, đối muội muội lộ ra chút khích lệ mỉm cười.

"... Được." Ngô Giai cúi đầu hướng phía hậu viện chạy đi.

"Tỷ tỷ... Rất tốt." Ngô Hàn nhìn Phụng Phán Nguyệt, tuổi còn nhỏ mà nhìn có vẻ chín chắn, cái này gọi là người nhà nghèo sớm có trí tuệ!

"Đúng! Cũng là nhờ huynh muội các ngươi." Phụng Phán Nguyệt mỉm cười nói. Lại nói tiếp, nạng cùng Ngô Hàn cũng chỉ kém nhau một, hai tuổi mà thôi

"Không biết tỷ tỷ tìm chúng ta có chuyện gì?" Ngô Hàn nghi ngờ hỏi, nhìn thoáng qua Thịnh Vũ hành, lại nhìn Ánh Hà cùng Ánh Bình.

"Các ngươi nói chuyện, ta đi ra bên ngoài hít thở không khí." Thịnh Vũ Hành chậm rãi đứng dậy, nhìn Phụng Phán Nguyệt nói.

"A? Được." Nạng đầu tiên là sững sờ, lập tức nghĩ đến lúc đi đường hấn có nói qua, nghe nói Ngô Hàn lòng tự trọng rất cao, đề cập đến việc báo ân tốt nhất không cần có quá nhiều người ở đây.

Thịnh Vũ Hành cúi người, rời phòng nhỏ, đến chỗ cửa canh giữ của Lý Thiên Hoàng và Tiêu Hoàng, thấp giọng nói: "Tiêu Hoàng ở lại trông coi, Ứng Thiên theo ta đi."

Hai người nhìn nhau, Tiêu Hoàng ở lại, Lý Ứng Thiên đi theo Thịnh Vũ Hành.

"Ứng Thiên, ngươi đến hậu viện theo dõi Ngô Giai, chú ý đừng để phát hiện."

"Theo dõi tiểu cô nương lá gan còn nhỏ hơn con kiến ư?" Lý Ứng Thiên nghi ngờ.

"Phải, đừng khinh địch, nạng biết võ công, nhưng có thể che dấu, chỉ như vậy đã đủ phải dò xét rồi, không phải sao?" Hấn trầm ngâm. "Nhanh đi, trông chừng âm trà của nạng."

"Được" Lý Ứng Thiên lặng lẽ lên đến hậu viện.

Thịnh Vũ Hành nhắm mắt lại, tập trung tư tưởng. Từ nơi này có thể nghe thấy trong phòng nhỏ nói chuyện, nghe nạng khéo léo nói chuyện muốn báo ân, nói bóng nói gió Ngô thị huynh muội cần là cái gì, tuy nói ân tình cho đi rồi không cần đáp trả, sẽ khiến một ít nhân sĩ lợi dụng, nhưng hấn ngược lại rất tán thưởng tác phong của Nguyệt Nhi.

Cho đối phương phải cần, mà không phải là tự mình nghĩ cho.

Trong không khí đột nhiên có một cỗ sát khí như ẩn như hiện, là cố ý, hoặc là công lực đạt đến trình độ lão luyện, không cách nào che dấu hoàn toàn sát khí?

Hắn bất động thanh sắc, mở to mắt, quay đầu lại nhìn phòng nhỏ, đối Tiêu Hoàng làm ám hiệu, hắn chậm rãi bước đi thông thả hướng nơi sát khí phát ra.

Đối phương chưa tiếp cận, cho nên hắn có thể không kinh động Nguyệt Nhi mà thu thập sạch sẽ!

Thật không biết có liên quan đến huynh muội Ngô thị hay không.

Một chương phía bên phải đánh úp lại, Thịnh Vũ Hành tay trái để sau lưng, tay phải đưa tay đỡ, trong chớp mắt đã qua mấy chiêu, chương công kích trực tiếp dày đặc, hắn đứng thẳng bất động, thậm chí mắt cũng không cần nâng lên nhìn, chỉ dùng một tay liên nhất nhất hóa giả chương pháp đối phương.

Trong nháy lại qua hơn mười chiêu, đột nhiên lực lượng mới xuất hiện, phía sau bên trái đánh lại một cổ kiếm khí.

Hắn quyết định dùng một chương mạnh đánh thật nhanh, nội lực hắn đánh sâu vào làm bốn tên bị thương, thấy đối phương phun máu, nặng nề rơi xuống đất thì hắn an tâm chút.

Nghiêng người tránh đi lưỡi kiếm khác đâm thẳng đến, đồng thời tay trái ở trên lưng tránh đi, thanh kiếm trên thắt lưng xoạt xoạt ngăn lại nhát kiếm thứ hai bổ ngang đến, một cái xoay người thanh kiếm kim chặt kiếm của đối phương, một nhát, kiếm rơi khỏi tay đối phương, "ong" một tiếng, rơi xuống giữa không trung, cắm thẳng trên mặt đất.

Mà lưỡi kiếm trong tay hắn lúc này đang kề sát ở gáy đối phương.

"Các ngươi là dưỡng phụ của Ngô thị huynh muội?" Thịnh Vũ Hành nhìn chăm chăm vào chúng, lạnh giọng nói: "Chủ tử của các ngươi là ai?"

"Hừ!" Nam nhân đang muốn cần độc được trong răng, không ngờ Thịnh Vũ Hành động tác nhanh hơn, nâng tay cùng nhau hạ xuống, giữ quai hàm của hắn, lại điểm huyết đạo, sau đó thu hồi kiếm vòng trở lại sau lưng.

Về phần kẻ sai khiến bọn chúng... Hắn nhìn qua, còn ngã trên đất không ngừng thổ huyết.

Hắn tiến lên, giải bỏ huyết đạo.

"Phốc" một tiếng, nội thương chưa lành lại thêm mới, nội tức bốc lên hỗn loạn làm cho bước chân hắn khẽ vấp, phun ra một ngụm máu.

Hắn cố gắng chống đỡ dựa vào một bên thân cây, hơi điều hòa lại khí tức, lau máu ở bên miệng.

"Ảnh vệ đâu?" Hắn đột nhiên mở miệng.

"Ảnh Tam, Ảnh Thất, tham kiến đại nhân." Đột nhiên hai gã hắc y nhân vô thanh vô tức đến trước mặt hắn, quỳ một chân trên đất hành lễ.

"Ừ." Thịnh Vũ Hành gật đầu. "Bắt hai người này mang về thẩm vấn cẩn thận."

"Dạ" Ảnh Tam đứng dậy, một tay bắt người mang theo.

"Hôm trước sáu gã sát thủ có tra được gì không?" Thịnh Vũ Hành hỏi Ảnh Thất.

"Sáu người kia có hai người bị cắt lưỡi, bốn người là bị độc câm, sáu người đều không biết chữ, tất cả cũng đều không nói cũng không viết được." Ảnh Thất báo cáo.

"Người đâu?"

"Đã tự vẫn."

Manh mối này lại bị chặt đứt. Thịnh Vũ Hành thở dài.

"Ngươi trước hãy ẩn thân phòng thủ." Nhắm mắt lại, hắn nói với Ảnh Thất.

"Dạ" Trong nháy mắt người đã biến mất.

Phù! Khẽ thở ra, hắn ngồi xuống dựa vào thân cây.

Hoàng thượng phái ảnh vệ này cho hắn, ám vệ chuyên dụng của hoàng thượng, chủ yếu là phụ trách thẩm vấn, truyền tin tức, hộ vệ an toàn nhưng chỉ là thứ yếu.

Lần nữa ngưng thần lắng nghe, trong phòng tựa hồ trò chuyện với nhau thật vui, hắn liền tranh thủ vận khí điều tức, để tránh việc không che giấu được.

Đột nhiên "Leng keng" một hồi tiếng vang từ trong nhà truyền đến, Thịnh Vũ Hành mở to mắt, đồng thời nghe thấy Ánh Bình cùng Ánh Hà hô to "Chủ tử", người bay vội đến trước phòng, vừa vận công thấy Tiêu Hoàng cũng phóng đến, hắn cũng phi thân mà vào theo.

Trong phòng hai phe hình thành rõ ràng, tình huống có chút đặc biệt.

Thấy Ngô Giai nhát như chuột kia cầm trong tay chủy thủ ở phía sau kèm Ngô Hàn ở hai bên, nhìn về mặt, là muốn thoát đi từ cửa sau.

Tiêu Hoàng cầm kiếm cùng giằng co, Ánh Hà cùng Ánh Bình đứng che ở trước Phụng Phán Nguyệt.

"Đừng tới đây, tiến lên một bước, ta cắt roi lỗ tai của hân!" Ngô Giai âm tàn uy hiếp.

"Nguyệt tỷ tỷ, mặc kệ ta, xin các người cứu muội muội của ta..."

"Câm miệng!" Ngô Giai giả nghiêm nghị quát tháo.

Phụng Phán Nguyệt đẩy Ánh Hà và Ánh Bình ra, bước lên trước hai bước.

"Chủ tử!" Ánh Hà không đồng ý hô.

Thịnh Vũ Hành đi tới, đứng ở bên người nàng, Phụng Phán Nguyệt ngẩng đầu nhìn hân, thấy ánh mắt hân ám áp, hiểu ý hân hỏi thăm "Không có sao chứ", nàng mỉm cười lắc đầu, nói cho hân biết nàng không có việc gì.

Nhìn thấy hân, nàng nhẹ nhàng thở ra, tuy nhiên lúc này tình thế không lạc quan, vừa ý lại yên tâm.

"Người buông hân ra, ta đảm bảo cho các người rời đi an toàn." Nhìn về phía Ngô Giai giả, Phụng Phán Nguyệt nghiêm túc nói.

"Nói láo! Người nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng người, nằm mơ!" Ngô Giai giả căn bản không tin.

"Người chỉ có thể tin tưởng ta, người cũng chỉ có con đường này là đường sống." Phụng Phán Nguyệt ngao ngễ nói.

"Được, tạm thời tin người, muội muội hân còn trong tay chúng ta, nếu như các người dám hành động thiếu suy nghĩ, hãy thay hân nhặt xác muội muội đi!" Ngô Giai giả hung hăng cảnh cáo, kèm hai bên Ngô Hàn chậm rãi lui về sau, lui đến cửa sau thì đem Ngô Hàn dùng sức đẩy hướng Phụng Phán Nguyệt, liền phi thân từ cửa sau thoát ra.

"Ngô Hàn!" Phụng Phán Nguyệt vươn tay đỡ Ngô Hàn đang lao đảo ngã ở phía trước. "Không có sao chứ? Có hay không..." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hàn quang lóe lên.

Trong nháy mắt, thân thể nàng bị kéo ra, bảo hộ tại cánh tay quan thuộc, hơi thở thân quen khiến nàng biết là Thịnh Vũ Hành, nàng có chút hoảng hốt, không biết phát sinh chuyện gì, đến khi nghe Ánh Hà căng thẳng hít thở, cùng với tiếng thét chói tai của Ánh Bình.

Bỗng nhiên nàng vòng tay qua quay đầu lại, chỉ thấy Ngô Hàn hai tay nắm chặt một cây chủy thủ, mà tay phải Thịnh Vũ Hành thì bắt được lưỡi dao sắc bén, máu chảy dọc theo thân dao nhỏ.

Ngay sau đó, cửa sau bên kia Ngô Giai giả bị ném đến, Lý Ứng Thiên đi theo sau vào, lúc này mọi người mới định thần lại.

"Mau buông ra!" Phụng Phán Nguyệt đau lòng cơ hồ không cách nào thừa nhận, nàng bối rối hô to, lại bị hân ôm chặt trong vòng tay.

Nàng lo lắng, tức giận, nàng trừng hướng Tiêu Hoàng đang đứng một bên.

"Còn không bắt hân cho ta!" Nàng gầm lên.

Tiêu Hoàng hoàn hồn, tiến lên tóm tay Ngô Hàn, lại điểm huyết đạo chế trụ hân.

Thịnh Vũ Hành lúc này mới buông chủy thủ ra, chủy thủ loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất.

"Người... Người này..." Phụng Phán Nguyệt thanh âm rung rẩy, cầm tay hân lên xem xét, máu chảy thật nhiều, thoáng cái dính đầy tay nàng.

"Không có việc gì." Thịnh Vũ Hành nhìn nàng mỉm cười, lắc lắc tay, máu ở tay vấy ra, bộ dạng tựa như chỉ là đem thanh chủy thủ ướt vứt đi, việc không đáng lo.

"Người..." Nàng tức giận. "Người yên lặng cho ta, câm miệng, ngồi xuống. Không được phép nhúc nhích!"

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Kết quả Ngô Hàn là Ngô Hàn, Ngô Giai cũng là Ngô Giai, chẳng qua lúc trước Phụng Phán Nguyệt coi lầm tặc tử như ân nhân cứu mạng, không có giết nàng là bởi vì còn chưa lấy được bạc, kết quả đến lúc nàng tỉnh, tặc đại nhân vừa vặn lại không có ở đó, bên ngoài tiếng gió rít lạnh, hai tặc tử ở lại bị con tin ngô nhận là ân nhân cứu mạng thì đồng thời cũng biết được thân phận con tin, con tin cũng hết lòng đội ơn đền đáp, mong muốn trả ơn, vội nhận hai kẻ là ân nhân cứu mạng.

Con tin để cho chạy rồi, tặc đại nhân trở về cũng tức chết, bọn họ đành phải suốt đêm chạy trốn, nhiệm vụ chưa hoàn thành, sát thủ vẫn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, một năm này ngẫu nhiên biết mục tiêu vẫn đang tìm tin tức của bọn hắn, cho nên bọn họ giấu thân phận, đợi thời cơ tốt nhất, hành sử kế hoạch.

Hai tháng trước nhận được tin tức mục tiêu muốn du ngoạn một năm, ba ngày trước lại biết mục tiêu đang tìm kiếm bọn họ khắp nơi là ân nhân cứu mạng, vì vậy thiên thời địa lợi nhân hoà đều đầy đủ, kế hoạch đương nhiên được triển khai.

Kết quả việc sắp thành lại hỏng.

Chỉ tiếc, bọn họ cũng không biết người đứng sau là ai.

Bên ngoài giản dị, bên trong xe ngựa lại rộng rãi thoải mái, từ từ hướng phía Nam đi.

Ngày đó, nàng biết ngoại trừ tay bị thương ngoài da, Thịnh Vũ Hành cũng âm thầm giải quyết hết một luồng sóng sát thủ, đã sớm bị nội thương nghiêm trọng. Nay bị thương nặng hơn, Phụng Phán Nguyệt lại phát sinh tình cảm rồi!

Sau đó, Thịnh Vũ Hành từ com đến nước uống đều dâng tận miệng, quần áo đưa đến tận tay, lại được ngồi xe ngựa như nhân sĩ tàn phế!

Hiện tại trong xe ngựa, không còn là bà nữ nhân líu ríu tranh cãi, mà là tay trái cầm một quyển sách chăm chú xem, Thịnh Vũ Hành trong ngoài đều bị thương, sẽ không thể cưỡi ngựa, cũng muốn thừa cơ công hãm tâm Thẩm Hình công chúa.

"Người làm sao biết Ngô Hàn cũng là người xấu? Hắn lại không giống muối muối của hắn, bị người nhìn ra là biết võ công." Phụng Phán Nguyệt nghi hoặc.

Tình hình lúc đó, nếu không phải sớm có đề phòng, vào lúc chỉ mình treo chuông như vậy đem nàng kéo ra, còn đúng lúc cầm chủy thủ.

Thịnh Vũ Hành đầu cũng không ngẩng, bình thản trả lời: "Chủy thủ của hắn không có giấu kỹ, thần vừa vào cửa đã nhìn thấy."

Phụng Phán Nguyệt há hốc mồm, nàng nên đồng tình Ngô Hàn sao? Hành hung người không đáng đồng tình, nhưng dựa vào hành động ngu xuẩn của Ngô Hàn, nàng hay là nên đồng tình hắn.

"Người tại sao phải nắm lấy chủy thủ?" Phụng Phán Nguyệt nhìn tay hắn bằng vải trắng, đồng tử nheo lại, tâm cảm thấy đau nhức.

"Còn hơn cho dao đâm vào bụng ngài." Thịnh Vũ Hành nhàn nhạt giải thích.

"Ta không phải ý này, ta là nói người sao không trực tiếp đem Ngô Hàn đá bay?" Đây là đơn giản nhất cũng là an toàn nhất!

"Khi đó ngài còn không biết hắn là người xấu, sợ không đành lòng."

Phụng Phán Nguyệt tâm khẽ run, chỉ là không muốn cho nàng chịu sự "không đành lòng" ngăn ngại kia, mà tình nguyện để chính mình bị thương nặng như vậy?

"Thịnh Vũ Hành." Nàng nuốt xuống nghẹn ngào.

"Có thần." Thịnh Vũ Hành bình tĩnh đáp lại, ngữ điệu lại ẩn giấu chút vui vẻ.

"Người là đồ ngốc." Nàng nói.

Trầm mặc một hồi, thanh âm của hắn mới nhẹ nhàng vang lên, "Thần biết."

Nàng chớp mắt nhìn hắn, sau đó nàng phát hiện, tay hắn kì thật đã lâu không có giờ xem sách.

Khóe miệng mỉm cười, cho nên người này chỉ là giả bộ thôi, phải không?

Nàng đột nhiên rời chỗ ngồi, đến ngồi chồm hổm ở trước mặt hắn, ngửa đầu cười nhìn hắn.

Trông thấy hắn mắt hơi co lại, tầm mắt hướng vào nàng, có lẽ quá mức bất ngờ, nàng rõ ràng thấy đáy mắt hắn hiện lên chút phức tạp, kinh ngạc, mừng rỡ, ôn nhu, đấu tranh, ẩn nhẫn, sau đó tất cả tâm tình trong nháy mắt lắng đọng xuống, trở nên bình tĩnh không có chút dao động.

"Công chúa, việc làm này của ngài thật không thích hợp, mau đứng lên." Thịnh Vũ Hành nhẹ giọng nói, đem sách đặt ở trên giường, muốn đem nàng nâng

dậy.

"Chờ một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Phụng Nguyệt tránh tay của hắn.

"Công chúa, có chuyện gì đứng dậy trước rồi nói sau." Ngữ khí của hắn có chút dồn dập.

"Cái đó!" Nàng hai tay khoát lên trên đầu gối của hắn, nghiêm túc nhìn vào mắt hắn. "Ta thích ngươi."

Việc thô lộ không hề được nói trước, đầu hắn trống rỗng, không thể suy nghĩ gì, hết thảy phản ứng cũng không có.

Đáy mắt hiện ra tia vui mừng khôn xiết, tơ tình kéo đến, dệt thành lưới tình thật bền chặt mà rực rỡ.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt của nàng, ôn nhu nhẹ vỗ về, không kim lòng cúi người, chậm rãi tiếp cận nàng.

A... Trong lòng nàng thỏa mãn thờ dài, phản ứng này nàng rất hài lòng.

Mặc dù có rất nhiều ngượng ngùng, nhưng nàng vẫn vươn người lên đón nhận hắn, khi hai người môi sắp gần sát thì xe ngựa đột nhiên bị xóc một trận.

"A!" Phụng Nguyệt cả người ngã về phía trước, đụng vào ngực hắn "A..." Đau quá!

"Nguyệt..." Thịnh Vũ vội trấn an nàng, đồng thời cũng khôi phục tinh thần, cảm thấy cả kinh, kịp thời đổi giọng "Công chúa, ngài không có sao chứ?"

Hắn cẩn thận đem nàng nâng dậy, để nàng ngồi lại trên giường, cẩn thận xem xét nàng.

"Đụng vào cái mũi rồi?" Cái mũi hồng hồng, hắn là rất đau, thấy đáy mắt nàng hiện ra nước mắt.

"Ừ..." Phụng Nguyệt thật sự bụng đầy oán khí, thật vất vả dụ dỗ hắn, lại bị phá hủy.

"Lái ngựa kiểu gì vậy!" Nàng nhin không được phàn nàn.

"Công chúa thứ tội." Là thanh âm Tiêu Hoàng, lúc này người đang điều khiển ngựa là hắn.

Nếu như nàng không có nghe lầm, thì thanh âm "công chúa thứ tội" kia mang theo ý cười che giấu!

Đáng giận! Bên ngoài bốn người kia căn bản là đang cười chê nàng, nàng làm người cứ thất bại như vậy sao? Xem nàng như vậy làm cho bọn họ rất vui về?

Oan ức môi cong lên, lui lại một góc, hai tay ôm đầu gối, cái cằm đặt tại trên gối, hờn dỗi nhìn Thịnh Vũ Hành.

Hắn rõ ràng cũng yêu mến nàng, tại sao phải một mực tránh xa nàng?

Ánh mắt của nàng đáng thương, tuy nhiên nó làm cho hắn cảm thấy buồn cười, bởi vì hắn biết rõ nàng là cố ý giả vờ, nếu trong lòng thật sự có bị thương ai oán, sẽ không lộ ra loại ánh mắt này.

Giống như đối với Ngô Hàn, nàng là thật tâm cảm kích, xuất phát từ nội tâm, cuối cùng mọi việc lại kết thúc như vậy, hắn biết rõ nàng thực bị thương, nhưng là ánh mắt của nàng, biểu tình lại tràn đầy quật cường ngạo nghễ, nàng như vậy, hắn sẽ cảm thấy đau lòng, về phần giả bộ đáng thương..

Ha ha, rất đáng yêu, cũng rất thú vị.

Không dám nhìn nàng lâu, sợ chính mình sẽ không thể khắc chế, cũng sợ để lộ mình quá đa tâm, hắn dứt khoát nhìn ra bên ngoài, lại trở mình cảm lấy sách.

Hoặc là, kỳ thật hắn đã bị rất nhiều nhiều nữa...

Nghĩ đến hoàng thượng cho hắn xem danh sách các phò mã, ánh mắt hắn trở nên âm trầm.

Hắn chỉ có thời gian một năm, mà trong một năm, ngoại trừ làm người bảo vệ nàng, hắn còn phải điều tra những lời đồn, còn muốn truy ra ai muốn sát hại công chúa, mặc dù có ảnh vệ âm thầm trợ giúp, việc liên lạc điều tra thẩm vấn tiện lợi rất nhiều, nhưng dù sao manh mối quá ít, muốn tra ra cũng không dễ dàng.

Hắn nhất định sẽ làm rõ ràng, hi vọng một năm sau có thể trả lại sự trong sạch cho nàng, giải quyết nguy hiểm của nàng, đến lúc đó hôn sự của nàng..
Hắn là thuận lợi chứ!

Bọn họ xuôi về phía Nam, không có đi vội vàng gấp rút, đi một chút lại ngừng nghỉ, đều phải xem tâm tình công chúa, cảm thấy chỗ này thú vị, liền dừng lại du lãm ngắm cảnh, sau lại tiếp tục đi.

Cứ như vậy đi hơn một tháng, Thịnh Vũ hành thương thế tốt lên, tay bị thương cũng khỏi, hắn không thể chờ đến lúc được rời xe ngựa, bèn ngồi trên lưng ngựa.

Đến giữa tháng tư, hành trình của bọn họ đến Hàng Châu, ước chừng mới đi được một phần ba lộ trình.

"A! Vũ Hành đại ca, ngươi đã hai mươi hai rồi, có phải là sớm nên lấy vợ?" Phụng Phán Nguyệt vui vẻ ghé vào bệ cửa sổ, nhìn Thịnh Vũ Hành cười ngửa, nói chuyện phiếm.

"Tùy duyên, ta không bắt buộc." Hắn nói đơn giản, nhìn không chớp mắt.

Trên đường đi, lời nói của nàng thay đổi nhiều rồi, mặc kệ hắn thái độ có lạnh nhạt bao nhiêu, một chút cũng không dỗi tất được ham muốn nhiệt tình cùng hắn nói chuyện của nàng, mà chỉ cần nàng bắt đầu cùng hắn nói chuyện, những tùy tùng khác đều tự giác im lặng, sẽ không quấy nhiễu bọn họ.

"Vậy ngươi thích cô nương như thế nào?" Nàng cười híp mắt hỏi.

"Tiểu thư hỏi cái này làm gì?" Hắn cố ý hỏi lại.

Hôm nay nàng mặc nữ trang, cho nên hắn xưng nàng tiểu thư, mặc kệ nàng thế nào, hắn cũng quyết không gọi tên của nàng.

"Nói chuyện thôi mà! Ngày nào đó hữu duyên gặp được người giống như ngươi nói... liền giới thiệu cho ngươi!" Nàng nhún nhún vai.

Giới thiệu cho hắn? Thịnh Vũ Hành mắt lạnh lẽo.

"Không phiền tiểu thư hao tâm tổn trí, cô nương ta thích... chắc chắn sẽ không ở trong phạm vi giao hữu của tiểu thư." Hắn lạnh lùng nói.

"Vì sao?" Phụng Phán Nguyệt nhún mày. "Ngươi không nói sao có thể khẳng định!"

"Ta thích cô nương gia thế bình thường, không cần xinh đẹp mỹ lệ, cũng không cần cầm kỳ thư họa đều thông, chỉ cần nàng không đi khắp nơi gây phiền toái."

Nghe vậy, lòng của nàng như bị đâm một nhát. "Vậy cũng không nhất định phải là cô nương gia thế bình thường!"

"Thiên kim gia đình giàu sang quá mức yếu đuối, ta xuất thân bình thường, sẽ không biết hầu hạ những thiên kim kiêu nữ như thế nào."

Thịnh Vũ Hành nhàn nhạt nói.

Phụng Phán Nguyệt trái tim một hồi co rút nhanh, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt, một lát sau mới lại khôi phục nụ cười.

"Vậy ngươi muốn kết hôn với cô nương như thế nào?"

"Tĩnh tình dịu dàng hiền thực, giúp chồng dạy con, thậm chí sẽ không suốt ngày nghĩ chạy ra bên ngoài." Hắn chậm rãi nói.

Phụng Phán Nguyệt sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Đó... cô nương như vậy, nhất định là cô nương tốt." Nàng lắp bắp.

Là hắn cố ý! Cố ý nói hắn và nàng có tính cách hoàn toàn khác biệt.

Đúng vậy! Nàng chính là thiên kim kiêu nữ, lại là công chúa, nàng thích chạy ra bên ngoài chơi, nàng khó hầu hạ, nàng không dịu dàng, không hiền thực, sẽ không giúp chồng dạy con.

Đúng rồi, nàng còn xinh đẹp mỹ lệ, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thông!

Ha ha!

Không hề cảm thấy mất mặt, cho dù nàng trước giờ luôn áp chế sự gan dạ, nhưng cũng cần có thời gian chữa thương, sau mới có thể tái chiến.

Nàng sẽ không buông tay, chỉ là cần thời gian phục hồi lại trái tim mà thôi.

Đối với việc yêu mến hắn ngày càng nhiều, thực sự càng thêm hiểu được, cho dù hắn thật sự yêu mến nàng, nhưng hắn có thật sự xóa đi khoảng cách giữa hai người.

Nàng không hiểu vì cái gì, là vì vấn đề thân phận sao?

Sẽ không, tuy nhiên nàng là công chúa, nhưng hắn là văn võ trượng nguyên! Văn thao vũ lược đều có tài, tiền đồ rộng lớn, thân phận như vậy tuyệt đối không là vấn đề.

Chẳng lẽ là bởi vì lời đồn đãi?

Hắn bây giờ còn tin tưởng lời đồn đãi sao? Không, không đúng, nàng lại chưa từng đối hắn làm rõ ràng mọi chuyện, muốn hắn tin tưởng cái gì?

Đột nhiên, nàng nghĩ đến cái kia... Biểu muội!

Biểu muội kia thoát nhìn cũng rất phù hợp lý tưởng thể từ hần vừa nói, hơn nữa bọn họ trong lúc đó như vậy thân mật...

Đợi chút, nàng sợ sót cái gì?

Trời ạ! Ngày đó nàng rõ ràng chỉ nghe thấy hần nói biểu muội hần yên tâm, chờ làm tân nương là tốt rồi, nàng lại đem chuyện này bỏ quên mất!

Biểu muội kia là vị hôn thê của hần! Hần có vị hôn thê à!

Khó trách! Cho dù cảm giác được hần yêu mến nàng, hần vẫn phải là một mục đích nàng ra.

... Nàng còn cần thiết phải cố gắng sao?

Kiều hãnh của nàng, không cho phép nàng làm ra loại sự tình này.

Chính là... Trong lòng đau như thế!

Nàng quay lại giường, nghiêng người úp mặt trên giường, nước mắt từ từ chảy xuống.

"Chủ tử..." Ánh Hà thấp giọng kêu, trong lòng có chút không đành lòng, nàng đã sớm phát hiện tâm tư công chúa đối với Thịnh Thái Phó, mà Thịnh Thái Phó tựa hồ cũng biết, lại cố ý thương tổn công chúa như vậy. "Ta không sao." Phụng Nguyệt khàn khàn nói, cố gắng không để lộ thanh âm đang khóc lóc ra. "Ta muốn ngủ một lát, lát nữa đừng xe đừng bữa cũng không cần gọi ta."

"Dạ, chủ tử." Ánh Hà nhìn xuống nghẹn ngào, nghiêng đầu nhìn Ánh Bình ngủ say, thực hận không thể đem nàng đánh tỉnh, Ánh Bình chỉ biết là ngủ ngủ ngủ, bất quá đêm nay đến phiên nàng gác đêm, cũng chỉ có thể để cho nàng ngủ.

Đầu óc của nàng đang mê man, là bị chấn động kịch liệt đánh thức.

Cảm giác mình bị gát gao ôm vào trong ngực, gió ở bên tai gào rít, nàng hình như... Đang bay?

Sợ dĩ không có thất kinh, là vì cảm nhận được hơi thở quen thuộc, là Thịnh Vũ Hành.

Sương mù làm mắt chưa xốt, nhìn qua lớp sương mù, thật sự bọn họ đang bay —— Thịnh Vũ Hành ôm nàng, thi triển khinh công nhanh chóng bay vút qua ngọn cây trong rừng.

Nói không sợ hãi là gạt người, mà tâm tình của nàng cũng cứng đờ như thân thể nàng, nói cho hần biết, nàng tỉnh.

"Đừng sợ, không có việc gì." Thịnh Vũ Hành không có ngừng nghỉ, cũng không có cúi đầu xem nàng, thanh âm cứng nhắc không có lấy một tia trấn an nàng.

Điều này làm cho nàng biết rõ tình thế không ổn, nếu không phải thành thạo, bình tĩnh, hần không có biểu lộ như vậy, cái này tựa hồ... Đang bỏ trốn!

Chạy trốn...

"Ánh... Ánh Hà, Ánh Bình các nàng đâu?" Nàng nghĩ đến những thị nữ làm bạn với mình nhiều năm.

"Ở phía sau, Ứng Thiên và Tiêu Hoàng mang theo." Thịnh Vũ Hành nói.

Nàng không quá nhiều tâm tình của hần, nghĩ biện pháp xem, nhưng bóng đêm trở ngại, mượn ánh trăng cũng chỉ thấy hai bóng đen theo sát đằng sau bọn họ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nàng hỏi.

"Sau khi an toàn giải thích sau, hiện tại ôm chặt ta." Hần nói.

Nàng nghe lời hai tay vòng lên cổ của hần, đem mặt vùi vào vai hần, cảm giác được cánh tay hần ôm nàng cũng chặt hơn.

Bên tai ngoại trừ tiếng gió, chính là hơi thở của hần có vẻ dồn dập, bởi vì lo lắng, nàng thỉnh thoảng theo bả vai hần nhìn phía sau, sợ Lý Ứng Thiên và Tiêu Hoàng rút lại phía sau không có đuổi kịp, nhưng khi nàng thấy bóng đen thứ ba đột nhiên xuất hiện thì nàng thân thể kịch liệt run lên.

"Có một người đuổi theo tới!" Nàng nói, thanh âm bởi vì sợ hãi mà có vẻ nhỏ yếu.

"Đừng sợ, ta sẽ không để cho ngươi có việc!" Cánh tay hần nắm thật chặt, hần nghe thấy được, hơn nữa không chỉ một, hiện nay ít cũng phải có sáu, hơn nữa đều là cao thủ, hần còn ứng phó được, chỉ sợ Tiêu Hoàng và Lý Ứng Thiên sẽ phải khó nhọc, huống chi bọn họ còn ba cô nương không có võ

công!

Bốn gã ảnh vệ canh giữ ở chỗ tối chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều rồi, bắt quá bọn họ đã chạy rất lâu, bọn họ mới có thể chạy tới nơi này, hơn nữa tín hiệu cầu cứu đã phát ra, ảnh vệ còn lại đã dốc toàn lực đuổi tới, hẳn hy vọng có thể kéo dài thêm chút thời gian, ít nhất để cho người hẳn đang ôm trong ngực đến được nơi an toàn!

"Vũ... Vũ Hành, ta muốn hỏi một vấn đề." Phụng Phán Nguyệt ôm thật chặt hẳn.

"Chúng ta đang đi đâu?"

"Một nơi an toàn, cũng sắp đến, ngươi nhẫn nại một chút." Hẳn biết người không có võ công di chuyển nhanh như vậy sẽ rất khó chịu, nhưng nàng không có kêu khổ, biểu hiện ra ngoài cũng không có, hẳn thật thân mật với Nguyệt Nhi nha!

"Nắm chặt, nhắm mắt lại." Đột nhiên, âm thanh hẳn kéo căng, vang lên bên tai nàng.

Nàng vội vàng nghe theo.

"Ứng Thiên, Tiêu Hoàng, đuổi theo!" Thịnh Vũ Hành hướng người phía sau hô to.

"Đi." Bên tai nàng nghe thấy âm thanh báo hiệu của hẳn, ngay sau đó vội vàng hạ xuống, nàng cảm thấy mọi thứ bên trong bụng đều theo yết hầu nôn ra.

Nàng cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, đem mặt thật sâu vùi vào vai của hẳn, cảm giác hai cánh tay của hẳn như bàn ủi chăm chút ôm giữ nàng.

Hạ xuống, Thịnh Vũ Hành đột nhiên đập một cái, không biết qua bao lâu, cảm giác dường như vĩnh viễn không có mức độ, xoay mình giảm hướng xuống, ngay sau đó lại vội vàng lao lên phía trước.

Nàng có chút bận tâm hai người kia đằng sau không có đuổi kịp, cho nên muốn ngẩng đầu lên nhìn xem.

"Đừng nhúc nhích!" Thịnh Vũ Hành cắn răng nói. "Không được!"

Nàng không dám động đây.

"Ứng Thiên, Tiêu Hoàng, đi theo ta!" Hẳn giương giọng.

"Dạ!"

Đằng sau đáp lại, làm cho nàng an tâm, bọn họ theo kịp.

Sau đó tốc độ của hẳn chậm lại, cảm giác Đông Tây Nam Bắc khắp nơi đều rối loạn, đột nhiên xoay mình, nhảy bước chân, bên tai thỉnh thoảng truyền đến trận ầm ầm tiếng vang, còn có một chút gió lạnh quỳ đi từ bốn phương tám hướng thổi tới, đột nhiên truyền đến hai tiếng thét thê lương.

Nàng toàn thân run rẩy, lại biết rõ lúc này không thể quấy nhiễu hẳn.

Dường như qua thật lâu, lại giống như chỉ thoáng cái, bốn phía an tĩnh lại rồi, loại cảm giác âm lãnh khắc nghiệt trong không khí cũng đã biến mất.

"Được rồi, có thể mở mắt." Thịnh Vũ Hành cúi đầu, đem mặt chôn ở bên cạnh cổ nàng, nói bên tai.

Phụng Phán Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, sau đó liền bị cảnh tượng trước mắt cho mê hoặc.

Trời sáng rồi, tuy mặt trời chưa lên, nhưng trước mắt cảnh vật cũng đã rõ ràng.

"Đẹp quá..." Nàng tán thưởng, vươn người ra, nhìn chung quanh.

"Chủ tử!" Hai tiếng hô to mang theo chút khốc lốc, kéo tinh thần Phụng Phán Nguyệt quay trở lại.

Nàng theo tiếng vọng nhìn qua, chỉ thấy Ánh Hà cùng Ánh Bình lão đạo hướng nàng chạy tới, mà Lý Ứng Thiên và Tiêu Hoàng đã ngã ngồi trên mặt đất, sau đó nằm ngửa trên thảm cỏ xanh biếc, xem ra là một đến kiệt sức.

Thịnh Vũ Hành buông nàng ra, cho ba người chủ tớ các nàng đoàn tụ.

"Làm ta sợ muốn chết, chủ tử, ta cho là chúng ta chết chắc rồi, ô ô..." Ánh Bình khóc hô.

"Ô ô... Chủ tử, may ngài không có việc gì, bằng không nô tỳ... Nô tỳ..." Ánh Hà khóc không thành tiếng.

"Tốt lắm tốt lắm, đây không phải không có việc gì sao? Lí hộ vệ cùng Tiêu hộ vệ bọn họ liều chết bảo hộ các ngươi chu toàn, các ngươi nhanh đi xem xét bọn họ." Phụng Phán Nguyệt nói.

"Trông thấy những căn nhà kia không?" Thịnh Vũ Hành đi đến bên nàng, chỉ hướng một mảnh bách hoa viên rộng lớn bên kia, quả thực chỗ đó có mấy

ngôi nhà đứng sừng sững.

"Ừ, thấy được." Nàng gật đầu.

"Các người có thể ở tại đó."

Các người? Phụng Phán Nguyệt cau lại lông mày.

"Đây là nơi nào?" Nàng bắt động thanh sắc hỏi.

"Chỗ này gọi Nhạc U Cốc, là nơi ta hay lưu lại, cái rừng trúc kia là lối đi duy nhất, trong rừng trúc cài đặt ngũ hành bát quái tùy thời tự động đổi lại trận địa, trên đồi này trừ ta ra, không ai có thể qua được trận đại này, cho nên các người trong này rất an toàn."

Lại là các người! "Vậy còn người?"

"Ta?" Thịnh Vũ Hành sững sờ, chống lại ánh mắt lo lắng của nàng, trong nháy mắt giải thích, hần nhẹ nhàng cười "Ta đương nhiên là ở đây, ta là chủ nhân nơi này."

"Thịnh đại nhân, bên ngoài những người đó làm sao bây giờ?" Lý Ứng Thiên và Tiêu Hoàng chống đỡ thân thể đã kiệt sức, Ánh Hả Ánh Bình phải dìu họ đi tới.

"Chúng ta nghỉ ngơi vài ngày, nghỉ ngơi dưỡng sức sau, rồi đến tìm bọn họ."

Kẻ đứng sau vụ này hẳn là kẻ chủ mưu tất cả! Đến lúc đó ánh vệ cũng ở bên ngoài bố trí xong, có thể đem đám người này một mẻ lưới bắt gọn!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Kết quả Ngô Hàn là Ngô Hàn, Ngô Giai cũng là Ngô Giai, chẳng qua lúc trước Phụng Phán Nguyệt coi lầm tặc tử như ân nhân cứu mạng, không có giết nàng là bởi vì còn chưa lấy được bạc, kết quả đến lúc nàng tỉnh, tặc đại nhân vừa vặn lại không có ở đó, bên ngoài tiếng gió rít lạnh, hai tặc tử ở lại bị con tin ngộ nhận là ân nhân cứu mạng thì đồng thời cũng biết được thân phận con tin, con tin cũng hết lòng đội ơn đền đáp, mong muốn trả ơn, vội nhận hai kẻ là ân nhân cứu mạng.

Con tin để cho chạy rồi, tặc đại nhân trở về cũng tức chết, bọn họ đành phải suốt đêm chạy trốn, nhiệm vụ chưa hoàn thành, sát thủ vẫn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, một năm này ngẫu nhiên biết mục tiêu vẫn đang tìm tin tức của bọn hắn, cho nên bọn họ giấu thân phận, đợi thời cơ tốt nhất, hành sử kế hoạch.

Hai tháng trước nhận được tin tức mục tiêu muốn du ngoạn một năm, ba ngày trước lại biết mục tiêu đang tìm kiếm bọn họ khắp nơi là ân nhân cứu mạng, vì vậy thiên thời địa lợi nhân hoà đều đầy đủ, kế hoạch đương nhiên được triển khai.

Kết quả việc sắp thành lại hỏng.

Chỉ tiếc, bọn họ cũng không biết người đứng sau là ai.

Bên ngoài giản dị, bên trong xe ngựa lại rộng rãi thoải mái, từ từ hướng phía Nam đi.

Ngày đó, nàng biết ngoại trừ tay bị thương ngoài da, Thịnh Vũ Hành cũng âm thầm giải quyết hết một luồng sóng sát thủ, đã sớm bị nội thương nghiêm trọng. Nay bị thương nặng hơn, Phụng Phán Nguyệt lại phát sinh tình cảm rồi!

Sau đó, Thịnh Vũ Hành từ cơm đến nước uống đều dâng tận miệng, quần áo đưa đến tận tay, lại được ngồi xe ngựa như nhân sĩ tàn phế!

Hiện tại trong xe ngựa, không còn là ba nữ nhân lúu rú tranh cãi, mà là tay trái cầm một quyển sách chăm chú xem, Thịnh Vũ Hành trong ngoài đều bị thương, sẽ không thể cưỡi ngựa, cũng muốn thừa cơ công hãm tâm Thẩm Hình công chúa.

"Người làm sao biết Ngô Hàn cũng là người xấu? Hắn lại không giống muội muội của hắn, bị người nhìn ra là biết võ công." Phụng Phán Nguyệt nghi hoặc.

Tình hình lúc đó, nếu không phải sớm có đề phòng, vào lúc chỉ mình treo chuông như vậy đem nàng kéo ra, còn đúng lúc cầm chùy thủ.

Thịnh Vũ Hành đầu cũng không ngăn, bình thản trả lời: "Chủy thủ của hần không có giấu kỹ, thần vừa vào cửa đã nhìn thấy."

Phượng Phán Nguyệt há hốc mồm, nàng nên đồng tình Ngô Hần sao? Hành hung người không đáng đồng tình, nhưng dựa vào hành động ngu xuẩn của Ngô Hần, nàng hay là nên đồng tình hần.

"Người tại sao phải nắm lấy chủy thủ?" Phượng Phán Nguyệt nhìn tay hần băng vải trắng, đồng tử nheo lại, tâm cảm thấy đau nhức.

"Còn hơn cho dao đâm vào bụng ngài." Thịnh Vũ Hành nhàn nhạt giải thích.

"Ta không phải ý này, ta là nói người sao không trực tiếp đem Ngô Hần đá bay?" Đây là đơn giản nhất cũng là an toàn nhất!

"Khi đó ngài còn không biết hần là người xấu, sợ không đành lòng."

Phượng Phán Nguyệt tâm khẽ run, chỉ là không muốn cho nàng chịu sự "không đành lòng" ngăn ngại kia, mà tình nguyện để chính mình bị thương nặng như vậy?

"Thịnh Vũ Hành." Nàng nuốt xuống nghẹn ngào.

"Có thần." Thịnh Vũ Hành bình tĩnh đáp lại, ngữ điệu lại ẩn giấu chút vui vẻ.

"Người là đồ ngốc." Nàng nói.

Trầm mặc một hồi, thanh âm của hần mới nhẹ nhàng vang lên, "Thần biết."

Nàng chớp mắt nhìn hần, sau đó nàng phát hiện, tay hần kì thật đã lâu không có giờ xem sách.

Khóe miệng mỉm cười, cho nên người này chỉ là giả bộ thôi, phải không?

Nàng đột nhiên rời chỗ ngồi, đến ngồi chồm hổm ở trước mặt hần, ngửa đầu cười nhìn hần.

Trông thấy hần mắt hơi co lại, tầm mắt hướng vào nàng, có lẽ quá mức bất ngờ, nàng rõ ràng thấy đáy mắt hần hiện lên chút phức tạp, kinh ngạc, mừng rỡ, ôn nhu, đấu tranh, ẩn nhẫn, sau đó tất cả tâm tình trong nháy mắt lắng đọng xuống, trở nên bình tĩnh không có chút dao động.

"Công chúa, việc làm này của ngài thật không thích hợp, mau đứng lên." Thịnh Vũ Hành nhẹ giọng nói, đem sách đặt ở trên giường, muốn đem nàng nâng dậy.

"Chờ một chút, ta có chuyện muốn nói với người." Phượng Phán Nguyệt tránh tay của hần.

"Công chúa, có chuyện gì đứng dậy trước rồi nói sau." Ngữ khí của hần có chút dòn dập.

"Cái đó!" Nàng hai tay khoát lên trên đầu gối của hần, nghiêm túc nhìn vào mắt hần. "Ta thích người."

Việc thổ lộ không hề được nói trước, đầu hần trống rỗng, không thể suy nghĩ gì, hết thấy phản ứng cũng không có.

Đáy mắt hiện ra tia vui mừng khôn xiết, tơ tình kéo đến, dệt thành lưới tình thật bền chặt mà rực rỡ.

Hần giờ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt của nàng, ôn nhu nhẹ vỗ về, không kim lòng cúi người, chậm rãi tiếp cận nàng.

A... Trong lòng nàng thỏa mãn thờ dài, phản ứng này nàng rất hài lòng.

Mặc dù có rất nhiều ngưng ngừng, nhưng nàng vẫn vươn người lên đón nhận hần, khi hai người môi sắp gần sát thì xe ngựa đột nhiên bị xóc một trận.

"A!" Phượng Phán Nguyệt cả người ngã về phía trước, đụng vào ngực hần "A..." Đau quá!

"Nguyệt..." Thịnh Vũ vội trấn an nàng, đồng thời cũng khôi phục tinh thần, cảm thấy cả kinh, kịp thời đổi giọng "Công chúa, ngài không có sao chứ?"

Hần cẩn thận đem nàng nâng dậy, để nàng ngồi lại trên giường, cẩn thận xem xét nàng.

"Đụng vào cái mũi rồi?" Cái mũi hồng hồng, hần là rất đau, thấy đáy mắt nàng hiện ra nước mắt.

"Ừ..." Phượng Phán Nguyệt thật sự bụng đầy oán khí, thật vất vả dụ dỗ hần, lại bị phá hủy.

"Lái ngựa kiểu gì vậy!" Nàng nhin không được phàn nàn.

"Công chúa thứ tội." Là thanh âm Tiêu Hoàng, lúc này người đang điều khiển ngựa là hần.

Nếu như nàng không có nghe lầm, thì thanh âm "công chúa thứ tội" kia mang theo ý cười che giấu!

Đáng giận! Bên ngoài bốn người kia căn bản là đang cười chê nàng, nàng làm người cứ thất bại như vậy sao? Xem nàng như vậy làm cho bọn họ rất vui vẻ?

Oan ức môi cong lên, lui lại một góc, hai tay ôm đầu gối, cái cằm đặt tại trên gối, hờn dỗi nhìn Thịnh Vũ Hành.

Hắn rõ ràng cũng yêu mến nàng, tại sao phải một mực tránh xa nàng?

Ánh mắt của nàng đáng thương, tuy nhiên nó làm cho hắn cảm thấy buồn cười, bởi vì hắn biết rõ nàng là cố ý giả vờ, nếu trong lòng thật sự có bị thương ai oán, sẽ không lộ ra loại ánh mắt này.

Giống như đối với Ngô Hàn, nàng là thật tâm cảm kích, xuất phát từ nội tâm, cuối cùng mọi việc lại kết thúc như vậy, hắn biết rõ nàng thực bị thương, nhưng là ánh mắt của nàng, biểu tình lại tràn đầy quật cường ngạo nghễ, nàng như vậy, hắn sẽ cảm thấy đau lòng, về phần giả bộ đáng thương..

Ha ha, rất đáng yêu, cũng rất thú vị.

Không dám nhìn nàng lâu, sợ chính mình sẽ không thể khắc chế, cũng sợ để lộ mình quá đa tâm, hắn dứt khoát nhìn ra bên ngoài, lại trở mình cảm lấy sách.

Hoặc là, kỳ thật hắn đã bị rất nhiều nhiều nữa...

Nghĩ đến hoàng thượng cho hắn xem danh sách các phò mã, ánh mắt hắn trở nên âm trầm.

Hắn chỉ có thời gian một năm, mà trong một năm, ngoại trừ làm người bảo vệ nàng, hắn còn phải điều tra những lời đồn, còn muốn truy ra ai muốn sát hại công chúa, mặc dù có ánh vệ âm thầm trợ giúp, việc liên lạc điều tra thẩm vấn tiện lợi rất nhiều, nhưng dù sao manh mối quá ít, muốn tra ra cũng không dễ dàng.

Hắn nhất định sẽ làm rõ ràng, hi vọng một năm sau có thể trả lại sự trong sạch cho nàng, giải quyết nguy hiểm của nàng, đến lúc đó hôn sự của nàng... Hắn là thuận lợi chứ!

Bọn họ xuôi về phía Nam, không có đi vội vàng gấp rút, đi một chút lại ngừng nghỉ, đều phải xem tâm tình công chúa, cảm thấy chỗ này thú vị, liền dừng lại du lãm ngắm cảnh, sau lại tiếp tục đi.

Cứ như vậy đi hơn một tháng, Thịnh Vũ hành thương thế tốt lên, tay bị thương cũng khỏi, hắn không thể chờ đến lúc được rời xe ngựa, bèn ngồi trên lưng ngựa.

Đến giữa tháng tư, hành trình của bọn họ đến Hàng Châu, ước chừng mới đi được một phần ba lộ trình.

"A! Vũ Hành đại ca, người đã hai mươi hai rồi, có phải là sớm nên lấy vợ?" Phụng Nguyệt vui vẻ ghé vào bên cửa sổ, nhìn Thịnh Vũ Hành cười ngửa, nói chuyện phiếm.

"Tùy duyên, ta không bắt buộc." Hắn nói đơn giản, nhìn không chớp mắt.

Trên đường đi, lời nói của nàng thay đổi nhiều rồi, mặc kệ hắn thái độ có lạnh nhạt bao nhiêu, một chút cũng không dỗi tắt được ham muốn nhiệt tình cùng hắn nói chuyện của nàng, mà chỉ cần nàng bắt đầu cùng hắn nói chuyện, những tùy tùng khác đều tự giác im lặng, sẽ không quấy nhiễu bọn họ.

"Vậy người thích cô nương như thế nào?" Nàng cười híp mắt hỏi.

"Tiểu thư hỏi cái này làm gì?" Hắn có ý hỏi lại.

Hôm nay nàng mặc nữ trang, cho nên hắn xưng nàng tiểu thư, mặc kệ nàng thế nào, hắn cũng quyết không gọi tên của nàng.

"Nói chuyện thôi mà! Ngày nào đó hữu duyên gặp được người giống như người nói... liền giới thiệu cho người!" Nàng nhún nhún vai.

Giới thiệu cho hắn? Thịnh Vũ Hành mắt lạnh lẽo.

"Không phiền tiểu thư hao tâm tổn trí, cô nương ta thích... chắc chắn sẽ không ở trong phạm vi giao hữu của tiểu thư." Hắn lạnh lùng nói.

"Vì sao?" Phụng Nguyệt nhún mày. "Người không nói sao có thể khẳng định!"

"Ta thích cô nương gia thể bình thường, không cần xinh đẹp mỹ lệ, cũng không cần cầm kỳ thư họa đều thông, chỉ cần nàng không đi khắp nơi gây phiền toái."

Nghe vậy, lòng của nàng như bị đâm một nhát. "Vậy cũng không nhất định phải là cô nương gia thể bình thường!"

"Thiên kim gia đình giàu sang quá mức yếu đuối, ta xuất thân bình thường, sẽ không biết hầu hạ những thiên kim kiêu nữ như thế nào."

Thịnh Vũ Hành nhàn nhạt nói.

Phượng Phan Nguyệt trái tim một hồi co rút nhanh, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt, một lát sau mới lại khôi phục mỉm cười.

"Vậy người muốn kết hôn với cô nương như thế nào?"

"Tính tình dịu dàng hiền thực, giúp chồng dạy con, thậm chí sẽ không suốt ngày nghĩ chạy ra bên ngoài." Hắn chậm rãi nói.

Phượng Phan Nguyệt sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Đó... cô nương như vậy, nhất định là cô nương tốt." Nàng lẩm bẩm.

Là hắn có ý! Có ý nói hắn và nàng có tính cách hoàn toàn khác biệt.

Đúng vậy! Nàng chính là thiên kim kiều nữ, lại là công chúa, nàng thích chạy ra bên ngoài chơi, nàng khó hầu hạ, nàng không dịu dàng, không hiền thực, sẽ không giúp chồng dạy con.

Đúng rồi, nàng còn xinh đẹp mỹ lệ, cảm kỳ thư họa mọi thứ đều thông!

Ha ha!

Không hề cảm thấy mất mặt, cho dù nàng trước giờ luôn áp chế sự gan dạ, nhưng cũng cần có thời gian chữa thương, sau mới có thể tái chiến.

Nàng sẽ không buông tay, chỉ là cần thời gian phục hồi lại trái tim mà thôi.

Đối với việc yêu mến hắn ngày càng nhiều, thực sự càng thêm hiểu được, cho dù hắn thật sự yêu mến nàng, nhưng hắn có thật sự xóa đi khoảng cách giữa hai người.

Nàng không hiểu vì cái gì, là vì vấn đề thân phận sao?

Sẽ không, tuy nhiên nàng là công chúa, nhưng hắn là văn võ trạng nguyên! Văn thao vũ lược đều có tài, tiền đồ rộng lớn, thân phận như vậy tuyệt đối không là vấn đề.

Chẳng lẽ là bởi vì lời đồn đãi?

Hắn bây giờ còn tin tưởng lời đồn đãi sao? Không, không đúng, nàng lại chưa từng đối hắn làm rõ ràng mọi chuyện, muốn hắn tin tưởng cái gì?

Đột nhiên, nàng nghĩ đến cái kia... Biểu muội!

Biểu muội kia thoạt nhìn cũng rất phù hợp lý tưởng thể tử hắn vừa nói, hơn nữa bọn họ trong lúc đó như vậy thân mật...

Đợi chút, nàng sơ sót cái gì?

Trời ạ! Ngày đó nàng rõ ràng chỉ nghe thấy hắn nói biểu muội hắn yên tâm, chờ làm tân nương là tốt rồi, nàng lại đem chuyện này bỏ quên mất!

Biểu muội kia là vị hôn thê của hắn! Hắn có vị hôn thê à!

Khó trách! Cho dù cảm giác được hắn yêu mến nàng, hắn vẫn phải là một mực đẩy nàng ra.

... Nàng còn cần thiết phải cố gắng sao?

Kiều hãnh của nàng, không cho phép nàng làm ra loại sự tình này.

Chính là... Trong lòng đau nhưt!

Nàng quay lại giường, nghiêng người úp mặt trên giường, nước mắt từ từ chảy xuống.

"Chủ tử..." Ánh Hà thấp giọng kêu, trong lòng có chút không đành lòng, nàng đã sớm phát hiện tâm tư công chúa đối với Thịnh Thái Phó, mà Thịnh Thái Phó tựa hồ cũng biết, lại cố ý thương tổn công chúa như vậy. "Ta không sao." Phượng Phan Nguyệt khàn khàn nói, cố gắng không để lộ thanh âm đang khóc lóc ra. "Ta muốn ngủ một lát, lát nữa dừng xe dừng bữa cũng không cần gọi ta."

"Dạ, chủ tử." Ánh Hà nhịn xuống ghen ngào, nghiêng đầu nhìn Ánh Bình ngủ say, thực hận không thể đem nàng đánh tỉnh, Ánh Bình chỉ biết là ngủ ngủ ngủ, bất quá đêm nay đến phiên nàng gác đêm, cũng chỉ có thể để cho nàng ngủ.

Đầu óc của nàng đang mê man, là bị chấn động kịch liệt đánh thức.

Cảm giác mình bị gắt gao ôm vào trong ngực, gió ở bên tai gào rít, nàng hình như... Đang bay?

Sở dĩ không có thất kinh, là vì cảm nhận được hơi thở quen thuộc, là Thịnh Vũ Hành.

Sương mù làm mắt chua xót, nhìn qua lớp sương mù, thật sự bọn họ đang bay —— Thịnh Vũ Hành ôm nàng, thi triển khinh công nhanh chóng bay vút qua ngọn cây trong rừng.

Nói không sợ hãi là gạt người, mà tâm tình của nàng cũng cứng đờ như thân thể nàng, nói cho hắn biết, nàng tỉnh.

"Đừng sợ, không có việc gì." Thịnh Vũ Hành không có ngừng nghỉ, cũng không có cúi đầu xem nàng, thanh âm cứng nhắc không có lấy một tia trấn an nàng.

Điều này làm cho nàng biết rõ tình thế không ổn, nếu không phải thành thạo, bình tĩnh, hắn không có biểu lộ như vậy, cái này tựa hồ... Đang bỏ trốn!

Chạy trốn...

"Ánh... Ánh Hà, Ánh Bình các nàng đâu?" Nàng nghĩ đến những thị nữ làm bạn với mình nhiều năm.

"Ở phía sau, Ứng Thiên và Tiêu Hoàng mang theo." Thịnh Vũ Hành nói.

Nàng không quấy nhiễu tâm tình của hắn, nghĩ biện pháp xem, nhưng bóng đêm trở ngại, mượn ánh trăng cũng chỉ thấy hai bóng đen theo sát đằng sau bọn họ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nàng hỏi.

"Sau khi an toàn giải thích sau, hiện tại ôm chặt ta." Hắn nói.

Nàng nghe lời hai tay vòng lên cổ của hắn, đem mặt vùi vào vai hắn, cảm giác được cánh tay hắn ôm nàng cũng chặt hơn.

Bên tai ngoại trừ tiếng gió, chính là hơi thở của hắn có vẻ dồn dập, bởi vì lo lắng, nàng thỉnh thoảng theo bả vai hắn nhìn phía sau, sợ Lý Ứng Thiên và Tiêu Hoàng rút lại phía sau không có đuổi kịp, nhưng khi nàng thấy bóng đen thứ ba đột nhiên xuất hiện thì nàng thân thể kịch liệt run lên.

"Có một người đuổi theo tới!" Nàng nói, thanh âm bởi vì sợ hãi mà có vẻ nhỏ yếu.

"Đừng sợ, ta sẽ không để cho người có việc!" Cánh tay hắn nắm thật chặt, hắn nghe thấy được, hơn nữa không chỉ một, hiện nay ít cũng phải có sáu, hơn nữa đều là cao thủ, hắn còn ứng phó được, chỉ sợ Tiêu Hoàng và Lý Ứng Thiên sẽ phải khó nhọc, huống chi bọn họ còn ba cô nương không có võ công!

Bốn gã ảnh vệ canh giữ ở chỗ tối chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều rồi, bất quá bọn họ đã chạy rất lâu, bọn họ mới có thể chạy tới nơi này, hơn nữa tín hiệu cầu cứu đã phát ra, ảnh vệ còn lại đã dốc toàn lực đuổi tới, hắn hy vọng có thể kéo dài thêm chút thời gian, ít nhất để cho người hắn đang ôm trong ngực đến được nơi an toàn!

"Vũ... Vũ Hành, ta muốn hỏi một vấn đề." Phượng Phán Nguyệt ôm thật chặt hắn.

"Chúng ta đang đi đâu?"

"Một nơi an toàn, cũng sắp đến, người nhẫn nại một chút." Hắn biết người không có võ công di chuyển nhanh như vậy sẽ rất khó chịu, nhưng nàng không có kêu khổ, biểu hiện ra ngoài cũng không có, hắn thật thân mật với Nguyệt Nhi nha!

"Nắm chặt, nhắm mắt lại." Đột nhiên, âm thanh hắn kéo căng, vang lên bên tai nàng.

Nàng vội vàng nghe theo.

"Ứng Thiên, Tiêu Hoàng, đuổi theo!" Thịnh Vũ Hành hướng người phía sau hô to.

"Đi." Bên tai nàng nghe thấy âm thanh báo hiệu của hắn, ngay sau đó vội vàng hạ xuống, nàng cảm thấy mọi thứ bên trong bụng đều theo yết hầu nôn ra.

Nàng cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, đem mặt thật sâu vùi vào vai của hắn, cảm giác hai cánh tay của hắn như bàn ủi chăm chút ôm giữ nàng.

Hạ xuống, Thịnh Vũ Hành đột nhiên đập một cái, không biết qua bao lâu, cảm giác dường như vĩnh viễn không có mức độ, xoay mình giảm hướng xuống, ngay sau đó lại vội vàng lao lên phía trước.

Nàng có chút bận tâm hai người kia đằng sau không có đuổi kịp, cho nên muốn ngẩng đầu lên nhìn xem.

"Đừng nhúc nhích!" Thịnh Vũ Hành cắn răng nói. "Không được!"

Nàng không dám động đậy.

"Ứng Thiên, Tiêu Hoàng, đi theo ta!" Hắn giương giọng.

"Dạ!"

Đặng sau đáp lại, làm cho nàng an tâm, bọn họ theo kịp.

Sau đó tốc độ của hắn chậm lại, cảm giác Đông Tây Nam Bắc khắp nơi đều rối loạn, đột nhiên xoay mình, nhảy bước chân, bên tai thỉnh thoảng truyền đến trận âm âm tiếng vang, còn có một chút gió lạnh quy dị từ bốn phương tám hướng thổi tới, đột nhiên truyền đến hai tiếng thét thê lương.

Nàng toàn thân run rẩy, lại biết rõ lúc này không thể quấy nhiễu hắn.

Dường như qua thật lâu, lại giống như chỉ thoáng cái, bốn phía an tĩnh lại rồi, loại cảm giác âm lãnh khắc nghiệt trong không khí cũng đã biến mất.

"Được rồi, có thể mở mắt." Thịnh Vũ Hành cúi đầu, đem mặt chôn ở bên cạnh cổ nàng, nói bên tai.

Phượng Phán Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, sau đó liền bị cảnh tượng trước mắt cho mê hoặc.

Trời sáng rồi, tuy mặt trời chưa lên, nhưng trước mắt cảnh vật cũng đã rõ ràng.

"Đẹp quá..." Nàng tán thưởng, vươn người ra, nhìn chung quanh.

"Chủ tử!" Hai tiếng hô to mang theo chút khốc lốc, kéo tinh thần Phượng Phán Nguyệt quay trở lại.

Nàng theo tiếng vọng nhìn qua, chỉ thấy Ánh Hà cùng Ánh Bình lão đạo hướng nàng chạy tới, mà Lý Ứng Thiên và Tiêu Hoàng đã ngã ngửa trên mặt đất, sau đó nằm ngửa trên thảm cỏ xanh biếc, xem ra là một đến kiệt sức.

Thịnh Vũ Hành buông nàng ra, cho ba người chủ tớ các nàng đoàn tụ.

"Làm ta sợ muốn chết, chủ tử, ta cho là chúng ta chết chắc rồi, ô ô..." Ánh Bình khóc hô.

"Ô ô... Chủ tử, may ngài không có việc gì, bằng không nô tỳ... Nô tỳ..." Ánh Hà khóc không thành tiếng.

"Tốt lắm tốt lắm, đây không phải không có việc gì sao? Lý hộ vệ cùng Tiêu hộ vệ bọn họ liệu chết bảo hộ các người chu toàn, các người nhanh đi xem xét bọn họ." Phượng Phán Nguyệt nói.

"Trông thấy những căn nhà kia không?" Thịnh Vũ Hành đi đến bên nàng, chỉ hướng một mảnh bách hoa viên rộng lớn bên kia, quả thực chỗ đó có mấy ngôi nhà đứng sừng sững.

"Ừ, thấy được." Nàng gật đầu.

"Các người có thể ở tại đó."

Các người? Phượng Phán Nguyệt cau lại lông mày.

"Đây là nơi nào?" Nàng bất động thanh sắc hỏi.

"Chỗ này gọi Nhạc U Cốc, là nơi ta hay lưu lại, cái rừng trúc kia là lối đi duy nhất, trong rừng trúc cài đặt ngũ hành bát quái tùy thời tự động đổi lại trận địa, trên đồi này trừ ta ra, không ai có thể qua được trận đại này, cho nên các người trong này rất an toàn."

Lại là các người! "Vậy còn người?"

"Ta?" Thịnh Vũ Hành sững sờ, chống lại ánh mắt lo lắng của nàng, trong nháy mắt giải thích, hắn nhẹ nhàng cười "Ta đương nhiên là ở đây, ta là chủ nhân nơi này."

"Thịnh đại nhân, bên ngoài những người đó làm sao bây giờ?" Lý Ứng Thiên và Tiêu Hoàng chống đỡ thân thể đã kiệt sức, Ánh Hà Ánh Bình phải dìu họ đi tới.

"Chúng ta nghỉ ngơi vài ngày, nghỉ ngơi dưỡng sức sau, rồi đến tìm bọn họ."

Kẻ đứng sau vụ này hẳn là kẻ chủ mưu tất cả! Đến lúc đó ảnh vệ cũng ở bên ngoài bố trí xong, có thể đem đám người này một mẻ lưới bắt gọn!

Chương 8

"Cốc cốc" hai tiếng gõ nhẹ, Thịnh Vũ Hành đang tại trong phòng vận khí, nghe tiếng đập cửa, hắn chậm rãi hai tay thu tròn, sau đó đi đến mở cửa.

Phượng Phán Nguyệt một thân màu trắng phiêu dật, quần sam điểm tuyết thêu hoa vàng nhạt đứng ở trước cửa, trong sáng thanh tú, nhu nhả động lòng người, trong nháy mắt khiến hắn quên hô hấp.

Nàng cười ngọt ngào, tầm mắt cực nóng bị hấn nhìn có chút hoảng, nhưng lại rất vui vẻ.

"Ta có thể vào không?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

Thịnh Vũ Hành vô thức nghiêng người cho nàng vào phòng, khi nàng ở bên cạnh bàn ngồi xuống thì hấn mới tỉnh táo lại, cho dù cảm thấy nàng vào phòng của hấn là hành động không thích hợp, nhưng người đã vào phòng rồi, chẳng lẽ đem nàng đuổi ra sao?

Hấn chỉ có thể đem cửa phòng mở rộng ra để tránh hiểu lầm, cũng hạ đáy mắt nóng bỏng xuống, đi đến bên cạnh bàn đối diện nàng ngồi xuống.

"Công chúa có chuyện gì sao?" Hấn hỏi, lúc này mới thấy nàng ôm ở trên tay cái bản...

Danh sách.

"Người biết đây là cái gì sao?" Nàng đem tập đặt lên bàn, nhẹ nhàng mà đi đến phía trước.

Thịnh Vũ Hành không nói gì, bởi vì hấn không biết trả lời vấn đề này như thế nào, hấn biết rõ đó là cái gì, nhưng lại không biết nội dung thật sự bên trong đó là gì, cuối cùng hấn chỉ có thể lắc đầu.

"Ta a! Ngày đó tại Tự Hiền lâu nghe một tiên sinh nói chuyện xưa, mới biết được tất cả mọi người đem ta xem thành hạng người gì, khó trách người ngay từ đầu xem thường ta như vậy, chẳng thèm ngó tới ta, thậm chí là khinh thường..."

"Công chúa." Thịnh Vũ Hành nhẹ kêu. "Thần không có như công chúa nói!"

Phượng Phán Nguyệt mỉm cười, nhìn bộ dạng hấn như vậy, nàng sẽ không nhắc lại chuyện lúc hai người mới quen đã bị giáo huấn rồi.

"Bọn họ coi bản tập này gọi là danh sách, chuyên ghi chép những khoản nợ phong lưu của Thẩm Hình công chúa." Ngón tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vỗ về bản tập kia, trong chốc lát ngẩng đầu lên nhìn hấn, nhìn thấy hấn chưa kịp che dấu đau lòng.

Ha ha! Hấn yêu thương nàng, như vậy là đủ rồi, nàng sẽ không đi thương tổn một nữ nhân khác, nàng càng không muốn làm cho hấn khó xử.

"Muốn xem ta thiếu nợ bao nhiêu, lại trả hết bao nhiêu nợ không?" Nàng cố ý hỏi, đem bản tập đẩy lên phía trước, bỏ đi hai chữ "phong lưu", bản tập này, thật sự là ghi chép những khoản nợ của nàng.

Thịnh Vũ Hành nhìn xem tập, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt trầm tĩnh của nàng.

"Trước kia đã từng bị cung nữ hầu hạ bên người lên nhìn trộm, cung nữ kia là ở cung khác để ở chỗ ta để quan sát, bọn họ ố có ý thương tổn đối xử ta, làm ta thống khổ, cho nên từ đó, ta không hề cho bất cứ kẻ nào nhìn, ngay cả Ánh Hà các nàng cũng chưa từng xem qua." Nàng từ từ nói.

"Có thể chứ?" Hấn hỏi. Thật sự có thể xem sao? Nàng tin tưởng hấn sao?

"Ừ." Nàng gật đầu.

Thịnh Vũ Hành hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi mở ra tập, nhìn kỹ nét chữ xinh đẹp ghi chép nội dung trong bản, ghi chú rõ ngày, địa điểm, tính danh, tuổi, sự kiện, cùng với hạng mục báo đáp, những danh tự kia không chỉ có nam nhân, cũng không có thiếu "Mỗ thị" hoặc

"Mỗ phu nhân", hàng cột báo đáp đã điền một ít, có chỗ trống, sau đó hấn trông thấy tên Lâm Từ An.

"Tính thay tiền ăn?" Hấn nhìn nàng.

Nàng lại nhìn thoáng qua "À, đó là bởi vì lúc ăn xong, Ánh Hà mới phát hiện không thấy túi tiền, vừa vặn vị Lâm công tử này thanh toán thay, ta liền đáp ứng hấn tìm một bức tranh bị mất."

"Cho nên bản tập này kì thật là danh sách báo ân của Thẩm Hình công chúa." Thịnh Vũ Hành gấp lại, trả cho nàng. "Bất quá... công chúa lại gấp không ít phiền toái." Quả thực như là đặc biệt hấp dẫn phiền toái đến vậy, cái này cũng đều là ở nàng gặp được gì là bỏ rơi người bên cạnh mình, bỏ rồi khi gặp phiền toái, đều có người bên cạnh giải quyết, bản ghi chép còn nhiều đang chờ nàng báo ân.

"Lời này của người tựa hồ có chuyện gì đó." Phượng Phán Nguyệt liếc xéo hấn, nghĩ đến lời hấn nói trước kia, hấn từng nói nàng quá dễ dàng dẫn đến phiền toái.

Thịnh Vũ Hành giương mắt nhìn nàng mỉm cười, thấy nàng sùng sốt, cặp môi đỏ mọng hé mở bộ dáng ngu ngơ, trong lòng của hấn khẽ run lên, vội vàng thu lại sự mềm lòng.

"Công chúa đa tâm." Hấn nói một câu.

Mặc dù trước cảm giác mơ hồ này, bản danh sách cùng lời đồn đãi phổ chợ, hôm nay biết rõ chân tướng, cũng không khỏi cảm thán lời đồn đãi đáng sợ, nhất là người có tâm kéo hạ xuống.

Suy nghĩ có chút dừng lại. Đúng a! Những người kia có thể thao lợi dụng lời đồn đãi, bọn họ vì cái gì không được?

Chỉ cần đem "danh sách" thật của công chúa, lợi dụng lời đồn đãi truyền bá ra ngoài, dùng lời đồn đãi đã kích lời đồn đãi, thật thật giả giả, tạo thành hỗn loạn, đối với thanh danh công chúa tin tưởng không phải là xấu.

Ừ, hẳn là người tài năng mới đúng!

"Người đang nghĩ cái gì?" Nàng một tay chống cằm, tò mò hỏi.

Thịnh Vũ Hành giương mắt nhìn nàng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Đúng rồi, ngày trước khi vào Cốc, ta nhận được tin tức, Trần quốc cửu bị tịch thu nhà."

"Hả?" Phụng Phán Nguyệt kinh ngạc. "Chuyện gì xảy ra?"

Vì thế, Thịnh Vũ hành đem sự tình từ đầu đến cuối kể ra ——

Kỳ thật bên ngoài, hoàng thượng quyết làm gì không chút nào nương tay, khi dễ Thẩm Hinh công chúa hoàng thượng sủng ái nhất, tuyệt đối không có khả năng tha thứ, dứt khoát tra ra kẻ nào làm, biết rõ hoàng thượng muốn xử lý Trần quốc cửu, tập sử ghi tội nhiều như măng mọc mùa xuân, tội trạng một mảng dài, đều ghi không hết, phán quyết cũng rất nhanh đã ban ra.

Trần đại công tử, Trần nhị công tử đi lưu đày, Trần tam công tử lập tức xử trảm, quốc cửu dạy con không nghiêm, dung túng con cái, giết người bừa bãi, làm hại dân chúng, cách chức làm thứ dân, con cháu ba đời không được làm quan, niêm phong gia sản.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng có chút trách mắng, như vậy mà lại thả gọn gàng phủ Trần quốc cửu, là vì hoàng thượng sớm có chủ ý, phủ Trần quốc cửu quá mức kiêu ngạo, liêu lĩnh, đồng thời cũng quá mức ngu xuẩn, bọn họ đã quên bọn họ là ở dưới chân thiên tử, mà không phải là thiên đế, ngoài tầm tay với a!

Hoàng thượng muốn xử lý Trần quốc cửu phủ, vạn sự sẵn sàng, mà Trần Tam công tử phạm vào chuyện của Thẩm Hinh công chúa, chính là một trận khởi động gió đông.

Phụng Phán Nguyệt nhíu mày trầm tư, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng "Thục phi đâu?"

"Trước mắt nàng không có việc gì, nàng dù sao cũng là phi tử hoàng thượng, lại ở thâm cung, cùng với phủ quốc cửu không có liên quan quá lớn."

Nàng gật gật đầu, không có nói cái gì nữa, cầm lại tập, đứng lên cáo từ.

Thịnh Vũ Hành tiễn nàng ra cửa, nàng bước qua cửa, đứng lại nguyên chỗ, biết rõ hắn đứng ở sau lưng nàng, cảm giác được ánh mắt cực nóng của hắn.

Nếu như bây giờ nàng quay đầu, nhất định sẽ thấy hắn không kịp che dấu ánh mắt!

Chính là... Nàng không dám quay đầu lại, bởi vì nàng biết càng hiểu rõ, càng không nỡ buông tay, nàng không thể làm như vậy, bởi vì... Biểu muội của hắn, thê tử tương lai của hắn.

"Công chúa?" Thịnh Vũ Hành khẽ gọi. Nàng đứng ở đằng kia bất động, còn có việc sao?

"Kỳ thật... Ta cảm thấy cực kỳ xin lỗi người." Nàng khàn giọng ngẩng đầu lên nói.

"Thần không hiểu công chúa nói lời này là ý gì." Vì cái gì đột nhiên nói xin lỗi? Là vì nàng đã quyết định không yêu mến hắn sao?

Đó, đúng vậy, hắn đương nhiên cảm giác được, có thể biết rõ nguyên nhân lúc này, loại khổ tâm này, chua xót, bản thân tự cảm thấy mình đáng ghét, thật sự là làm cho người ta rất muốn khóc.

Hắn quá mâu thuẫn, quá ích kỷ, rõ ràng là chính mình đẩy nàng ra, nhưng đến khi nàng đi khỏi, hắn thống khổ không thôi, hắn liền cũng nhịn không được muốn hỏi chính mình, hắn rốt cuộc muốn như thế nào!

"Vì một năm này người phụng chỉ theo giúp ta đi du ngoạn, kết quả làm trễ nải hôn sự của người cùng biểu muội, ta cảm thấy cực kỳ áy náy..." Đau khổ tràn đầy làm cho nàng nói không được, cúi đầu xuống, hồi hận nhắc tới chuyện này. "Không có việc gì, ta chỉ cảm thấy thật xin lỗi mà thôi, ta trở về phòng."

Nàng vội vàng chạy đi, chạy được ba bước đã bị người từ phía sau kéo khuỷu tay.

"Công chúa mới vừa nói cái gì?" Thịnh Vũ Hành bắt lấy tay của nàng hỏi.

"Buông tay." Nàng giẫy dụa.

"Công chúa!" Thịnh Vũ Hành lo lắng hô, nhớ lại chuyện ngày ấy tại cửa Thịnh viên, biết rõ nàng nhất định là hiểu lầm, khó trách ngày đó nàng tức giận như vậy.

Hơi sững sờ, nói như vậy, công chúa lúc ấy cũng đã... Yêu mến hẳn?

Khắc chế không được tâm tình vui sướng, hẳn gần như muốn bắt cháp mà ôm lấy nàng.

"Biểu muội của thần năm trước đã thành hôn." Dù không thể lộ ra tình cảm của mình, nhưng là hẳn cũng không nhẫn tâm để nàng bởi vì hiểu lầm mà nội tâm đau xót.

Ngừng giây giữa, nàng kinh ngạc quay đầu lại, hai con ngươi ướt át có nồng đậm áy náy.

"Thực xin lỗi, ta thật sự thật xin lỗi, hai người..."

"Công chúa hiểu lầm." Thịnh Vũ Hành không biết nên khóc hay cười, chính là lại vì nàng đau lòng. "Biểu muội thần là biểu muội thần, ngày ấy tại Thịnh viên chứng kiến, là vì hôn phu của biểu muội cùng dượng của thần cãi nhau, ta bị gọi đi làm lão hòa giải, chạy bên này nói tốt, lại chạy bên kia chịu tội, thật vất vả mới kết thúc, sau đó lại đi đón biểu muội về nhà, hướng nàng cam đoan đã không có việc gì, kêu nàng an tâm chờ làm nương tử là tốt rồi."

Phượng Phán Nguyệt sững sờ miệng mở rộng. Nàng hiểu lầm, căn bản không phải nàng cho rằng..

Ôi! Trời ạ! Nguyên bản mặt tái nhợt trong nháy mắt chuyển hồng, nàng ầm ĩ thế thật đáng chê cười, nàng... Nàng nàng...

"Oa!" Nàng hai tay dấu mặt, ngồi chồm hồm xuống. Không mặt mũi nào nhìn ai nữa!

Thịnh Vũ Hành sững sờ, không nghĩ tới nàng còn có mặt đáng yêu như thế, nhìn không được trầm thấp nở nụ cười.

Tiếng cười trầm thấp vang ra bầu trời đêm, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, trông thấy nét mặt hắn tươi cười, lòng nàng như thế nào cũng bay mất.

"Người đã không có biểu muội là vị hôn thê, ta quyết định thích người." Nàng nhảy người lên, nghiêm túc tuyên cáo.

"Công chúa..." Tâm kinh hoàng, lại đau đớn.

"Ta biết rõ người cũng yêu thích ta, vậy tại sao không tiếp nhận ta?" Phượng Phán Nguyệt đến gần hắn, đưa tay nhẹ nhàng mà nâng mặt hắn. "Ta tưởng bởi vì ta danh tiếng xấu mới khiến cho người cự tuyệt."

Thịnh Vũ Hành lắc đầu "Sau khi biết sự thật về Thẩm Hinh công chúa, những lời đồn đãi giả tạo kia đều không có một chút sức mạnh nào."

"Rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì người là văn võ trạng nguyên, cho nên xem thường ta đây không xứng làm công chúa sao?"

Thịnh Vũ Hành thở dài "Vì cái gì công chúa đều cho là mình không tốt?"

"Bởi vì người thật tốt quá! Cho nên ta..." Gục đầu xuống, nàng trầm thấp nói bốn chữ.

Hắn cũng nhìn không được nữa, cầm tay nàng giữ ở trước ngực.

Nàng vậy mà cảm thấy "Tự ti mặc cảm", nàng lại có loại cảm giác này, từ lúc quen biết đến giờ hắn gây cho nàng thương tổn quá sâu sắc, thế nên tạo thành loại kết quả này sao?

"Công chúa, ngài rất tốt, thần không xứng với..."

"Đây là lý do!" Nàng thở dài, tham luyến ngực của hắn, cho dù hắn nói như vậy, hắn có đẩy nàng ra, nàng cũng không đi. "Cái lý do này rất nhiều người đã nói, Vũ Hành, đừng nói lời này với ta, người chỉ cần thành thật nói cho ta biết thì tốt rồi."

"Thật sự, trước lúc đi du ngoạn, hoàng thượng cho ta xem qua danh sách tuyển phò mã, bọn họ mỗi người đều là nhân trung long phượng, bất luận là gia thế hoàn cảnh, nhân phẩm tài mạo đều là phi thường xuất chúng, nhìn xem danh sách, thần chỉ cảm thấy tuyệt vọng, cảm giác hoàng thượng là nói cho ta biết, đừng vọng tưởng xứng đôi với Thẩm Hinh công chúa của trẫm, chỉ có người nào tốt nhất mới có thể xứng đôi với bảo bối của trẫm."

Đem mặt chôn ở trong ngực của hắn, nàng nước mắt rớt xuống.

"Đồ ngốc!" Phượng Phán Nguyệt nghẹn ngào, vừa muốn cười, nâng mặt lên, nụ cười mang theo nước mắt, tràn đầy hạnh phúc say đắm, con ngươi nhẹ nhàng nhìn hắn. "Người thật là đồ ngốc! Phụ hoàng yêu ta như vậy, thương ta, tuyển người đương nhiên đều là chọn điều kiện tốt nhất, nhưng là trong lòng phụ hoàng, muốn xứng là phò mã của ta, không có tốt nhất, chỉ có rất tốt, cho nên người mới trực tiếp đem rất tốt an bài ở bên cạnh ta."

Thịnh Vũ Hành thất thần, không dám tin nhìn nàng.

"Công chúa có ý tứ là, hoàng thượng là cố tình đem thần an bài bên người công chúa?"

"Đại ngốc." Vòng ôm hắn, cảm thụ được hắn cũng gắt gao ôm chính mình.

Thật tốt, như vậy thật tốt, rốt cục thừa nhận lẫn nhau, rốt cục ý hợp tâm đầu, đây hết thấy, thật hạnh phúc.

Phượng Phán Nguyệt ngồi xổm bờ sông, một đôi tay trắng nõn gầy nước sông thanh tịnh lạnh buốt, nhìn một bên Ánh Hà giặt quần áo, ánh mắt hiện lên một vòng ngoan sắc, khóe môi gợi lên một chút cười tinh nghịch, hướng Ánh Hà hắt nước lên.

"A! Chủ tử!" Ánh Hà thét lên, nước thật sự là rất lạnh!

"Ha ha! Ánh Hà, nước này có phải là thật lạnh?" Phượng Phán Nguyệt vui sướng tiếng cười giòn tan tung bay khắp chỗ trong u cốc, nhất thời cao hứng, lại hướng Ánh Hà hắt nước.

"Đừng... Chủ tử, Aha ha..." Ánh Hà lạnh lạnh cười vội nhảy ra.

"A! Xiêm y rơi rồi!" Phượng Phán Nguyệt nhìn thấy một bộ xiêm y rơi xuống nước, từ từ trôi đi, hô to một tiếng, thấy nước cũng nông, vì vậy nhảy xuống sông, vớt bộ xiêm y đó lên.

"Chủ tử, mau lên đây, để nô tì nhặt cho!" Ánh Hà cả kinh, cũng vội nhảy xuống dưới, từng bước một lội nước đuổi theo.

Phượng Phán Nguyệt cười cười, vừa mở miệng nói không sao, rút cuộc dưới chân vừa trượt, cả người ngã về phía trước.

"Ầm" một tiếng, nước sông văng khắp nơi.

"Chủ tử?" Ánh Hà kinh hãi, lao đảo hướng chủ tử lao đến.

"Không có việc gì không có việc gì." Phượng Phán Nguyệt có chút chật vật ngồi dậy, nước sông thật sự rất cạn, nàng ngồi xuống cũng chỉ đến ngực. "Ta lấy được xiêm y rồi." Nàng cười vươn tay, gơ lên xiêm y trong tay.

"Mau đứng lên, chủ tử, sông nước này là tuyết tan từ ngọn núi trên kia xuống, rất lạnh buốt, nhờ ngài cảm lạnh làm sao bây giờ?" Ánh Hà lo lắng đem chủ tử đỡ lên.

"Ta không có chiều chuộng như vậy, chớ khần trương." Phượng Phán Nguyệt cười đứng dậy, gió nhẹ thổi qua, thỉnh thoảng rùng mình một cái, thân thể không tự chủ được run rẩy lên. "A, ha ha, nước này... rất lạnh..."

"Chủ tử, chúng ta mau trở lại phòng thay y phục ướt này." Ánh Hà đem xiêm y đặt trên tảng đá lớn bên bờ sông, đỡ chủ tử nhanh chóng trở về phòng.

Trở lại phòng, Phượng Phán Nguyệt sắc mặt đã lạnh đến trắng bệch, môi tím tái, toàn thân run giống như sắp vỡ ra.

Ánh Hà khăn trương giúp nàng thay y phục ẩm ướt, quấn chăn bông thật dày, sau đó vội vàng đi đun nước ấm, chuẩn bị cho chủ tử tắm nước nóng.

Lăn qua lăn lại một hồi lâu, Phượng Phán Nguyệt thân mình mới dần ấm lại, cuộn trong chăn còn có chút run lẩy bẩy.

"Ánh Hà, dù sao ta không có việc gì, chuyện này đừng cho Thái Phó biết." Nàng dặn dò, may mắn Thịnh Vũ Hành cùng Lý Ứng Thiên ra rừng trúc điều tra không ở trong phòng, Ánh Bình cùng Tiêu Hoàng đến phía sau núi vì sáu người cố gắng tìm thức ăn, chỉ có Ánh Hà ở lại giặt âu phục.

"Nô tỳ biết rồi." Ánh Hà do dự một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu "Nước lạnh như vậy, nô tỳ thật lo ngại cảm lạnh..."

"Không có, ta bây giờ không phải là đã không có việc gì sao?" Phượng Phán Nguyệt nhìn nàng cười nói. "Được rồi! Những xiêm y kia còn đang ở bờ sông, người mau đi đi!"

"Dạ, nô tỳ đi, bắt quả chủ tử ngài đừng đứng dậy, cố gắng giữ ấm."

"Biết rồi, mau đi đi!"

Phượng Phán Nguyệt không biết là chính mình bị cảm lạnh, vẫn nghe lời áp chăn bông giữ ấm, ngày đã qua vẫn tốt, không có gì khác thường.

Đến tối đêm, Tiêu Hoàng cũng Ánh Bình bắt được con mèo, hái được chút ít rau dại trái cây về trước, không bao lâu, Thịnh Vũ hành cùng Lý Ứng Thiên cũng đã trở lại, thoạt nhìn có chút nhếch nhác.

"Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?" Phượng Phán Nguyệt thấy thế, lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, đừng lo lắng." Thịnh Vũ Hành âm giọng nói.

"Bẩm công chúa, là lỗi nô tài, tại trong rừng trúc không cẩn thận bước sai, lâm vào trận pháp, mới làm phiền Thịnh Thái Phó." Lý Ứng Thiên vội vàng giải thích.

"Có bị thương sao? Vẫn tốt chứ?"

"Chỉ là xiêm y bị bẩn mà thôi, đều không có việc gì." Thịnh Vũ Hành mỉm cười nói.

Lý Ứng Thiên há miệng, lại bị mất lạnh Thịnh Vũ Hành cảnh cáo, chỉ có thể ngậm miệng lại, mà Phụng Phán Nguyệt tâm trí đều để hết trên người Thịnh Vũ Hành, không phát hiện Lý Ứng Thiên có chuyện muốn nói.

Ban đêm, Phụng Phán Nguyệt cảm thấy toàn thân lạnh toát, hàn khí dường như chui vào trong cơ thể, làm cho nàng đem chăn bao chặt lấy mình, cũng không có cảm giác ấm áp.

Hàm răng của nàng run lên, đầu hỗn loạn, tứ chi vô lực, không thể động đậy.

"Ánh, Ánh Bình..." Nàng vô lực thấp giọng gọi, nàng nhớ rõ tối nay là Ánh Bình gác đêm.

"Ta... Lạnh quá... Ánh Bình..."

"Chủ tử?" Ánh Bình xoa xoa con mắt, có chút mơ hồ từ trên giường ngồi dậy, đi đến bên giường, phát hiện chủ tử khác thường, đặt tay lên trán chủ tử, phát hiện nóng đến phỏng tay.

"Chủ tử! Công chúa?"

Phụng Phán Nguyệt khó chịu rên rỉ, nàng biết mình bị bệnh.

"Có ai không!" Ánh Bình kinh hoàng vọt tới cạnh cửa, mở cửa ra bên ngoài hô to. "Người mau tới! Công chúa đã xảy ra chuyện!"

"Chuyện gì xảy ra?" Thịnh Vũ Hành từ tiếng kêu to thứ nhất của Ánh Bình gọi liền mặc thêm ngoại bào lao ra cửa phòng.

"Công chúa nàng bị bệnh, người rất nóng..."

Thịnh Vũ Hành xông vào trong phòng, thấy trên giường thống khổ rên rỉ, toàn thân nóng lên lại liên tiếp run rẩy kêu lạnh, cảm thấy căng thẳng, ngồi xuống bên mép giường, xoa trán của nàng, quả nhiên thật nóng.

"Công chúa?" Hắn lo lắng thấp giọng.

Phụng Phán Nguyệt nghe được thanh âm của hắn, vô lực mở mắt ra, trông thấy vẻ mặt hắn lo lắng, nàng cố sức mỉm cười muốn hắn an tâm.

"Ta không sao, đừng lo..."

"Chủ tử!" Ánh Hà chạy tiến đến, trông thấy chủ tử bệnh đến mê man, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

"Đều là nô tỳ không tốt, đều là lỗi nô tỳ, nô tỳ không có chăm sóc tốt công chúa..."

"Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này." Thịnh Vũ Hành thấp giọng khiển trách. "Công chúa người nóng như vậy, nhất định phải tìm đại phu xem bệnh!"

"Nhưng là ở bên ngoài rừng trúc..."

"Nô tài đi!" Lý Ứng Thiên lập tức nói.

"Không được, các người ai cũng không có thể đi qua trận địa kia, chỉ có ta." Thịnh Vũ Hành nhàn nhạt nói.

"Nhưng Thịnh Thái Phó, trên người của người bị thương..." Lý Ứng Thiên lo lắng.

Thịnh Vũ Hành trừng mắt liếc, cắt đứt lời của hắn, nhưng đã không kịp.

"Người..." Phụng Phán Nguyệt cầm lấy tay Thịnh Vũ hành "Người bị thương?"

"Không có việc gì, chỉ là một chút ít trầy da." Thịnh Vũ Hành trấn an nàng.

"Nhưng..." Nàng tại trên gối lắc đầu.

"Các người đi xuống trước." Thịnh Vũ Hành nhìn bốn người nói, đợi bọn họ đều lui ra ngoài, mới hướng nàng thấp giọng nói: "Công chúa, thần thật sự không có việc gì, hiện nay công chúa bệnh nặng, bệnh này là không thể kéo dài." Công chúa thân thể bạc trắng, không nổi lực hộ thân, cũng không phải người tập võ, bệnh này nếu không sớm điều trị, sợ càng kéo dài sẽ có nguy hiểm tánh mạng.

"Nhưng..."

"Đừng lo lắng." Thịnh Vũ Hành trông thấy đáy mắt nàng sợ hãi, lo lắng cùng phản đối "Hơn nữa, đây cũng là mệnh lệnh hoàng thượng ban xuống, muốn bắt những người đó, tra ra kẻ chủ mưu muốn hại công chúa là ai."

Phụng Phán Nguyệt cầm tay hắn không buông, liều mạng lắc đầu, nước mắt như từng hạt trân châu rơi xuống, những người kia võ công quá mạnh, một

mình hẳn làm sao có thể ứng phó được đây!

"Không muốn không muốn" Nàng chỉ có thể nghẹn ngào lặp lại những lời này. "Không cho phép đi, ta không cho phép người đi ra ngoài! Không cần phải..."

Hắn ngón trở nhẹ nhàng mà điểm tại trên môi của nàng, nàng ngừng lại tiếng khóc, chỉ là nước mắt rơi càng nhiều.

"Công chúa, chờ thần trở về." Hắn dựa sát bên tai nàng nói nhỏ, hắn không muốn như vậy rồi đi, nhưng bệnh của nàng không thể kéo dài!

Phượng Phán Nguyệt chỉ có thể bặm môi, mở to mắt, không cho nước mắt làm mờ tầm mắt, đưa mắt nhìn bóng dáng màu trắng đi cửa phòng, biến mất trong bóng đêm.

"Người đâu... Lý Ứng Thiên! Tiêu Hoàng!" Phượng Phán Nguyệt cố sức chống đỡ thân thể gọi.

May mà bốn người cũng không cách quá xa, lúc Thịnh Vũ Hành vội vàng rời đi thì bọn họ đã chạy tới, khi nghe thấy chủ tử kêu gọi, lập tức bước nhanh vào phòng.

"Công chúa!" Lý Ứng Thiên cùng Tiêu Hoàng chỉ đứng ở cửa phòng, không dám tiến lên.

"Nhanh đi, đuổi theo Thái Phó, đi theo hắn..." Phượng Phán Nguyệt cố sức nâng người dậy, nửa nằm ở trên giường, mạnh mẽ chống lại ý thức đang dần mờ hồ mà phân phó.

"Nô tài tuân mệnh." Hai người lĩnh chỉ xoay người chạy vội đuổi theo.

"Chủ tử!" Ánh Hà đột nhiên hô to, vươn tay ôm lấy chủ tử xụi lơ thiếu chút nữa ngã xuống dưới giường

"Ta không..." Phượng Phán Nguyệt ní non, muốn an ủi các nàng, ý thức cũng rốt cuộc chống đỡ không nổi, lập tức tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nàng cảm giác được tiếng xe ngựa, cả người lúc lạnh lúc nóng, mơ màng tỉnh, thỉnh thoảng lại nghe thấy có thanh âm người nói chuyện, nghe ra có Ánh Hà, Ánh Bình, có Tiêu Hoàng, Lý Ứng Thiên, nhưng không có thanh âm của hắn.

Hắn không có sao chứ?

"Chủ tử, chủ tử, người đã tỉnh chưa?" Ánh Hà ôn nhu gọi.

"Ừ" Nàng tưởng nàng lên tiếng đáp lại, kỳ thật chỉ là một thanh cơ hồ nghe không rõ. "Nước..."

"Muốn uống nước sao?" Ánh Hà nhận nước Ánh Bình đưa tới, cẩn thận giúp chủ tử uống nước.

Uống hai ngụm, nàng lắc đầu, không uống.

"Chủ tử hiện tại cảm giác như thế nào? Có phải là rất khó chịu?" Ánh Hà mất đồ. "Chúng ta cũng sắp vào thành rồi, vào thành có thể thỉnh đại phu cho chủ tử, chủ tử ngài cố chịu chút nữa."

"Thái Phó... Hắn... Không có sao chứ?" Phượng Phán Nguyệt hỏi, trong lòng nhớ đến hắn.

"Chủ tử xin an tâm, Thái Phó không có việc gì, hoàng thượng tăng thêm thị vệ đang đuổi tới, đem những người kia bắt gọn, Thái Phó nói muốn thăm vấn trước, cho nên lưu lại thị vệ giúp đỡ thống lĩnh đại nhân, Thái Phó có dặn dò, sẽ đuổi theo sau đó."

Phượng Phán Nguyệt nghe nói Thịnh Vũ hành bình an, liền an tâm.

"Xe ngựa..." Lúc này nàng phát hiện xe ngựa hình như là cỗ xe trước của các nàng, không khỏi có chút nghi hoặc.

"Thái Phó phân phó Tiêu Hoàng quay lại tìm xe ngựa trở về." Ánh Bình giải thích.

"Ừ..." Phượng Phán Nguyệt nhẹ đáp lại, trong chốc lát lại thiếp đi.

Nàng lại mê man lần nữa, xe ngựa cũng vào thành, một thót khoải mã đuổi tới, đúng là Thịnh Vũ hành.

"Thịnh đại nhân." Lý Ứng Thiên cùng Tiêu Hoàng tại trên lưng ngựa ân cần thăm hỏi một tiếng, vào thành, có người, bọn họ liền sửa lại xưng hô.

"Ừ, tiểu thư có khỏe không?" Thịnh Vũ Hành hỏi.

"Vừa rồi tỉnh lại trong chốc lát, hiện nay lại đang ngủ." Lý Ứng Thiên nói.

Thịnh Vũ Hành cười đến bên cạnh xe ngựa, nhẹ nhàng mà gõ vào vách tường xe, một lúc Ánh Bình vén màn lên.

"Tiểu thư ra sao?" Hắc đẩu mắt tràn đầy lo lắng hỏi.

"Chủ tử không tốt lắm, nhiệt độ vẫn lên cao, nhất định phải nhanh chóng tìm đại phu mới

được." Ánh Bình lo lắng nói. "Vừa rồi tỉnh lại trong chốc lát, hỏi Thịnh công tử, biết được công tử ngài không có việc gì, liền lại đã ngủ mê man rồi."

Thịnh Vũ Hành tâm thất lại, mình bệnh nặng như vậy rồi, lại vẫn nhớ tới hắc, nàng rốt cuộc muốn hắc đau lòng thế nào mới được?

"Chúng ta vừa mới vào thành, thành trấn này có rất nhiều giang hồ nhân sĩ ra vào, các người nên đề cao cảnh giác." Thịnh Vũ Hành nhíu mày nói, giang hồ nhân sĩ nhiều như vậy thật sự có chút cổ quái, hi vọng không có cái gì ngoài ý muốn.

"Công tử, ta đi tìm hiểu, thuận tiện tìm khách điểm." Tiêu Hoàng nói.

"Ừ, đi thôi! Chú ý đừng gây chuyện." Thịnh Vũ Hành gật đầu.

"Vâng". Được cho phép, Tiêu Hoàng lập tức giục ngựa hướng phía trước chạy đi.

Đoàn người tiến vào đường lớn trong thành thì Tiêu Hoàng trở về.

"Công tử, quán trọ phía trước chỉ còn một gian phòng, ta vội đặt trước, bởi vì quán trọ khác đã đều đầy khách rồi, quán trọ là vì trùng hợp có một khách nhân tạm thời trả phòng, mới có phòng, ta đã thỉnh thoảng đi gọi đại phu tới."

"Dẫn đường." Thịnh Vũ Hành nói.

Xe ngựa dừng lại trước cửa quán trọ, Thịnh Vũ hành xuống ngựa, đem dây cương giao cho Lý Ứng Thiên, người liền đến xe ngựa mở cửa xe.

"Các người xuống trước." Hắc phân phó Ánh Hà cùng Ánh Bình, đợi các nàng xuống xe, hắc nhảy lên xe, ngồi xổm bên cạnh Phụng Phán Nguyệt, đưa tay sờ trán của nàng, nhiệt độ thực sự rất cao.

Lúc này Phụng Phán Nguyệt than nhẹ một tiếng, chìm vào hôn mê mở mắt ra, trông thấy hắc, lộ ra một vẻ mờ mịt suy yếu, cười yếu ớt, hai mắt lại không có lực nhắm lại.

"Vũ Hành... Thật tốt quá, người... Không có việc gì..." Nàng từ từ nhắm hai mắt, nói đứt quãng.

"Ừ, ta rất khỏe, ta không sao, người an tâm đi!" Thịnh Vũ Hành thấp giọng nói, thấy nàng mồ hôi thấm ướt trên trán, lấy ra khăn mặt thay nàng lau đi mồ hôi lạnh, đem nàng đỡ lên, dùng áo choàng dây đem nàng bọc chặt.

Phụng Phán Nguyệt dựa vào khuỷu tay hắc, cố hết sức mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hắc.

"Ta ôm người xuống xe." Hắc âm giọng nói.

Nàng thấy hắc, hắc cũng lặng yên nhìn nàng, nàng vô lực nhắm mắt lại, dịu dàng ngoan ngoãn dựa vào ngực hắc.

Tâm thoảng cái rung động, Thịnh Vũ Hành ôn nhu đem nàng bế lên, đem bộ dáng trong ngực chăm chút che chở, vững vàng nhảy xuống xe ngựa.

Thật vất vả sắp xếp ổn định, đại phu đến đây lại đi, Tiêu Hoàng lấy thuốc trở về, Ánh Bình tiếp nhận sắc thuốc, giã co một hồi lâu, cuối cùng thuốc cũng uống, người cũng ngủ.

"Thật sự là căng thẳng chết." Tiêu Hoàng có chút mệt mỏi, đặt mông ngồi dưới đất. Nếu công chúa nửa đường xảy ra điều gì ngoài ý muốn, vậy bọn họ cũng không còn quả ngon để ăn, chính mình lấy mạng đền, sợ là làm phiền người nhà vô tội.

Thịnh Vũ Hành không nói gì, chỉ là ngồi ở mép giường lẳng lặng nhìn Phụng Phán Nguyệt.

Lý Ứng Thiên nhìn nhìn, đưa tay không tiếng động mời Tiêu Hoàng cùng Ánh Hà, Ánh Bình rời đi, Ánh Hà có chút không muốn, nàng muốn ở lại chăm sóc chủ tử, nhưng khi nhìn công chúa ngay cả khi đang ngủ, tay còn níu lấy góc áo Thịnh Thái Phó không tha, nàng còn có thể nói cái gì.

"Đợi chút." Khi bọn hắc bước đến cửa phòng, thanh âm Thịnh Vũ Hành truyền đến.

"Dạ, Thịnh công tử có gì phân phó?" Bốn người dừng lại, Lý Ứng Thiên đáp lại.

"Ứng Thiên, người đi tìm chủ quán, xem có thể hay không cố gắng dọn ra hai gian phòng trên, nếu hai gian quá khó khăn, ít nhất cũng phải dọn ra một gian, bạc không là vấn đề, nếu chủ quán không có biện pháp, trực tiếp tìm khách trọ thử xem, nhớ kỹ không được ngang ngược phách lối, lấy thế đè người, cũng không được xung đột, nơi này giang hồ nhân sĩ nhiều, chó rước phiền toái."

"Dạ" Lý Ứng Thiên lĩnh mệnh.

"Tiêu Hoàng, người đi bên ngoài tìm kiếm tin tức, xem xem thành này vì cái gì xuất hiện nhiều nhân vật giang hồ như vậy."

"Dạ" Tiêu Hoàng cũng lĩnh mệnh rồi đi.

"Ánh Bình, người đi dọn chủ quán chuẩn bị thức ăn, chờ Ứng Thiên và Tiêu Hoàng trở về, các người dùng bữa trước. Ánh Hà, người đi nói chủ quán ban đêm phòng bếp đừng tắt lửa, nấu nồi cháo hâm nóng trên lò, để tiểu thư tỉnh lại đói bụng muốn dùng. Ăn xong các người cố gắng nghỉ ngơi, buổi tối hai người các người còn phải thay phiên chăm sóc tiểu thư."

"Dạ" Ánh Bình trước tiên lui ra khỏi phòng, Ánh Hà kế sau, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng thờ gấp rút của Phụng Phán Nguyệt.

Thịnh Vũ Hành đưa tay nhẹ nhàng mà vuốt hai má nàng, đáy mắt thâm tình không còn kiềm chế nữa, tràn đầy nhu tình cùng đau lòng thương tiếc.

"Mau tỉnh dậy, người như vậy làm tim ta đau nhức." Hắn thống khổ lắm bầm nói, cúi người đem trán tựa trên gối nàng, kề sát tai nàng, trong lòng hắn gọi trăm ngàn lần tên của nàng

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, mau tỉnh lại, ta còn có rất nhiều nơi muốn dẫn người đi chơi!"

Từ mắt Phụng Phán Nguyệt, khóe mắt lẳng lặng chảy xuống hai giọt nước mắt.

Kề sát bên tai, cảm nhận được ẩm ướt, Thịnh Vũ Hành kinh ngạc ngẩng đầu lên, trông thấy nước mắt nàng.

"... Nguyệt Nhi?" Hắn thấp giọng gọi.

Lông mi nhẹ nhàng rung động, trong chốc lát, chậm rãi mở ra, con ngươi đen nháy có chút lệ quang.

"Vũ Hành, gọi ta một tiếng." Nàng vô lực nói, đáy mắt mang theo vui sướng.

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi." Hắn liên tục kêu, nhìn nàng mỉm cười, cúi người nhẹ nhàng mà bao phủ lên môi nàng "Nguyệt Nhi của ta."

"Đấu võ chọn rể?" Phụng Phán Nguyệt ngồi tựa trên giường, qua mấy ngày hết sức chăm sóc và điều dưỡng, đã không còn sốt nữa, sắc mặt dần hồng hào, chỉ là cơ thể hơi suy yếu, nàng đang nghe Ánh Hà nói chuyện thành trấn này, vừa nghe đến cái này mới lạ, nàng vô cùng hiếu kỳ, con mắt trong sáng lóe lên hưng phấn, truy vấn Ánh Hà "Là thế nào? Mau nói cho ta biết đi!"

"Chủ tử, người đừng vội vã như vậy!" Ánh Hà cười nói "Nghe nói là Lăng thành thủ phủ, chủ nhân Hồng Lâm sơn trang có một ái nữ muốn kiếm chồng, bởi vì Hồng Lâm sơn trang là võ lâm thế gia, bọn họ không ném tú cầu, mà dùng đấu võ, cho nên mấy ngày nay trong thành mới có thể xuất hiện nhiều giang hồ nhân sĩ như vậy, bọn họ tất cả đều là tới tham gia đấu võ chọn rể."

Ánh Hà thuật lại chuyện kén rể, thấy Phụng Phán Nguyệt vẻ mặt sáng lên.

"Ta cũng rất muốn đi xem!" Nàng mắt lóe lên khẩn cầu nhìn về phía Thịnh Vũ Hành vừa mới bước vào cửa "Có thể chứ? Ta có thể đi xem luận võ chọn rể sao?"

Thịnh Vũ Hành nhẹ nhàng cười, đi đến bên giường, hơi cúi người đem cái trán tựa trên trán của nàng, nhìn xem nàng ngượng ngùng chớp mắt, nhưng không có né tránh.

Một bên Ánh Hà đã lặng lẽ lui xuống, đồ mặt cười thay bọn họ đóng cửa lại.

"Ừ, không còn sốt nữa, khí sắc cũng hồng hào hơn nhiều." Trong chốc lát, Thịnh Vũ Hành hôn xuống môi nàng, ngồi xuống bên mép giường "Muốn đi?"

"Muốn." Nàng dùng sức gật đầu.

"Luận võ chọn rể tổng cộng ba ngày, so với một ngày, nghỉ ngơi một ngày, hôm nay là ngày hôm sau, không kịp xem, ngày cuối cùng luận võ là ngày kia." Thịnh Vũ Hành lấy thanh kiếm để ngăn tù trên "Chỉ cần người có thể một tay cầm lấy kiếm của ta, một tay rút kiếm ra khỏi vỏ, ta liền dẫn người đi."

Phụng Phán Nguyệt nghiêng đầu nhìn thanh kiếm kia, nàng biết rõ hắn cũng không phải cố ý làm khó dễ nàng, kiếm mặc dù không nhẹ, chỉ là trước kia nàng có thể dễ dàng làm được yêu cầu của hắn.

"Ta thử trước xem." Nàng nói.

"Được." Hắn đỡ nàng xuống giường, đứng ở sau lưng nàng, làm cho nàng tựa ở trước ngực của hắn, nhẹ giọng dặn dò. "Cẩn thận tổn thương chính mình."

"Sẽ không, ta sẽ chú ý." Ngửa đầu nhìn về phía sau, đối với hắn thản nhiên cười.

Thịnh Vũ Hành nhất thời động tĩnh, cúi người hôn lên môi của nàng, một hồi lâu mới không đành lòng buông nàng ra, nàng đã vô lực xụi lơ trong ngực hắn.

"Còn muốn thử sao?" Hắn cười khế, bên tai nàng nói nhỏ.

Hôn đôi nhìn hắn, vô lực tựa ở trên người hắn.

"Không còn khí lực rồi, tất cả khí lực đều bị ngươi hút sạch."

"Ha ha!" Hắn nghe vậy, nhin không được cất tiếng cười to.

Nàng kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn hắn, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Như thế nào?" Bị nàng nhìn có chút sợ hãi, hắn nhin không được hỏi.

"Ta lần đầu tiên thấy ngươi cười lớn như vậy." Nàng làm bầm nói.

Thịnh Vũ Hành mặt nóng lên, nhìn nàng, giữ gáy nàng áp vào trong ngực, không cho nàng dùng loại ánh mắt này nhìn hắn, làm cho hắn toàn thân nóng lên.

"Thôi, cảm không nổi kiếm của ta cũng không sao, cùng lắm thì ta ôm ngươi, ngươi sẽ không mệt." Hắn cười nói, khom người ôm lấy bắp đùi của nàng, đem nàng cả người đỡ lên cao.

Phượng Phán Nguyệt thờ nhẹ, hai tay khẩn trương ôm lấy cổ của hắn.

"Đừng sợ, tay chống vai ta là được, ta sẽ không để cho ngươi rơi xuống." Hắn ôn nhu trấn an.

Chậm rãi, nàng đem hai tay đang ôm chặt buông ra, nhìn vào mắt hắn.

"Tin tưởng ta." Hắn nhìn nàng.

"Ừ." Rút cục buông ra, chống vai của hắn, ngồi thẳng lên, cả người chẳng khác gì là ngồi ở trên cánh tay của hắn.

"Thật cao."

"Vậy, ngươi sẽ thấy rất rõ ràng, sẽ không bị người phía trước ngăn trở." Hắn ngửa đầu cười nhìn nàng nói.

"Ừ, nhất định có thể thấy rất rõ ràng, nhưng..." Phượng Phán Nguyệt cúi đầu hoài nghi nhìn xem hắn. "Thịnh Thái Phó nghiêm trang, thủ lễ thủ tiết, ở trước mặt mọi người đi làm việc thân mật như thế sao?"

Thịnh Vũ Hành lại cười, đem nàng buông, hai tay ôm eo của nàng, đem nàng giữ ở trước người, dùng trán nhẹ nhàng mà gõ vào trán của nàng.

"Vi kiêu thê, có gì không được?" Thịnh Vũ Hành mỉm cười nói.

Phượng Phán Nguyệt mừng rỡ chớp mắt mấy cái. Hắn nói... Kiêu thê?

"A... Ta sao?" Nàng thật không dám tin, mặt lại bắt đầu nóng lên, môi hơi run rẩy.

"Đưa ngực, trừ ngươi ra, còn ai vào đây?" Hắn đau lòng nói, rõ ràng là một người sáng sủa hoạt bát, tự tin mà kiêu ngạo, lại bởi vì hắn mà trở nên lo được lo mất như vậy, không có tự tin, hắn thật sự là tội đáng chết vạn lần! "Nguyệt Nhi, chờ trở lại kinh thành, ta lập tức dâng tấu lên cầu hôn, được không?"

Phượng Phán Nguyệt nhìn hắn, đang dán trên ngực hắn, hai tay hướng lên trên, vòng ở cổ của hắn, đầu nhẹ nhàng mà áp vào ngực hắn.

"Được." Nàng khàn giọng thấp làm bầm.

Sau đoàn người bọn họ nhìn đầu vồ một hồi thật đặc sắc, thời gian cuối lại vội chạy trốn.

Đây hết thấy đều bởi vì Tiêu Hoàng nhất thời ngửa ngề, nhin không được nhảy lên lôi đài tỷ thí, không nghĩ tới liên tục đã bại hai người, lúc phát hiện trên lôi đài đối thủ chỉ còn một người, hơn nữa chỉ một chiêu có thể đánh bại đối phương, đành phải vội vàng thu thế, giả vờ thua cuộc.

Nhưng nơi này một đám giang hồ nhân sĩ, phương thức giả bại vụng về này làm sao che mắt được mọi người, cho nên bọn họ đành phải chạy trốn.

"Người, tên ngu ngốc này, ngu ngốc, ngu ngốc! Làm sao người lại suy nghĩ ngu ngốc như vậy!"

Ảnh Bình trên xe ngựa chạy nhanh bị đụng phải phía dưới, rốt cục nhện không được xóc lên bức màn lên hướng Tiêu Hoàng chửi ầm lên. "A!" Lại xóc nữa làm cho choáng váng.

Tiêu Hoàng chỉ có thể sờ sờ mũi, nhẩn nhẩn chịu nắng, không dám đáp trả.

Không để ý đến bọn họ ồn ào, Thịnh Vũ Hành cẩn thận bao bọc nàng trước người, bởi vì chạy trốn, xe ngựa quá xóc không thích hợp nàng ngồi, cho nên bọn họ cùng cưỡi một ngựa, đem nàng bảo hộ trong ngực, tận lực không cho nàng bị xóc nảy.

"Có khỏe không?" Hắn bên tai nàng thấp giọng hỏi, tốc độ chậm lại, những người khác thấy bọn họ chậm lại, tốc độ cũng chậm lại.

"Ừ, ta rất khỏe, không có việc gì." Phượng Phán Nguyệt cười nói. Hắn đem nàng bảo vệ rất tốt, nằm trong ngực của hắn rất thoải mái "Bọn họ không có đuổi theo?"

"Hắn là đã bỏ qua rồi, dù sao cuối cùng vẫn là người kia thắng, vốn đã chọn rể là người Từ gia." Thịnh Vũ Hành cười khẽ.

"Làm sao người biết?" Nàng tò mò hỏi.

"Vô tình nghe được." Thịnh Vũ Hành cười nói. "Chỉ là thiếu chút nữa bị Tiêu Hoàng làm đảo lộn kết quả."

"Không nghĩ tới Tiêu Hoàng của chúng ta võ công tốt như vậy, quả thực là đệ nhất cao thủ" Nàng ca ngợi.

Vòng tay quanh nàng xiết chặt, áp bên tai nàng hé môi, cắn nhẹ vành tai của nàng, làm thân thể nàng một hồi run rẩy.

Nàng ca ngợi nam nhân khác, làm cho hắn mất hứng.

"Đâu có đâu có, là tiểu thư không chê." Tiêu Hoàng ha ha cười.

"Phải không? Người cảm thấy người là đệ nhất cao thủ sao?" Thịnh Vũ Hành hừ nhẹ.

"Ách... Không không không, nô tài tuyệt đối không phải là cái gì đệ nhất cao thủ, nô tài thân thủ so ra còn kém xa võ trạng nguyên ngài! Ha ha!" Tiêu Hoàng rất thức thời nói.

"Hi hi..." Phượng Phán Nguyệt nhện không được cười nhẹ, hòn dỗi quay đầu lại nhìn, đưa tay ngoắc ngón tay, ý bảo hắn cúi đầu xuống.

Thịnh Vũ Hành nhíu mày, thuận cúi đầu xuống.

Nàng giữa đầu ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ "Trong lòng ta, người vĩnh viễn đều là văn võ trạng nguyên của ta."

Trạng nguyên, chính là thứ nhất, trong lòng nàng, đệ nhất vĩnh viễn là hắn.

Thịnh Vũ Hành cười thỏa mãn, ôm chặt người trong ngực

"Kế tiếp muốn đi đâu?" Hắn hỏi.

"Vậy còn phải nói, đương nhiên là đi Hàng Châu!" Phượng Phán Nguyệt đưa tay, tiêu sái chỉ về phía trước.

"Khụ!" Thịnh Vũ Hành ho nhẹ một tiếng.

Những người khác thì cúi mặt cười.

"Làm sao vậy?" Nàng khó hiểu, nàng nói gì đó buồn cười sao?

"Hàng Châu..." Hắn kéo tay của nàng, vòng sang hướng khác "Ở bên kia."

"Ta... Ta biết! Nhưng là bây giờ trước mắt có duy nhất một con đường, đương nhiên là đi lên phía trước!" Nàng nói xạo.

"Ừ, cũng đúng." Thịnh Vũ Hành lắng nghe, cố nén cười nói "Không thể hướng bên không có đường mà đi! Nguyệt Nhi thật thông minh."

"Đáng ghét, người giễu cợt ta!" Phượng Phán Nguyệt làm sao nghe không hiểu hắn giễu cợt.

"Thần không dám, thỉnh công chúa thứ tội." Hắn cười nói.

Giờ phút này thần cùng công chúa, lại không hề cảm thấy thân phận khoảng cách, ngược lại thành một loại xưng hô thân mật.

Nàng cười, ở trên lưng ngựa xoay người lại, hấn sợ tới mức vội vàng ôm chặt nàng vào.

"Đừng dọa ta!" Thịnh Vũ Hành thở ra, nhẹ giọng trách cứ.

"Không sợ, người sẽ bảo vệ ta." Tiến vào trong ngực hắn, nàng hai tay ôm lấy eo hắn.

Tuy nói đi Hàng Châu, nhưng Phụng Phán Nguyệt lại suy nghĩ, nói "Tiện đường đi nơi nào đó!"

Dù sao lần này du ngoạn vốn là theo ý công chúa, cho nên không ai có dị nghị, chỉ cần công chúa chỉ tay, cho dù là ngược hướng Hàng Châu, bọn họ cũng là "tiện đường" đi.

Bởi vậy, bọn họ đi Tế Nam xem thiên hạ đệ nhất suối, đến Khai Phong thăm Đại Tướng Quốc Tử, đến Lạc Dương xem Long Môn thạch quật, rồi đến Hàm Dương, Nam Dương, Tùy Châu, Vũ Hán...

"Ta đã sớm nghĩ đến muốn xem cái gọi là thiên hạ giang sơn Đệ Nhất Lâu là cảnh tượng như thế nào, đã tiện đường, vậy thuận tiện đi thăm, như thế nào?" Phụng Phán Nguyệt vui vẻ nói.

Lại là tiện đường?

Mọi người đã thành thói quen, càng không thể mở miệng nói, bởi vì ——

"Được! Người vui vẻ là tốt rồi, dù sao tiện đường, không mất bao nhiêu thời gian." Thịnh Vũ Hành sùng nịch cười nói.

"Lão đại!" bọn họ đã mở miệng, cho dù cách xa vạn dặm, cũng có thể biến thành tiện đường.

"Tích nhân dĩ thừa hoàng hạc khứ, thử địa không dư Hoàng Hạc Lâu." Thịnh Thái Phó lên tiếng, ngâm một nửa, nghiêng đầu cười nhìn Phụng Phán Nguyệt. (Người xưa đã cười hạc vàng bay đi, nơi đây chỉ còn lại lầu Hoàng Hạc)

"Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản, bạch vân thiên tải không du." Phụng Phán Nguyệt hiểu ý liền ngâm phần sau. (Hạc vàng một khi bay đi đã không trở lại, mây trắng ngàn năm vẫn phiêu diêu trên không)

"Rất tốt" Thịnh Vũ Hành cười xoa xoa đầu của nàng "Nếu bài thơ ai cũng thích đều thuộc lòng như vậy, thần cũng chỉ có thể thỉnh công chúa bãi giá quay về kinh."

Vì thế bọn họ tiện đường như vậy đi một vòng lớn, trên đường du sơn ngoạn thủy, khoảng nửa năm sau, trung tuần tháng chín, bọn họ cuối cùng đi vào Hàng Châu.

"Cám ơn trời đất, cuối cùng đã tới." Tiêu Hoàng vừa nhìn thấy trên cửa thành hai chữ Hàng Châu, quả thực muốn xuống ngựa cúi đầu quỳ lạy một phen.

Đoạn đường này theo kinh thành xuất phát đến Hàng Châu, ước chừng mất hơn bảy tháng, đường xá xa xôi, thật là một hành trình gian nan!

Vừa mới ngủ ở một quán trọ, một ảnh vệ vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng Thịnh Vũ Hành, hai tay dâng một mật hàm, liền lại vô thanh vô tức biến mất.

Thịnh Vũ Hành mở mật hàm hoàng thượng đưa tới.

Thư đoạn đầu viết nhị hoàng tử gieo rắc lời đồn đãi không thật, tổn hại đến tôn nghiêm hoàng thất, sai bảo hạ nhân che giấu nói dối, bắt hiếp người trên, nay tước vị hắn, cấm ở trong phủ hoàng tử, không có lệnh không được xuất phủ.

Thực phi bởi vì đồ kị sinh hận, mưu hại huyết mạch hoàng thất, ban thưởng rượu độc.

Nguyên nhân chỉ đơn giản vài câu, nhưng hắn biết rõ, cái này hậu cung tranh đấu là không thể đơn giản như vậy, có vấn đề tuyệt đối không chỉ là hai người này, bất quá hắn cũng biết..

Thư phần sau viết...

Thịnh Vũ Hành đột nhiên đứng lên, mở to mắt nhìn vào bức thư, vẻ mặt khiếp sợ.

Bắc Quốc thái tử đến tiến cống triều đình, muốn cùng có quan hệ thông gia với hoàng triều, thái tử muốn Thẩm Hinh công chúa, hai nước ký kết hữu nghị bằng hôn sự.

Đi gần tám tháng, trở về lại mất hơn hai mươi ngày.

Mặc dù không có đi gấp ngày đêm, nhưng cũng như ngồi trên đống lửa, chỉ sợ chậm một bước, hoàng thượng bắt chợt quyết định "Tự ý chủ trương", đem việc hôn nhân Thẩm Hinh công chúa quy định xuống.

Chỉ cần trở về sớm, Phụng Phán Nguyệt đều nắm chắc có thể làm cho phụ hoàng thay đổi quyết định.

"Còn chịu đựng được sao?" Thịnh Vũ Hành đau lòng nhìn nàng gầy đi nhiều.

"Không có vấn đề, kinh thành đang ở trước mắt, mà..., sau khi gặp phụ hoàng, còn nhiều thời gian để nghỉ ngơi." Nàng nói, lòng nóng như lửa đốt.

Vì vậy ba canh giờ sau, hai người đã đứng trước mặt Thương Hạo Đế.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

"Thần tham kiến hoàng thượng."

"Mau mau bình thân." Thương Hạo Đế tiến lên, một tay đỡ ái nữ đứng lên.

"Tạ phụ hoàng."

"Tạ hoàng thượng."

"Phụ hoàng thấy, Nguyệt Nhi, như thế nào gầy đi nhiều như vậy?" Thương Hạo Đế khiếp sợ lại đau lòng "Thịnh Vũ Hành, người chăm sóc công chúa trầm như thế nào hả?"

"Thần tội đáng chết vạn lần, thỉnh hoàng thượng trách phạt." Thịnh Vũ Hành lại quỳ xuống.

"Phụ hoàng, chuyện không liên quan đến Thái Phó, Nguyệt Nhi chính mình vô dụng, nếu không có Thái Phó khắp nơi chăm sóc, Nguyệt Nhi căn bản không thể trở lại kinh thành." Phụng Phán Nguyệt lại lập tức nói "Phụ hoàng, ngài đừng nóng vội tính chuyện trách phạt! Nguyệt Nhi có rất chuyện quan trọng muốn nói với phụ hoàng."

Thương Hạo Đế nhìn hai người, đáy mắt hiện lên một chút tinh quang.

"Được rồi! Thịnh Vũ Hành, công chúa đã nói cho người như vậy, trăm sẽ không trách tội người chăm sóc không chu đáo, lui ra đi!"

"Tạ hoàng thượng không trách phạt, thần cũng có việc bẩm báo hoàng thượng."

"Thịnh khanh cũng có chuyện muốn nói?" Thương Hạo Đế biểu lộ lạnh lùng, đi đến ngự án ngồi xuống, nâng chung trà lên uống một ngụm, mới chậm rãi nói: "Được rồi! Trẫm nghe người nói, bất quá trẫm không hy vọng nghe được chuyện gì không biết trên dưới, Thịnh khanh hiểu chứ?"

Thịnh Vũ Hành rung mình, nghiêng đầu nhìn về phía Phụng Phán Nguyệt, thấy nàng cũng là vẻ mặt lo lắng, tâm trầm xuống theo.

Theo khẩu khí hoàng thượng cùng lời nói, tựa hồ đã biết bọn họ có việc gì, mà hoàng thượng dường như cũng không đồng ý, cái này cùng Phụng Phán Nguyệt biết hoàn toàn bất đồng, nàng vẫn cho là mình là hiểu rõ phụ hoàng, có thể...

"Bẩm hoàng thượng, thần cả gan, thỉnh hoàng thượng tứ hôn cho thần." Thịnh Vũ Hành quyết định bất cứ giá nào.

"Hả? Phải không? Thịnh khanh coi trọng cô nương nhà ai? Nếu như môn đăng hộ đối..., trăm hoàn toàn có thể giúp người hoàn thành ước vọng."

"Thần thỉnh hoàng thượng tứ hôn Thẩm Hình công chúa." Thịnh Vũ Hành lớn mật đưa ra thỉnh cầu.

Trong ngự thư phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, bốn phía không khí căng cứng, Thương Hạo Đế trên mặt lạnh như băng.

"Người nói cái gì?" Thật lâu, Thương Hạo Đế mới lãnh khốc mở miệng.

"Thần thỉnh hoàng thượng..."

"Phụ hoàng!" Phụng Phán Nguyệt đột nhiên quỳ gối bên cạnh Thịnh Vũ Hành, trông thấy phụ hoàng biểu tình lãnh khốc, nàng lần đầu tiên cảm nhận được, người nam trước mắt này, đứng đầu thiên hạ, theo nét mặt của hắn xem ra, hắn muốn hủy diệt người đang quỳ trước mắt hắn, nam tử dám vọng tưởng mơ ước ái nữ của hắn.

"Nguyệt Nhi, người đây là đang làm cái gì?" Thương Hạo Đế lạnh lùng hỏi "Phụ hoàng còn chưa có nói cho người biết một tin tức tốt, không lâu nữa, người sẽ trở thành Bắc quốc Thái Tử Phi, tương lai, người chính là Bắc quốc hoàng hậu rồi, không phải rất vui sao?"

"Thỉnh phụ hoàng (hoàng thượng) thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!" Hai người đồng thời đập đầu.

"Như thế nào? Nguyệt Nhi, chẳng lẽ người nghĩ Thịnh khanh câu dẫn công chúa, bại hoại hoàng thất thanh danh đắc tội sao?"

Phụng Phán Nguyệt rung mình, không dám tin nhìn phụ hoàng. Đây là phụ hoàng một mực thương nàng sủng nàng sao? Bọn họ thật là cùng là một người sao?

Phụ hoàng trước kia luôn nói với nàng, đối với những người khác, hắn đầu tiên là hoàng thượng, sau đó mới là phụ thân hoặc trượng phu, nhưng là đối với nàng, hắn vĩnh viễn sẽ chỉ là phụ thân.

Tâm từ từ trầm tĩnh lại, nàng tin tưởng phụ hoàng hứa hẹn lúc trước đối với nàng..

Nhưng hiện tại, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Thịnh khanh, ngươi muốn trăm thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, muốn trăm đem Nguyệt Nhi gả cho ngươi, ngươi cho rằng ngươi có điều kiện tốt hơn Bắc quốc thái tử sao? Ngươi có thể cho Nguyệt Nhi thứ cao hơn nhất quốc chi hậu cao quý sao?"

Thịnh Vũ Hành dập đầu trên đất, hoàng thượng mỗi chữ mỗi câu, đều trực tiếp đánh trúng nơi mềm yếu nhất của hắn, hắn thật sự xuất thân bình thường, không cách nào cho Nguyệt Nhi danh tước cao quý, điều kiện của hắn xác thực so ra kém Bắc quốc thái tử, nhưng là...

"Hoàng thượng, Bắc quốc cùng ta tình thế từ trước đến nay căng thẳng, biên giới hai nước, thường xuyên bị Bắc quốc xâm phạm quấy rầy, tuy rằng biên ải ta có chúng tướng anh dũng thiện chiến, chưa từng làm cho Bắc quốc mấy may chút thuận lợi nào, nhưng Bắc quốc huy động quân phía Nam, ý đồ cho tới nay đều chưa từng tiêu giảm, hôm nay Bắc quốc thái tử đột nhiên đến triều đình tiến cống, hẳn là thông gia hai nước, thậm chí chỉ rõ cầu hôn Thẩm Hinh công chúa, Bắc quốc hành động lần này cử Tư Mã Chiêu đi, dù là người qua đường cũng biết, đơn giản chính là hoàng thượng coi trọng, sủng ái nhất Thẩm Hinh công chúa, thiên hạ đều biết, có Thẩm Hinh công chúa, cũng như có một con tin quan trọng nhất, thịnh hoàng thượng nghĩ lại!"

Thương Hạo Đế khiêu mi, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia tán thưởng cùng vui mừng, nhưng lập tức che giấu. Kế hoạch chỉ hoàn thành một nửa, hắn cũng không thể kiểm cũi ba năm thiếu một giờ, vì vậy hắn lại trầm giọng nói: "Thịnh khanh cho rằng, những lời ngươi vừa nói, trăm sẽ không nghĩ tới sao?"

"Thần không dám, hoàng thượng thánh minh, nhất định so với thần càng hiểu được, Thẩm Hinh công chúa tuyệt đối không thể gả cho Bắc quốc."

"Đúng vậy, nhưng là xem tình thế trước mắt, có biện pháp gì có thể triệt để giải quyết triều ta cùng Bắc quốc xâm phạm biên giới?"

"Phụ hoàng, biên phòng đã khẩn cấp như thế sao?" Phụng Phán Nguyệt nghe ra trong giọng nói phụ hoàng tính nghiêm trọng, lo lắng nhìn như là trong nháy mắt phụ hoàng già đi vài tuổi.

Thịnh Vũ Hành nhíu mày, nhanh chóng suy nghĩ.

"Khải tấu hoàng thượng, thần cả gan, thỉnh cầu cùng hoàng thượng một mình nói chuyện." Hắn nói.

Phụng Phán Nguyệt khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

"Vũ Hành, ngươi không cần phải làm chuyện điên rồ!" Tuy không biết tính toán của hắn, chỉ là hắn không muốn làm cho nàng tham dự, để hắn quyết định chuyện, nàng có thể sẽ không đồng ý.

"Nguyệt Nhi, ngươi lui ra trước." Thương Hạo Đế đáp ứng.

"Phụ hoàng..."

"Nguyệt nhi." Thịnh Vũ Hành thân thủ gắt gao cầm tay của nàng "Tin tưởng ta."

Phụng Phán Nguyệt cắn răng, xót xa gạt đầu, đứng dậy lui ra.

"Được rồi, Thịnh khanh, ngươi muốn cùng trăm nói chuyện gì?" Thương Hạo đế nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt này ánh mắt trong sáng kiên nghị, trong nội tâm thầm nghĩ: trăm kỳ vọng rất cao vào phò mã, ngươi cho trăm ngạc nhiên gì?

"Hoàng thượng cho thần ba năm, thần cho hoàng thượng một biên giới Tấn Dương quan không có xâm phạm"

"Ngươi muốn điều kiện gì?"

"Ba năm sau, nếu thần thực hiện được lời hứa, thịnh hoàng thượng tứ hôn Thẩm Hinh công chúa cho thần."

"Ba năm sau, Nguyệt Nhi đã mười chín rồi, Thịnh khanh không quan tâm sao?" Công chúa lớn tuổi, muốn hôn phối thì càng khó khăn.

"Chỉ cần là Thẩm Hinh công chúa, bất kể là mười chín, hai mươi chín, thậm chí là bà lão tám mươi, thần cũng không quan tâm." Thịnh Vũ Hành kiên định mà nói.

"Thịnh khanh không quan tâm, Thịnh khanh có xác định Nguyệt Nhi cũng không quan tâm? Nguyên ý phí thời gian thanh xuân, chờ đợi một hứa hẹn khó có thể thực hiện?"

"Sẽ không khó thực hiện, bất quá thần biết rõ đây không phải trọng tâm của hoàng thượng." Thịnh Vũ Hành mỉm cười.

"Công chúa nguyện ý, bởi vì công chúa tin tưởng thần, mà thần cũng tin tưởng công chúa."

"Được!" Thương Hạo Đế vỗ bàn."An Thuận, tuyên chi."

"Nô tài tuân chỉ." Lý An Thuận sớm đã chuẩn bị thánh chỉ. "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, phong tước văn võ trạng nguyên Thịnh Vũ Hành

làm phẩm hộ quốc đại tướng quân, ban thưởng Long phù, gồm tam quân ngũ vệ, đóng quân Tấn Dương quan, khâm thủ tạ ơn."

Thịnh Vũ Hành trong nội tâm kích động vạn phần, đến đây hẳn đã hoàn toàn hiểu, hẳn đã sớm rơi vào bẫy của hoàng thượng, hết thầy hết thầy, kể cả điều kiện hẳn đưa ra, tất cả đều nằm trong dự liệu hoàng thượng.

Hắn phục!

"Tạ chủ long ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Tin chiến thắng!" Thị vệ vội vàng báo lại, cầm trong tay biên tin chiến thắng truyền về từ biên quan. "Khởi bẩm hoàng thượng, Tấn Dương quan truyền đến tin chiến thắng!"

"Nhanh trình lên!" Thương Hạo Đế lập tức hô. Lý An Thuận tiếp nhận tin chiến thắng, dâng lên cho Thương Hạo đế.

"Tốt tốt tốt! Không hổ là văn võ trạng nguyên của trẫm, văn thao vũ lược đều giỏi, lãnh binh tác chiến, diệu kế bày trận, khó trách ngăn ngừa một năm, tin chiến thắng liên tục!" Thương Hạo Đế long tâm cực kỳ vui mừng. "An Thuận, trẫm xem không cần ba năm, trạng nguyên của trẫm sẽ thực hiện lời hứa của hắn, cho trẫm một biên giới Tấn Dương không có xâm phạm."

"Hoàng thượng, Bắc quốc cũng không phải hạng người dễ dàng, tràn ngập dã tâm tham lam, muốn bọn họ không xâm phạm biên quan, nô tài ngu muội, đoán không có một ngày, trừ phi Bắc quốc diệt vong."

"Lý công công, nguoi sai rồi." Tiếng nói mềm mại truyền đến, hương thơm thanh nhã cuốn vào trong ngực thư phòng, Thẩm Hình công chúa vui vẻ dạt dào "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

"Nguyệt Nhi, nguoi tới rồi! Tin tức thật sự là truyền nhanh! Phụ hoàng vừa mới nhận được tin chiến thắng, nguoi đã ở ngực thư phòng" Thương Hạo Đế ha ha cười.

"Hả? Có tin chiến thắng sao?" Phụng Phán Nguyệt kinh ngạc.

"Đúng! Nguoi không biết! Muốn xem không?"

Nàng nhún nhún vai. "Không cần, ta đoán đại tướng quân của ta lần này hẳn là dẹp xong Diệp thành hoặc là Phiên thành một trong số đó!"

"Thông minh, công chúa của ta thật sự là thông minh, là Diệp thành."

"Như vậy kế tiếp chính là Phiên thành rồi, sau chỉ còn lại Lệ Đình thành." Nàng trầm ngâm.

"Vì cái gì nguoi cho rằng Phiên thành trước?" Thương Hạo Đế cười hỏi.

"Lệ Đình thành là thành lớn nhất trong ba thành, muốn đánh hạ cần dùng toàn bộ binh lực, có thể nói là tốn thời gian tốn sức, đối với Phiên thành binh yếu, trước nắm bắt Phiên thành là chuyện dễ dàng. Thứ hai, trước hạ Phiên thành, Lệ Đình thành liền bị ba mặt bao bọc, muốn đánh hạ nó như lấy một vật trong túi."

"Không nghĩ tới công chúa của ta lại cũng hiểu được dụng binh!" Thương Hạo Đế cười ha ha.

"Vậy nguoi nói xem, vừa mới nói An Thuận sai rồi, là ý gì?"

"Rất đơn giản! Vũ Hành hứa hẹn chính là "không có xâm phạm biên giới Tấn Dương quan", mà không phải là "không có xâm phạm biên giới", cho nên chỉ cần đem ba thành này đánh hạ, lãnh thổ hoàng triều khuếch trương ra ngoài như vậy, vậy Tấn Dương quan sẽ không là biên quan, làm sao xâm phạm tới biên giới?"

"Thì ra là thế, nô tài thụ giáo."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: end

Ba năm sau

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, hộ quốc đại tướng quân bảo vệ biên cương, công tại xã tắc triều đình, nay phong làm hộ quốc công, cũng tử hôn Thẩm Hình công chúa, tỳ ý thành hôn, khâm thủ."

Thẩm Hình công chúa đã mười chín rồi cực được hôn phối, đội ngũ đưa thân dài hơn mười dặm, nghe nói đằng trước đội ngũ đã đến phủ hộ quốc công, đằng sau đội ngũ vẫn chưa ra khỏi cửa cung, có thể nói chưa từng có gì long trọng như vậy.

Trong tân phòng, Phụng Phán Nguyệt một thân công chúa triều phục, đầu đội mũ phượng, mặc khăn quàng vai, khăn voan phượng hoàng màu đỏ, ngồi ngay ngắn trên giường, chờ đợi đã ba năm không thấy lang quân —— Thái Phó của nàng, đại tướng quân của nàng, hộ quốc công của nàng, phò mã của nàng.

Bên ngoài huyên náo làm cho tân phòng có vẻ yên tĩnh lạ thường, thật lâu, đột nhiên bụng phát ra tiếng kêu, thời khắc này, lại đột ngột như vậy... Buồn cười.

"Phù!" Cung nữ Ánh Hà và Ánh Bình đứng một bên, nhìn không được đồng thời buột miệng cười.

"Công chúa đói bụng rồi?" Ánh Hà cười hỏi.

"Từ sáng đến bây giờ bản công chúa đến giọt nước cũng không uống, đã sớm đói bụng toàn thân như nhũn ra" Ngồi ở giường Phụng Phán Nguyệt thăm phàn nàn, một tay xóc lên khăn voan hồng. "Những điểm tâm trên bàn kia không thể ăn sao?"

"Công chúa, những thứ kia là biểu tượng, đợi lát nữa phải cùng Phò mã dùng" Ánh Hà cười nói. "Đừng lo lắng, nô tỳ có một chút điểm tâm nhỏ cho công chúa lót chút dạ dày."

Nàng xách tới một hộp thức ăn, dùng đĩa bỏ mấy viên điểm tâm nhỏ đưa đến trước mặt công chúa.

"Thật tốt quá, Ánh Hà thật tốt, người nghĩ được thực chu đáo." Nàng tán thưởng nói.

"Không phải nô tỳ nghĩ chu đáo, là Phò mã nghĩ chu đáo, cái hộp thức ăn này là phò mã giao cho nô tỳ." Ánh Hà cười nói.

"Thật sao!" Phụng Phán Nguyệt lăm bằm.

"Ồ chiến trường ba năm, cũng không biết biến thành bộ dạng gì, trở lại kinh thành sau cũng không lên đến thăm ta, ba năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn thì nhưng không ngắn, ai biết hẳn là không phải đã thay đổi tâm, lại ngại hoàng mệnh, lo ngại danh dự, mới không thể không lấy công chúa lớn tuổi ta đây!"

"Công chúa..."

"Ta nói cũng không sai, bằng không thời gian hẳn trở lại kinh đến lúc thành hôn, khoảng chừng nửa năm, hẳn vì cái gì đến thăm ta cũng không có!"

"Công chúa..."

"Quên đi quên đi, ta không nói là được rồi!" Nàng chán nản thất vọng nói.

Ngay sau, trước mắt đột nhiên mở ra một vùng ánh sáng, dung mạo tuấn lãng vừa quen thuộc vừa lạ chứa đựng nhẹ nhàng ôn nhu vui vẻ xuất hiện ở trước mắt nàng.

Nàng ngẩn người, chớp mắt mấy cái, lấy lại tinh thần thì phát hiện trong phòng lại chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hắn kỳ thật thay đổi không nhiều lắm, làn da ngăm đen một chút, rắn chắc hơn, vầng trán trông cũng cương trực hơn, so với trước kia càng thêm tuấn đạt cao ngất.

"Công chúa của ta, cảm thấy thân thay đổi sao?" Thịnh Vũ Hành hỏi, ánh mắt nóng bỏng tham lam cắn nuốt, nàng càng thêm xinh đẹp. Quá lâu, hẳn nhớ nàng như điên!

"Thay đổi, cũng không nhiều." Phụng Phán Nguyệt ánh mắt không cách nào di chuyển, nhớ quá rất nhớ hẳn, thời gian trọn vẹn ba năm rồi!

Thay nàng lấy xuống mũ phượng nặng nề, giúp nàng cởi xuống khăn quàng vai triều phục, hẳn vội vàng cúi người cướp đoạt cặp môi đỏ mọng mê người của nàng, giờ này khắc này, hẳn cái gì đều không cô được, thăm nghĩ lập tức cùng nàng tiếp xúc càng nhiều, thật sự có được nàng, không bao giờ muốn vì bất luận cái gì mà chia lìa.

"Đợi chút... Rượu giao bôi còn..."

Nàng có chút giãy dụa, hẳn lại càng cần rồi.

"Không vội, chờ chút nữa uống." Hắn nói, tự động thoát hồng bào của tân lang, đem nàng đẩy lên giường.

"Người là quý hạo sắc!" Phụng Phan Nguyệt ngã xuống giường, đỏ mặt nói.

"Không thích?" Thịnh Vũ Hành cười khế, người cũng phủ lên nàng, giật xuống màn lụa, ngăn cách một cảnh tượng kiều diễm.

"Người quả nhiên thay đổi."

Hắn trêu chọc ở bên dưới nàng, không cách nào ngăn chặn tiếng rên rỉ. "Dừng!"

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi của ta, người thật đẹp." Hắn thở dài, cúi xuống thân thể mềm mại của nàng, mỗi một tác cũng không buông tha.

"Vũ Hành, cầu người" Thân thể trống rỗng làm cho nàng khóc rùng rùng kêu cầu. "Đau!"

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, bị môi nóng ướt của hắn hút đi.

Cặp môi đỏ mọng lần nữa bị phong ấn, trần trọc hút, thân mật trêu chọc.

Nàng khó nhịn than nhẹ, tấm lưng mảnh khảnh không tự chủ được vịn vẹo.

"Có thể sao?"

Hắn hỏi, không đợi đến câu trả lời của nàng, thân thể cường tráng đã không thể chờ đợi được di chuyển vào.

"Chậm một chút."

"Chậm không được." Hắn thở gấp. "Lần sau sẽ chậm!"

"Dừng, ta chịu không được."

"Có thể, người tuyệt đối có thể, người là công chúa của ta, điều hậu thuẫn ta, tiếp nhận ta, bao dung ta, Nguyệt Nhi của ta!" Hắn cơ hồ không khống chế được ở trên người nàng rong ruổi, dẫn theo nàng một lần lại một lần đỉnh cao, nàng bất tỉnh, một lần lại một lần chết ngất trong cao trào, lại đang một lần lại một lần tỉnh lại trong sự kích thích.

"Không được."

"Biết ta có nghĩ đến người sao? Nguyệt Nhi, mỗi ngày, ta đều được nhớ kỹ người, nhớ kỹ Nguyệt Nhi trăm ngàn lần, ta làm hết thấy, đều chỉ vì có thể sớm một khắc trở về gặp người."

Gầm nhẹ một tiếng, hắn run rẩy phóng thích nguồn nhiệt, xui xẻo tại trên người nàng.

Hắn xoay người ngã vào một bên, kéo thân thể trắng nõn của nàng ghé vào trên người hắn.

"Ba năm rồi, ba năm rồi thật dài" Hắn nhẹ giọng thở dài. "Nhất là bị hoàng thượng cố ý cách ly nửa năm, với ta mà nói quả thực là sống một ngày bằng một năm, Nguyệt Nhi, ta nhớ người nghĩ đến muốn phát cuồng."

"Ta cũng vậy." Nguyên lai hắn cũng không phải không muốn tới gặp nàng, mà là không cách nào thấy nàng. Phụng Phan Nguyệt đem mặt chôn ở ngực của hắn, đột nhiên chạm vào một khối da không bình thường, nghi ngờ giường mát, thỉnh thoảng nhìn thấy trên lồng ngực hắn có vết sẹo.

Nàng khiếp sợ khẽ vuốt, ngón tay run rẩy, tựa như sợ làm đau hắn, biết rõ đây đã là vết thương cũ, là một vết sẹo, một vết sẹo trí mạng!

"Không có việc gì, ta đã sống đến bây giờ." Hắn bắt lấy tay của nàng, nhẹ giọng trấn an.

"Vì cái gì không cho ta biết?"

"Ngoại trừ cho người lo lắng, không có bất kỳ tác dụng, cần gì chứ?" Hắn thở dài.

"Nhưng..."

Hắn mạnh mẽ xoay người, lại đem nàng đặt ở thân dưới.

"Công chúa của ta, nói những chuyện đã qua đi, chúng ta không bằng để làm chuyện hiện tại, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng!"

Hắn lộ ra nụ cười tà ác, cố ý giật giật lưng áo, nguyên bản thân thể trắng nõn xích lõa không hề trở ngại hiện trước mắt hắn.

"A!"

Trong trường xuân ấm áp, một hồi kịch chiến lần nữa triển khai.

Mà trên bàn rượu giao bôi, lâu thật lâu sau, mới được uống hết.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Phong Lưu Của Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.